

Giới thiệu Đại Ca Đến Trường

Đọc truyện Đại Ca Đến Trường của tác giả Baonam241 một câu truyện thuộc thể loại truyện tình cảm lãng mạn nhưng hơi buồn nói về hai nhân vật chính sau

Phạm Vũ Hoàng: đại ca tương lai của Long Hồ bang, trầm lặng, ít nói.

Cô nhóc Trần Bảo Nam vui vẻ hoạt bát, phải ở cùng với một Phạm Vũ Hoàng trầm lặng, độc tài và cực kì lười lao động, quả thực không dễ chịu gì.

Truyện có một thông điệp : chỉ là không biết tự bao giờ, bên cạnh cậu, với nó đã trở thành một thói quen... “Vi tớ sẽ rời đi thật đấy, nên hãy thử nắm lấy tay tớ một lần thôi, có được không?”

Cùng trang đọc truyện online đọc và cảm nhận xem có giống với cuộc sống mà mình đang sống không ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Bảo Nam thiếu ngủ đi vào nhà, rồi đứng rằm vào cánh cửa kính. Nó ôm đầu nhìn lên, đập vào mắt là mái tóc ngắn cũn cỡn, máu nóng lại dồn lên não. Nó tức giận đá thêm mấy phát, chợt nghe tiếng ba oang oang bên trong:

- Là thằng nào to gan vậy, dám đến Long Hồ bang phá phách!

Ông Hùng xuất hiện với bộ mặt bặm trợn, rồi nhanh chóng nở một nụ cười tươi:

- Thì ra là con. Nói cho ba biết, là ai chọc giận con? Ba sẽ dạy dỗ nó...

Nó nhìn ông, mắt bắn ra tia lửa:

- Là ba chứ ai. Tự nhiên bắt con phải cắt tóc, rồi còn bộ đồng phục này nữa là thế nào? Ba quá đáng vừa thôi!

Ông Hùng nhìn nó một lượt, rồi cười trừ:

- Nhìn cũng không đến nỗi tệ mà, đẹp trai lắm...

Nghe ba nói mà Bảo Nam chỉ muốn đập luôn đầu vào tường. Nó bực bội gắt lên:

- Ba à, ba nhớ lại cho rõ đi. Con là con gái của ba đó. Ba nữ lòng nào bắt con phải cắt tóc, rồi phải mặc bộ đồng phục nam này nữa, làm sao con dám vô trường?

- Bảo Nam à, con đừng trách ba con nữa. Mọi chuyện đều là ý của bác...

Nghe giọng nói quen thuộc cất lên, nó mệt mỏi quay lại chào. Trước mặt nó là ông Huy, người mà nó và ba thường quen gọi là chủ tịch, cũng là đại ca của Long Hồ bang này. Vừa xuống đến lầu, ông vội lại gần nhìn nó, cất giọng buồn rầu:

- Hi vọng con thông cảm, Vũ Hoàng chín năm rồi mới về. Ta sợ nó không quen với môi trường mới, nó cũng không có bạn bè gì, nên mới...

- Nhưng đây đâu phải trường nam, sao con phải giả trai chứ?

- Là vì... Ông Huy lúng túng nhìn nó. Ta định để con và Vũ Hoàng ở chung một phòng kí túc, để tiện chăm sóc lẫn nhau.

- Hà! Bảo Nam là lên thăm thiết rồi nhìn quay sang người ba đang thản nhiên uống trà. Đã thế con không đi học nữa đâu, ba sắp xếp ngay cho con một chân bảo kê ở chỗ chú Tâm đi.

- Không được. Ba nó nói giọng đanh thép.

- Nhưng mà còn hồ sơ nhập học thì sao? Bảo Nam cố gắng cứu vớt. Giấy tờ của con đều là nữ, thầy cô nhìn vào là biết ngay!

- Con không cần lo mấy chuyện này. Làm giấy tờ giả là nghề của ba mà. Tóm lại không kì kèo gì nữa, lên phòng thu dọn đồ đạc ngay!

Bảo Nam tính rất bướng bỉnh, nhưng chỉ cần ba lên tiếng là nghe lời răm rắp. Ông Hùng tiếp tục nhai lại câu chuyện ngày xưa, lúc mình còn là đại ca nức

tiếng của Đại Hùng bang, là kẻ đối đầu với Long Hồ bang. Không ngờ tên đàn em mà ông tin cẩn nhất lại phản bội, còn ra tay truy sát. Và điều bất ngờ hơn là người ra tay ứng cứu ông là đại ca của Long Hồ bang, người mà trước đây ông từng kết thù. Kể từ giây phút đó, ông bỏ luôn mộng dựng lại cơ đồ, một lòng trung thành với Long Hồ bang và chủ tịch.

Bảo Nam từ nhỏ đã thuộc nằm lòng chuyện này, đương nhiên cũng rất kính trọng và nghe lời chủ tịch. Nhưng mà việc này nó nhất định không thể mềm lòng được.

-Sống chung với tội con trai, lỡ có ai phát hiện ra con là con gái thì sao? Lúc đó con còn mặt mũi nào nữa chứ! Bảo Nam ương bướng cái lại.

-Hình như cậu lo hơi thừa đó, nhìn đi nhìn lại có chỗ nào giống con gái đâu.

Một giọng nói từ đằng sau vang lên, khiến nó giật mình quay lại. Một tên con trai cao lớn, nước da trắng và gương mặt, hừ, có thể tạm xem là đẹp trai, hiện ngang bước vào, vừa đến nơi đã thấy chủ tịch lao như bay ra đón:

-Vũ Hoàng à, con về khi nào vậy? Sao không báo trước để ba ra đón? Con có mệt không? Đã ăn gì chưa?...

Mặc kệ những tràng tấn công dồn dập của chủ tịch, hần thân nhiên bước lại gần, nhìn chăm chăm vào Bảo Nam rồi phán tiếp:

-Con gái gì mà to như voi, còn đáng đứng này là gì đây? Cậu là con gái thật sao?

-Cậu!

Bảo Nam tức giận không kìm chế được vung tay đấm cho hần một cú vào bụng. Vũ Hoàng bị bất ngờ không kịp né tránh, nét mặt bỗng chốc khó coi. Chủ tịch đứng bên cạnh hốt hoảng, la lên thất thanh, rồi chạy tới chạy lui lảng xảng. Người ngoài nhìn vô chắc chắn sẽ nghĩ người bị đánh là ông mới đúng. Còn ba nó, lập tức lôi nó xềnh xệch về phòng, khóa cửa lại.

-Cấm túc! Cả ngày hôm nay không được ăn cơm!

Tùng chừ của ông vọng vào có sức sát thương vô cùng nặng. Từ hồi lớp một đến giờ, nó chưa từng bị phạt. Chỉ vì tên khốn đó mà... Bảo Nam mệt mỏi ngồi dựa vào tường, mơ màng suy nghĩ. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, mọi chuyện chắc chắn là do tên bất hiếu đó bày trò.

Vũ Hoàng ra nước ngoài từ năm 7 tuổi, từ đó mỗi năm chỉ về nhà đúng một lần vào dịp giỗ mẹ hần. Và cũng là ngày giỗ mẹ của Bảo Nam. Hai người sinh hần và nó cùng ngày, rồi cũng mất vào ngày đó vì sinh khó. Nó và hần lớn lên trong sự bảo bọc của ba, nhưng tính tình thì khác nhau một trời một vực. Nó thương ba bao nhiêu thì hần ghét chủ tịch bấy nhiêu. Không hiểu sao chủ tịch lại nhất mực yêu thương hần, xông pha lửa đạn cách mấy ông cũng không sợ, nhưng chỉ cần hần sa sầm mặt một tí là ông buồn đến mấy ngày. Cũng vì ông mà mối hiểm thù giữa nó và hần mới tồn tại...

Lúc đó Bảo Nam năm tuổi, là đầu têu của đám con nít trong bang. Còn Vũ Hoàng thì suốt ngày ngồi một góc, lằm lằm lì lì. Đương nhiên Bảo Nam chẳng quan tâm gì đến hần, nó có đủ đám đàn em để sai vặt rồi. Chỉ là, chủ tịch sợ hần buồn, nên bảo nó để hần cùng chơi. Bảo Nam vui vẻ nhận lời, nhưng Vũ Hoàng bướng bỉnh cương quyết không thèm nhập bọn. Nó tức khí xông vào đám đá túi bụi, đến khi hần ngoan ngoãn nhập bọn mới tha cho.

Vũ Hoàng là đứa con nít chán ngắt. Hần vào ngồi cùng với bọn nó nhưng chẳng chịu chơi gì. Bảo Nam tốt bụng và hào phóng quyết định hướng dẫn tận tình cho hần chơi trò mà nó thích nhất, “Cô dâu chú rể”. Bảo Nam xinh nhất và hung dữ nhất đám, đương nhiên đảm vai cô dâu. Chỉ là Vũ Hoàng nhất quyết không chịu làm chú rể, và một lần nữa, nó lại phải ra tay. Phi vụ ép hôn rốt cuộc cũng thành công sau khi Vũ Hoàng bị bầm dập vì tội dám từ chối lòng tốt của nó.

Bảo Nam nghĩ lại, cảm thấy hơi rùng mình. Vũ Hoàng là bảo bối của chủ tịch, nếu quả thực hần còn nhớ thù xưa thì cuộc sống sao này của nó chắc chắn sẽ rất bi thảm. Bảo Nam vừa lo lắng vừa đối bụng, nói vọng ra:

-Ba à, mở cửa ra cho con đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bảo Nam ngồi trên xe khó chịu ra mặt. Ba nó cương quyết bắt nó đến trường, còn nghiêm khắc bảo nếu dám có ý kiến ý cò nữa sẽ từ con. Bảo Nam đương nhiên không dám cãi, và lại nhìn thấy gương mặt vô số tội của chủ tịch thì nó đã mềm lòng lâu rồi. Chỉ là, hai người lúc nào cũng luôn miệng căn dặn Bảo Nam phải chăm sóc cho Vũ Hoàng. Hần ra đời trước nó 30 phút, mà bắt nó phải chăm lo cho hần là thế nào. Càng nghĩ càng thấy tức, nhưng Bảo Nam không có cách nào mở miệng cãi lời được. Thật quá uất ức.

Vũ Hoàng ngồi bên cạnh lại đang vô cùng thư giãn, ung dung nghe nhạc, còn ngẩng đầu nhìn mây. Vừa đến nơi, hần mở cửa xe rồi thân nhiên đi vào trường. Bảo Nam mặc kệ hần, lại ghé sau lái ra một cái va li to tướng chất đầy quần áo, rồi nhanh chóng vào trường. Chợt nó nghe tiếng gọi í ới phía sau:

-Bảo Nam tiểu thư, còn...

-Chú đừng gọi lớn như vậy. Nó chột dạ quay sang gắt, rồi sực nhớ ra. À, còn hồ sơ nhập học của cháu nữa. Cảm ơn chú, cháu đi đây!

-Ồ...

Bảo Nam đi luôn vào trường khiến chú lái xe không kịp trở tay. Vừa vào đến cổng gặp bác bảo vệ, nó chìa bộ hồ sơ ra rồi nhanh nhẩu hỏi đường đến kí túc xá. Đang chậm rãi tìm phòng thì nó nhìn thấy một đám nam sinh đi ngang qua, hình như vừa đi đá bóng xong, tên nào cũng chỉ mặc độc mỗi chiếc quần cộc, người nhễ nhại mồ hôi. Bảo Nam quá quen với cảnh huynh đệ trong bang còi trần rồi, nhưng mỗi người còn xăm rồng vẽ rắn đầy người, nên nhìn sang lũ công tử bột kia có chút khinh thường. “Con trai mà trắng trẻo như vậy, nhất định là dạng lười lao động”.

Phòng 1.5, khu K, đúng là phòng này rồi, nó hớn hờ đẩy cửa, rồi phát hiện ra là bị khóa trong. Bảo Nam gõ cửa mãi nhưng không có động tĩnh, liền khó chịu la lớn “Này, có ai trong đó không. Mở cửa cho tôi vào với!”

Đang vừa nằng vừa mệt, lại bị nhốt bên ngoài khiến Bảo Nam tức khí, bèn thủ thế định đá bay luôn cánh cửa. Không ngờ vừa xông tới thì cửa bật mở, Vũ Hoàng thấy có vật thể lạ bay vào thì nhanh nhẹn né sang một bên, vẩy chiếc khăn trên vai vào mặt nó, khiến nó mắt đà đâm sầm vào tường. Bảo Nam tức giận quay sang gắt:

-Này, cậu làm gì thế hả?

-Tôi còn tưởng là con bò điên nào, hóa ra là cậu à. Con gái con đũa gì mà đập cửa ầm ầm, lại còn xông bừa vào phòng người ta nữa. Hơi bị ý tứ đó!

-Tôi đâu được sung sướng như cậu, vào đến nơi tắm một trận ra trò, còn khóa cả cửa chính. Sợ tôi giờ thủ đoạn sao?

Bảo Nam hừ một cái rồi quay ra cửa lấy vali. Vũ Hoàng lúc này cũng đến đứng chặn ở trước cửa, hỏi:

-Thế còn hành lý của tôi đâu?

-Hành lý của cậu thì có liên quan gì đến tôi? Bảo Nam ngây thơ hỏi.

“Rầm”. Cánh cửa phòng lạnh lùng đóng lại, khiến Bảo Nam giật thót. “Mang hành lý của tôi đến đây”, Vũ Hoàng bên trong thản nhiên nói vọng ra, rồi mặc kệ Bảo Nam la hét ầm ĩ, hần nhất định không chịu mở cửa. Bảo Nam máu nóng xông đến đầu, nhưng nghĩ đến ba và chủ tịch, nó cắn răng quay ra công, thấy xe của chủ tịch vẫn còn đậu ở đó. Vừa thấy nó, chú lái xe đã cười già là:

-Tiểu thư đi ra xách hành lý cho Vũ Hoàng thiếu gia phải không? Lúc này chú định nói, nhưng mà con đi nhanh quá, với lại, chú cũng không nghĩ là thiếu gia bắt con xách hành lý.

-Mặc kệ hần đi. Hành lý ở đâu vậy chứ?

-À, ở trong cốp xe.

Chú tài xế nhanh nhẹn mở cốp, lấy ra hai cái va li to đùng khiến Bảo Nam choáng váng. Tên đó có phải là con trai không vậy, đồ đạc không ngờ còn nhiều gấp hai mình. Định chuyển cả nhà đi hay sao?

Bảo Nam mệt nhọc kéo cái va li vào đến nơi, lúc này Vũ Hoàng mới thông dong mở cửa. Vừa mới bị ba phạt, Bảo Nam không thể làm càn nữa, đành phải nín nhịn. Rồi mặc kệ hần, nó xách cái va li của mình vào, soạn đồ đạc ra rồi tranh thủ đi tắm rửa. Nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này vẫn điềm tĩnh đọc sách, khiến nó không khỏi thắc mắc:

-Này! Cậu không cần xếp đồ đạc, cứ để thế mà lấy ra dùng à?

Hần bỏ sách xuống, cười nhạt:

-Không phải cậu làm xong thì qua sắp xếp cho tôi sao?

-Làm gì có chuyện đó chứ. Bảo Nam tức giận gắt lên. Cậu có tay có chân, có gì tôi phải làm hộ cậu?

-Là do ba nói mà, tôi chỉ phải học thôi, mọi việc sẽ có Bảo Nam lo tất.

-Chủ tịch thật sự nói như vậy sao? Bảo Nam nhìn hần đầy hoài nghi.

-Không tin thì cậu gọi điện hỏi ông ta đi!

Bảo Nam vớ lấy cái điện thoại, gọi cho ba. Ông Hùng vừa hỏi được một câu “Đến rồi sao?” thì nhanh chóng hỏi dồn dập “Còn Vũ Hoàng cũng đến nơi rồi hả? Đã ăn gì chưa? Có khỏe không?...” khiến nó vô cùng tủi thân. Đang chưa biết trả lời câu nào thì đã nghe tiếng “rầm, rầm”, rồi chủ tịch bay xuống cốp lấy điện thoại, ân cần hỏi:

-Bảo Nam, con đến nơi rồi sao? Còn Vũ Hoàng, nó có đến chưa? Đã ăn gì chưa?...

-Dạ tụi con đều đến rồi. Bảo Nam nghe giọng chủ tịch thì không khỏi mềm lòng. Chủ tịch có muốn nói chuyện với cậu ta không?

-Có chứ, vô cùng muốn. Con chuyển máy cho Vũ Hoàng đi.

Vũ Hoàng cầm lấy cái điện thoại, cất giọng lạnh nhạt:

-Có chuyện gì?

-Vũ Hoàng...

Nghe giọng ân cần của chủ tịch thật sự khiến Bảo Nam thấy rợn cả người. Ông nói thao thao bất tuyệt một hồi, còn Vũ Hoàng thì chỉ đủ kiên nhẫn nghe một lúc, rồi đưa máy luôn cho Bảo Nam xử trí. Chủ tịch sau khi dặn dò xong xuôi, tiếp tục giao phó con trai bảo bối cho nó, khiến nó phải miễn cưỡng đồng ý. Dù sao thì nhập học với thân phận con trai cũng đã đủ thảm rồi, gánh thêm hán nữa cũng chẳng sao...

Nhưng nó ngay lập tức hối hận vì cái suy nghĩ ngây thơ đó. Sau khi sắp xếp xong đồ đạc của mình, rồi của hán, nó vội vã đi tắm rửa. Vừa bước ra khỏi phòng, đã thấy hán nhìn nó chằm chằm, rồi phán luôn một câu:

-Sao phăng vậy?

Bảo Nam nuốt cục giận xuống, không thèm gây chuyện với hán nữa. Là do ai hại nó ra nông nổi này chứ. Nó bỏ mặc hán, rồi nhanh chóng xuống căn tin mua đồ ăn. Bên nữ xếp hàng ngay ngắn bao nhiêu thì bên nam bọn nó chen lấn kinh khủng bấy nhiêu. Bảo Nam mua xong đĩa cơm, bậm dập bước tìm bàn ngồi xuống. "Bầu không khí trong lành đến rồi", Bảo Nam thoải mái hít thở sau một hồi chen lấn thiếu oxy, rồi chợt u ám khi thấy Vũ Hoàng đến ngồi trước mặt nó, nói ngắn gọn:

-Mua cơm cho tôi!

-Sau cậu không tự mua đi?

-Là cậu đã hứa với ba tôi chăm sóc cho tôi mà, phải không?

-Cậu!

Bảo Nam đập bàn đứng dậy, rồi mời đi về phía đám con trai vẫn còn đang chen lấn. Nhưng vừa đến được bàn, thì đã nghe chị bếp to béo gắt:

-Hết đồ ăn rồi!

-Há! Bảo Nam choáng váng, nhưng rồi nhìn thấy đĩa rau muống bên cạnh, nó xuống giọng năn nỉ. Chị ơi, cho em đĩa rau muống kia cũng được.

Bảo Nam bung đĩa cơm kia về bàn, vừa lo lắng không biết Vũ Hoàng có chịu ăn không. Thôi mặc kệ, nó đã cố gắng hết sức rồi, là do hán đến sau cơ mà. Nhưng vừa đến nơi, nó bỏ vội đĩa cơm xuống bàn rồi gắt lên:

-Này! Ai cho cậu ăn cơm của tôi?

Vũ Hoàng vẫn thản nhiên ăn, ngược mặt lên nhìn nó:

-Đợi cậu lâu quá, tôi ăn trước không được sao?

-Gi chứ! Cậu có biết tôi chen lấn bao lâu mới mua được không?

-Com nào mà chẳng là com, phiền phức. Vũ Hoàng buông một câu gọn lỏn, rồi thông thả đứng dậy. Dọn hộ đĩa cơm cho tôi đi.

Nhìn hán bước đi như không có chuyện gì mà Bảo Nam nghiêng răng ken két. Tên này nghĩ mình là ai chứ, hoàng tử à. Minh đến đây là để học, chứ có phải để hù dọa hán đâu. Thiệt là tức quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ngày đầu tiên đi học, Bảo Nam và Vũ Hoàng vừa bước vào lớp đã nghe tiếng xì xào bàn tán. Bảo Nam không khỏi lo âu, chẳng lẽ vừa mới đi học mà mình đã bị lộ rồi sao? Nhưng nó nhanh chóng đoán được nguyên nhân của sự ồn ào này. Là do Vũ Hoàng, tên nhóc đáng ghét có vẻ ngoài điển trai đang thu hút tụi con gái. Hán thản nhiên kéo một cô bạn lại, hỏi:

-Muốn ngồi đâu cũng được phải không?

-À, phải. Cô bạn vừa nói mặt vừa đỏ ửng lên.

Bảo Nam nhìn thấy cảnh tượng đó thì không khỏi phì cười. Mặc kệ hắn, nó ngồi xuống một bàn gần đó, ung dung lấy sách vở ra. Nhưng không ngờ, Vũ Hoàng lại đi đến ngồi cùng. Bảo Nam ngược mắt nhìn cậu ta, lộ rõ vẻ khó chịu. Nó xách cặp đi qua chỗ khác, và Vũ Hoàng cũng ngay lập tức bám theo. Tiếng xì xầm lại vang lên, khiến nó bực dọc quay sang nhìn Vũ Hoàng, ánh mắt bắn ra tia lửa:

-Này! Ở phòng cậu ám tôi chưa đủ sao, giờ vô lớp cũng bám dính tôi là thế nào?

-Thì ở gần cậu để sai vặt cho tiện chứ sao?

-Cậu!

Bảo Nam nổi giận xung thiên, nhưng cũng đành bất lực quay lên. Nhìn thấy đám con gái vẫn nhìn về phía hắn, ôm miệng cười khúc khích khiến nó phát ốm lên. “Hừ, tên nhóc này ngoài gương mặt điển trai ra thì đích thị là một tên khốn đấy, các cậu đừng có mà bị mắc lừa”. Nó nhìn lại đám con gái, muốn hét vào mặt chúng như vậy mà không dám. “Cậu ấy đẹp trai thật đấy, nhưng mà cậu bạn ngồi bên cạnh, sao mặt mày lại hung dữ như vậy?” Bảo Nam nghe tiếng họ thì thầm, liền quay sang lườm một cái. Thiệt là tức quá, các cậu thử bị hắn hành hạ như tôi rồi xem có hiền lành được không?

Nhưng Vũ Hoàng chẳng thèm màng đến quả bom đang sắp phát nổ bên cạnh, thân nhiên vớt cuốn tập của cậu sang chỗ nó.

-Gì nữa đây? Bảo Nam quay sang nhìn cậu gắt.

-Chép bài cho tôi đi. Vũ Hoàng đáp gọn lỏn.

-Nè! Cậu đừng có được nước làm tôi. Không phải cậu nói việc của cậu là học sao?

Học sinh đi học không cần phải chép bài à?

Vũ Hoàng nhìn nó, cười cợt:

-Được rồi, thế tôi và cậu chơi caro đi. Nếu cậu thua thì phải chép bài cho tôi, còn nếu thắng thì tôi sẽ chép bài cho cậu.

-Không thích. Bảo Nam gắt. Vở của cậu thì cậu tự mà chép. Tôi còn phải học.

-Không phải chú Hùng dặn cậu luôn phải giúp đỡ tôi sao? Có cần tôi gọi điện mật báo không?

Bảo Nam nhìn Vũ Hoàng bằng cặp mắt uất ức. Tên này không ngờ còn dám giờ thù đoạn này. Chơi thì chơi vậy, chưa chắc nó đã thua hắn.

Nhưng Bảo Nam đã lầm. Buổi học có năm tiết mà ba tiết đầu nó đã phải chép bài cho Vũ Hoàng. Cậu ta quả là chơi rất khá.

-Này!Tôi không chơi nữa. Bảo Nam quay sang nhìn Vũ Hoàng, nói gọn lỏn.

-Sao lại thế. Vũ Hoàng nhìn nó. Được rồi, thấy cậu chơi kém vậy, tôi chấp cậu đi trước ba quân đấy.

-Thật sao? Bảo Nam nhìn cậu ta, nghi hoặc.

-Ừ.

Nhưng ba quân vẫn không đủ để Bảo Nam thắng Vũ Hoàng. Trong lúc nó đang tuyệt vọng thì Vũ Hoàng đột ngột la lên:

-Áy, đi nhầm rồi!

-Không được đi lại.

Bảo Nam nắm chặt cơ hội thừa thế xông lên, rốt cuộc cũng thắng được. Nó nở một nụ cười đắc thắng nhìn Vũ Hoàng, rồi vớt cuốn tập sang.

-Này, chép đi.

Vũ Hoàng nhìn cuốn tập của nó, im im không nói gì. Cả tiết học đó, nó thủng thẳng ngồi nghe giảng, lâu lâu nhìn qua thấy Vũ Hoàng vẫn đang chép bài thì thoảng yên tâm. “Cũng phải có ngày này chứ” Bảo Nam mỉm cười nghĩ.

-Nè, cậu làm vậy là sao? Bảo Nam nhìn trang vở Vũ Hoàng vừa chép, tức giận hét lên.

-Sao trắng gì chứ, tôi đã chép rất đầy đủ rồi đấy!

-Hừ, đầy đủ hay không làm sao tôi biết được. Tôi có biết đọc tiếng Thái đâu.

Bảo Nam tức giận nhìn trang vở viết cực ngọay của Vũ Hoàng, nó quên mất là cậu ta còn có chiều này. Biết thế lúc đầu nó đã chẳng chép bài từ tế cho cậu ta rồi. Bảo Nam ôm đầu đau khổ, cảm thấy hận vì bản thân quá lương thiện.

- Còn môn cuối, đưa tập đây. Bảo Nam chẳng thèm quay sang nhìn Vũ Hoàng, nói.

- Không cần chơi caro nữa sao? Vũ Hoàng nhếch miệng cười đắc thắng.

- Thôi khỏi. Tôi thà tự chép còn hơn.

Bảo Nam đã hiểu ra, Vũ Hoàng là tên nhóc ngang ngược, lại có ba nó và chủ tịch hậu thuẫn, đấu đá với hắn chỉ thiệt thân thôi. Nó đang cật lực chép bài, chợt “Reng!!!”, tiếng chuông báo hết tiết vang lên, khiến Bảo Nam tỉnh hẳn, lùa hết sách vở vào cặp, rồi biến đi trong tích tắc trước sự bàng hoàng của mọi người.

Đương nhiên không phải Bảo Nam bỏ trốn, mà đích đến của nó là căn tin trường. Hôm qua chen lấn đến hai lần, Bảo Nam vẫn còn chưa hết kinh hãi. Nó tui tấn bay đến chỗ bán cơm, mua ngay một đĩa rồi tự tin bước đến bàn ngồi. Chợt, Bảo Nam vội đưa tay lên che mặt, nhanh chóng đổi hướng, chỉ là, đã không còn kịp nữa. Vũ Hoàng đứng đó đã trông thấy nó, nói giọng lạnh tanh:

- Cậu định trốn đi đâu?

- Sao tôi phải trốn chứ. Bảo Nam gân cổ lên cãi, rồi đưa luôn đĩa cơm cho cậu ta. Đây, của cậu đây.

- Hôm nay tôi muốn ăn gà. Vũ Hoàng nhìn nó, nói gọn lỏn.

- Gì chứ? Đã lười mà còn lăm điều sao? Bảo Nam khó chịu nói.

- Chẳng lẽ tôi không được quyền chọn lựa thứ mình ăn sao? Cậu còn không mau đi mua, nếu không mua được thì phải ra ngoài tìm đấy.

Bảo Nam giờ nắm đấm lên trước mặt cậu ta, máu nóng lúc này đã dồn lên não. Nhưng hình ảnh ba yêu và chủ tịch kịp xuất hiện, khiến nó cố gắng nuốt cục giận này xuống. Nó uể oải quay lại cái hàng không ra hàng của bọn nam sinh, rồi tiếp tục công cuộc chen lấn. Con giận chưa tan cho Bảo Nam sức mạnh, khiến nó nhanh chóng vào đến nơi, rồi toi tã đem cơm ra cho Vũ Hoàng. Nhìn hắn ăn uống ngon lành, nó chỉ mong sao ông trời có mắt, khiến hắn mất ghen mà chết luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trời cao không toại nguyện cái ước vọng độc ác của Bảo Nam, nên Vũ Hoàng không những không ghen chết, mà còn ngày càng nổi tiếng khắp trường. Bảo Nam cũng nổi tiếng không kém, nhưng với danh nghĩa là cái đuôi của cậu ta. Nó không có đủ bản lĩnh như Vũ Hoàng, nên mỗi ngày bị bọn con gái nhìn chăm chú là nó có cảm giác người đang bị mòn dần đi, thật là cực kì khó chịu. Còn nhân vật chính thì vô cùng thản nhiên, ra vẻ như với nhan sắc như “thế này” thì chuyện đang xảy ra quả thật rất bình thường.

Bảo Nam bấu môi nhìn Vũ Hoàng, rồi mở học tủ lấy giấy. Nó thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy một lá thư nằm gọn lỏn trong đấy. Bảo Nam ngò vức đóng học tủ lại, đọc cẩn thận tên nó trên cánh cửa, rồi mới an tâm lấy thư ra. Vũ Hoàng đứng bên cạnh nhìn thấy cử chỉ kì lạ của nó thì phì cười, nói bằng giọng lạnh tanh:

- Đây, chỉ là một lá thư thôi, có cần căng thẳng vậy không?

- Thi do là lần đầu tiên nhận được thư bạn học gửi mà. Bảo Nam hào hứng nói, rồi bất ngờ ư ảm khi nhìn thấy ánh nhìn khinh khinh của Vũ Hoàng.

- Là lần đầu thật sao? Vũ Hoàng cười nhạt.

- Gì chứ, cậu khinh người vừa thôi. Bảo Nam tức khí mắh hán, rồi tò mò quay sang dò hỏi. Chẳng lẽ cậu cũng nhận được thư?

- Chuyện đó đương nhiên, tôi đang phiền đến chết đi được đây.

Vũ Hoàng nói, rồi thản nhiên mở học tủ ra, trong đó tràn ngập không những thư mà còn quà và đồ ăn nữa. Bảo Nam há hốc mồm nhìn cậu ta, thắc mắc:

- Đây, cậu có nhiều đồ ăn như vậy, sao còn mỗi bữa sáng bắt tôi phải chen lấn đi mua hả?

- Đây là đồ không rõ nguồn gốc, sao tôi dám ăn chứ. Vũ Hoàng thờ ơ trả lời. Lỡ có kẻ ác tâm bỏ thứ gì vào ảm hại tôi thì sao?

- Thi ra là cậu cũng biết sợ. Vậy cậu không nghĩ là tôi cũng biết ảm thâm hạ độc thủ à? Bảo Nam nhìn Vũ Hoàng, cười cợt.

-Tôi mà có chuyện gì thì chắc chắn cậu sẽ thăm hơn gấp đôi, chắc chắn đấy.

Vũ Hoàng nói giọng lạnh tanh, rồi thân nhiên lấy hết đồng thư và quà ra khỏi học tủ, đem đến sọt rác gần đó vứt. Bảo Nam nhìn thấy cảnh này, quay sang bức xúc mắng:

-Này, cậu làm thế là sao hả? Người ta nhọc công viết thư, làm quà cho cậu, cậu không thèm liếc qua một cái thì vứt đi à?

-Hừ. Vũ Hoàng ngán ngẩm quay sang liếc đồng đồ đồ một cái, rồi đi thẳng.

“Tên này quả thật quá khinh người mà”, Bảo Nam lầm bầm, rồi tiếc nuối nhìn đồng đồ ăn bị bỏ phí. Mặc kệ vậy, nó còn phải vào lớp. Đến nơi, Bảo Nam mới chợt nhớ ra lá thư hồi nãy. Nó hồi hộp lấy lá thư ra, rồi quay sang hỏi Vũ Hoàng lúc này đang thân nhiên đọc sách:

-Này, cậu nhận được nhiều thư như vậy, thế có lần nào mở ra đọc chưa?

-Không có. Vũ Hoàng đáp lạnh tanh.

-Thật sao? Bảo Nam đưa cặp mắt ngờ vực nhìn cậu chăm chăm. Một lần cũng chưa đọc?

Vũ Hoàng nhìn cái vẻ mặt háo hức của nó thì không chịu được, quay mặt đi nói khề:

-Thật ra có đọc một lần.

-Phải vậy chứ. Bảo Nam thích thú quay sang tấn công Vũ Hoàng. Thế trong đó viết gì vậy?

-Viết những lời lẽ rất sến súa, ón lạnh. Tôi xem xong thì trúng độc đến mấy ngày.

Bảo Nam nghe cậu ta nói, có phần hơi chột dạ. Nó nhìn lá thư chằm chằm, thắc mắc:

-Thật sự đáng sợ vậy sao?

Vũ Hoàng ngồi bên thấy cái sự ngờ nghệch của nó thì ngửa cả mặt, quay sang nói gọn lỏn:

-Mà cậu hồi hộp làm gì? Không nhớ mình đang là con trai sao? Nếu có thư thì cũng là con gái tỏ tình thôi. . .

-Nhưng đây là thư của con trai mà!

Bảo Nam ngắt lời Vũ Hoàng, khiến cậu quay sang nhìn nó, ngờ vực.

-Sao cậu biết?

-Thì trên thư ghi tên Nguyễn Đức Hoan đây này. Bảo Nam đưa sang cho Vũ Hoàng xem

-Đúng thật. Vũ Hoàng nhìn sang, rồi nhú mày thắc mắc. Không lẽ tên này bị gay?

-Gì chứ. Cậu đừng có nói xằng.

Bảo Nam giật lại lá thư, tiện thể liếc cho Vũ Hoàng một cái sắc lẹm. Không phải vậy chứ, lá thư đầu tiên nó nhận được lại là của một thằng con trai, mà lại còn bị. . . Bảo nam hít một hơi sâu, quyết không chấp nhận số phận bị thăm của mình, rồi xé thư ra đọc. Nó chuyển từ hồi hộp sang ngán tò te, rồi quay sang Vũ Hoàng.

-Lần trước cậu không phải bị trúng độc, mà là do bị người ta đánh nằm viện đúng không?

-Hỏi nhằm gì vậy?

Vũ Hoàng quay sang nắn nó, chợt nhìn thấy gương mặt buồn cười của Bảo Nam thì hơi chột dạ. Cậu giật phắt lá thư trên tay nó, rồi không nhìn được phì cười.

-Cậu quả thực rất lợi hại đấy, Trần Bảo Nam. Không ngờ mới đi học được có mấy ngày đã có thư thách đấu, còn là từ một thằng con trai nữa. Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

Bảo Nam chẳng còn lòng dạ nào cãi nhau với cậu ta, nó rầu rĩ đọc lại bức thư, rồi gục đầu xuống bàn suy nghĩ. Chợt Vũ Hoàng bên cạnh giật lấy lá thư trên tay nó, xé xoạt xoạt. Bảo Nam ngán ngẩm quay sang nhìn cậu ta, hỏi:

-Cậu làm gì vậy?

-Mặc kệ tên điên đó đi. Vũ Hoàng thân nhiên nói. Là mấy trò hù dọa vớ vẩn thôi.

-Nhưng mà tôi đã làm gì đâu chứ? Bảo Nam ủ rũ.

Nhưng nó không quan tâm được lâu, giờ vào lớp, Bảo Nam lại chăm chú nghe giảng, còn phải ra sức chép bài cho cả Vũ Hoàng. Thôi thì đành mặc kệ vậy, biết đâu hần gửi nhầm thư, cái tên Trần Bảo Nam phổ biến như vậy (?), cũng có thể lắm. Bảo Nam nghĩ, rồi tươi tỉnh ngay lại, chuyên tâm ngồi học.

Hết giờ học, Bảo Nam theo phản xạ thu dọn đồ đạc nhanh như chớp, rồi lao vội ra căn tin. Nhưng gần đến nơi thì chợt ba tên con trai to lớn đứng chắn trước mặt, khiến nó mất đà đâm vào tên đứng giữa. Nó lồm cồm bò dậy, thu dọn vội sách vở, rồi nhìn sang gương mặt đang đờ đờ sát khí trước mặt, nở một nụ cười cầu hòa.

-Xin lỗi!

-Mày nghĩ xin lỗi là xong à?

Tên nhóc bị ngã túm lấy cổ áo Bảo Nam, rồi ra hiệu cho hai tên còn lại lôi nó đi, mặc kệ Bảo Nam luôn miệng la hét. Đến chỗ cầu thang gần đó, cậu ta đẩy Bảo Nam vào tường, khiến nó bị đau tức giận hét lên:

-Này, cậu làm vậy là sao? Tôi đã xin lỗi rồi mà.

-Mày có biết tao là ai không? Cậu ta hần giọng hỏi lại.

-Làm sao tôi biết được? Bảo Nam gất, rồi định thần lại đọc trên phù hiệu cậu ta. Cậu là Nguyễn Đức Hoan. Vậy người gửi bức thư cho tôi là...

-Đúng vậy. Cậu ta háng giọng nói. Tao rõ ràng hẹn mày sau giờ học đến đây ngay, vậy mà mày cả gan không xem lời nói của tao ra gì à?

-Nhưng tại sao mới được? Bảo Nam thắc mắc. Tôi với cậu có thù hằn gì với nhau đâu?

-Mày biết Ngọc Anh lớp 10C1 không?

-Lại là ai nữa, làm sao tôi biết được chứ? Bảo Nam khó chịu gất. Tôi mới nhập học được hai tuần thôi mà.

-Ngọc Anh là người mà đại ca thầm thương trộm nhớ từ hồi mẫu giáo đến bây giờ. Tên béo đứng bên cạnh Đức Hoan lên tiếng.

-Vậy sao? Bảo Nam mở tròn mắt kinh ngạc, rồi tiến đến vỗ vai Đức Hoan. Cậu quả thực rất chung tình đấy. Cố lên, tôi ủng hộ cậu!

-Hừ. Đức Hoan không nói gì, xô mạnh Bảo Nam vào tường. Còn dám nói, là mày cướp Ngọc Anh của tao!

-Hà. Bảo Nam mắt tròn mắt dẹp nhìn Đức Hoan. Tôi còn chưa gặp cậu ta lần nào cơ mà, cậu có nhầm lẫn gì không vậy?

-Làm thế nào được. Đức Hoan đưa đôi mắt giận dữ nhìn nó. Ngọc Anh chính là hội trưởng của Fc Vũ Hoàng, ngày nào cô ấy cũng lăng xa lăng xăng đi theo hần, làm quà tặng hần. Thật chứng mắt!

Đức Hoan nói, giọng nghẹn ngào khiến Bảo Nam mủi lòng. Nó đến bên cạnh, vỗ vai cậu, tỏ vẻ thông cảm:

-Thì ra là do tên khốn đó. Yên tâm, tôi với cậu cùng một hội mà. Tôi cũng ghét hần đến tận xương tủy.

-Láo toét. Đức Hoan đẩy Bảo Nam ra. Mày là đứa ngày nào cũng bám dính theo hần, còn dám lảm lòi. Hôm nay tao phải cho mày một trận ra trò!

-Này, sao lại thế? Bảo Nam hốt hoảng. Người cậu nên đánh phải là Vũ Hoàng chứ, sao lại là tôi được?

-Ngọc Anh đã lên tiếng cảnh cáo, đại ca nào dám đụng tới một sợi lông của hần ta.

Tên bên cạnh lên tiếng, rồi ngay một cú đánh vào đầu thật lực của Đức Hoan, cho chừa tội lẻo mép. Bảo Nam nhìn thấy cảnh đó thì nhăn mặt kinh hãi, "Tên Vũ Hoàng này mang đến cho nó biết bao nhiêu là phiền phức. Thật chỉ muốn băm hần ra". Bảo Nam nắm chặt nắm đấm, nếu đã đánh hần không được thì đánh tên ngốc gần đó trước mặt vậy.

Nhưng Bảo Nam chưa kịp động thủ thì đã thấy Đức Hoan bị nắm lấy cổ áo, rồi liên tiếp nhận hai cú đấm vào bụng. Hai tên đàn em cũng lãnh mấy phát bầm dập, la lên thảm thiết. Bảo Nam chứng kiến cảnh này, có phần hơi khiếp đảm. Vũ Hoàng đột nhiên xuất hiện, lúc này đang đè Đức Hoan xuống, bẻ ngược tay lên, hần giọng:

-Mày hơi to gan rồi đấy. Không biết câu đánh chó phải nhìn mặt chủ sao?

-Đại ca tha mạng. Em quả thật không dám nữa!

Đức Hoan luôn miệng kêu than, còn Bảo Nam ở bên cạnh nộ khí xung thiên. "Tên điên này, dám bảo mình là chó sao, thật đáng ghét. Có điều, hần giới võ như vậy, lần trước đấm được một cú vào bụng, chẳng lẽ là do ăn may sao?"

Đang mải suy nghĩ thì chợt, thầy giám thị xuất hiện với cây thước gỗ to tướng trên tay, nhìn bọn nó hần giọng:

- Là em nào đánh nhau?

Bảo Nam chưa biết phản ứng ra sao thì đã thấy Vũ Hoàng đứng dậy nghiêm chỉnh từ lúc nào, thân nhiên đưa tay chỉ thẳng vào mặt nó:

- Là cậu ta!

- Gì cơ? Bảo Nam bắt ngờ hỏi lại.

- Là cậu ta đánh nhau. Vũ Hoàng vẫn điềm nhiên. Không tin thầy cứ hỏi hai người kia xem.

Thầy giám thị quay sang hai tên đàn em của Đức Hoan, đương nhiên sau khi bị tấn một trận, chúng nào dám hó hé điều gì. Bảo Nam chưa kịp thanh minh gì thì đã bị thầy lôi cả nó cả Đức Hoan về văn phòng, bắt viết kiểm điểm. Nó đưa mắt nhìn Vũ Hoàng, lúc này thân nhiên đi về phòng mà uất ức không thể tả. Tên đáng ghét, nhất định sẽ có ngày nó trả mối thù này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Bảo Nam không chỉ phải viết bản kiểm điểm, mà còn bị cấm túc một ngày trong văn phòng với Đức Hoan. Nhìn cậu ta thoải mái như vậy, chắc là bị phạt như cơm bữa rồi. Còn nó, sao lại phải chịu cảnh này chứ? Bảo Nam ngước mặt kêu trời, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ thảm thiết nên tên Vũ Hoàng đáng ghét vẫn ung dung tự tại ngoài kia, sau khi vu oan giá họa cho nó xong.

Ngồi cả buổi mà không nói gì quả thật rất bức bối, Bảo Nam đánh bạo quay sang kêu Đức Hoan, khiến cậu ta trừng mắt nhìn nó, gắt:

- Có chuyện gì?

- Này, thái độ đó của cậu là thế nào? Bảo Nam bức dọc nói. Từ đầu đến cuối rõ ràng là lỗi của Vũ Hoàng, đánh cậu cũng là hấn ta. Sao cậu không nói cho thầy giám thị biết mà để tôi phải ngồi đây?

- Nếu để Ngọc Anh biết tôi đánh nhau với Vũ Hoàng, còn khiến cậu ta viết kiểm điểm, chắc chắn cậu ấy sẽ không thêm nhìn mặt tôi nữa.

Đức Hoan ngậm ngùi, khiến Bảo Nam nhìn thấy có chút mùi lòng. Nó tò mò hỏi tiếp:

- Cậu thích Ngọc Anh như vậy sao? Cô ấy chắc chắn rất xinh nhỉ?

- Đương nhiên, trong trường này người xinh nhất chính là Ngọc Anh đấy!

Nghe nói đến Ngọc Anh thì Đức Hoan lập tức phấn chấn trở lại, luôn miệng bô bô khiến Bảo Nam không khỏi bật cười. Nó nhìn cậu, thắc mắc:

- Này, nghe bạn cậu nói cậu thích Ngọc Anh từ hồi mẫu giáo. Là thật sao?

- Ủ. Đức Hoan xấu hổ gật đầu.

- Gì chứ? Vậy là từ đó tới giờ cậu không thích ai khác nữa à? Cô gái này thật sự tốt như vậy sao? Rồi nó quay sang vỗ vai Đức Hoan. Cậu an tâm đi, nếu có dịp gặp tôi sẽ khuyên bảo cô ấy, nhất định không để cô gái tốt như vậy rơi vào tay tên ma đầu Vũ Hoàng đâu.

- Cảm ơn cậu. Đức Hoan mừng rỡ bắt tay nó lia lịa. Xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu.

- Bỏ đi. Dù sao thì kiểm điểm cũng đã viết rồi, phạt cũng đã phạt rồi. Muốn trách phải trách tên khốn kia, sao lại trách kẻ si tình như cậu chứ. À, đang rảnh rỗi, cậu kể chuyện của cậu và Ngọc Anh cho tôi nghe đi.

- Được thôi. Đức Hoan hào hứng nhìn nó, rồi bô bô kể.

Nhưng cậu ta càng kể, càng khiến Bảo Nam đỏ mặt hộc hộc. Đức Hoan học chung mẫu giáo với Ngọc Anh, và kết ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng Ngọc Anh xinh xắn, đáng yêu nên từ bé đã có đám con trai đu bám. Đức Hoan cậy mình khỏe mạnh, cứ thấy đứa nào dám tò te lại gần Ngọc Anh là cho kẻ đó như đòn. “Chuyện tình cảm gì mà khủng bố quá vậy?”, Bảo Nam nghĩ thầm.

- Thế Ngọc Anh có thích cậu không?

Đức Hoan bị chạm vào nỗi đau, nét mặt đột nhiên sầm sập. Cậu ta rầu rĩ kể tiếp:

-Không hiểu sao Ngọc Anh lại rất ghét tôi, cứ thấy tôi ở đâu thì bỏ chạy mất dép!

“Không chạy mới lạ đó”, Bảo Nam cười thầm trong bụng. Biểu lộ tình cảm như tên này, quả thật khiến con gái nhà người ta phát khiếp. Nhưng Ngọc Anh là một cô nhóc thông minh, lớn lên một chút thì biết mình không có cách nào cắt đuôi Đức Hoan được. Cô cũng không việc gì phải sợ cậu ta nữa, mà ung dung biến Đức Hoan thành tên sai vật của mình. Cô bảo đi đằng đông, Đức Hoan tuyệt đối không dám bước một bước sang phía tây.

Ngọc Anh hành hạ Đức Hoan nhiều điều, nhưng nhìn cậu ta huyền thuyên kể mà không có chút phần nộ nào khiến Bảo Nam chột liên tưởng đến thời thơ ấu của mình. Thì ra là hồi bé mình vẫn còn quá nhân từ. Biết vậy khi đó phải bắt tên Vũ Hoàng đó treo lên cây, rồi tét thật đau vào mông cậu ta, biết đâu bây giờ cậu ta cũng đâm ra yêu mình cũng nên. Nói đến chữ yêu, Bảo Nam bắt chột rùng mình, rồi lắc đầu ngầy ngậy. "Không được, thà cậu ta cứ ghét mình thế này lại đỡ đáng sợ hơn".

Bảo Nam được tha về phòng vào lúc xẩm tối, bụng sôi lên sùng sục. Vừa mở cửa phòng đã thấy Vũ Hoàng thong thả ngồi đọc sách, đưa mắt nhìn nó:

-Về rồi à?

Bảo Nam không thèm trả lời, vút cặp lên giường rồi đi tắm. Sống lâu với Vũ Hoàng, nó cảm thấy phục mình quá. Nếu là trước đây, nó đã xông vào cho hấn mấy cú đấm, bồi thêm đấm cú đá, để tiện hấn vào viện rồi. Nhưng giờ đây Bảo Nam hiểu rất rõ, có đánh Vũ Hoàng thì người chịu thiệt nhiều hơn vẫn là nó, không khéo lại bị ba từ luôn thì khổ.

Bảo Nam tắm xong bước ra, bụng lại càng sôi lên. Nó nhìn cái bánh mỳ ngọt trên bàn Vũ Hoàng, nuốt nước bọt hỏi:

-Này, cái đó, cậu có ăn không?

-Muốn ăn thì tự đi mà mua. Vũ Hoàng thản nhiên đáp, vẫn cầm cúi đọc sách.

-Nhưng giờ tối rồi, mà căn tin lại xa nữa. Bảo Nam cố kì kèo.

-Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi. À, mà tiện thể mua dùm tôi ly cà phê.

-Cậu!

Bảo Nam cố nén cơn giận khiến mặt mũi đỏ ửng trông rất khó coi. Tên khốn này, còn dám mở miệng gửi đồ mình. Đã thế, ta sẽ không nương tay nữa đâu.

Bảo Nam lần ra căn tin, mua vội ổ bánh mỳ ăn ngấu nghiến. Cả ngày nay nó chưa có cái gì vào bụng, tất cả đều nhờ phúc của tên khốn đó. Càng nghĩ càng tức, nó bèn quay lại quầy mua một ly cà phê, tiện thể cho vào đó một ít thuốc xổ (!). “Giờ thì mình đã hiểu tại sao ba cứ hay bảo mình đem theo mấy thứ thuốc này trong người. Chính là để dành cho những lúc cần thay trời hành đạo thế này đây mà”.

-Của cậu này!

Bảo Nam chia ly cà phê cho Vũ Hoàng, rồi định đi về giường. Không ngờ cậu ta bắt ngờ gọi giật lại:

-Cho cậu đấy. Coi như tôi xin lỗi vì chuyện hồi sáng!

-Cậu nghĩ chỉ ly cà phê này là xong sao? Bảo Nam tức giận gất. Cậu vu oan giá họa cho tôi như vậy, có phải là con trai nhà không đấy.

-Là tôi ra tay giúp cậu mà, chịu viết một bản kiểm điểm có sao chứ. Sắp tới tôi phải đi du học, không thể để hạnh kiểm có chút vết đen được.

-Vậy tôi thì hạnh kiểm có đen bao nhiêu cũng được chứ gì? Bảo Nam gất, rồi chột tươi tỉnh. Mà cậu nói sẽ đi du học sao, khi nào thì đi?

-Còn lâu lắm. Cậu an tâm đi. Vũ Hoàng biết tổng ý định đá đít cậu đi của nó, cười nhạt. Nè, uống đi.

-Tôi không cần! Bảo Nam vội vàng từ chối.

-Không lẽ... Cà phê này có gì lạ sao? Vũ Hoàng nhìn nó nghi ngờ. Cậu chắc không thủ đoạn tới mức bỏ gì vào đây hại tôi chứ?

-Làm gì có. Bảo Nam bị nói trúng tim đen, giật vội ly cà phê trên tay Vũ Hoàng. Tôi uống là được chứ gì.

Vũ Hoàng nhìn nó cười cợt, rồi lại chú tâm đọc sách. Còn lại Bảo Nam sắc mặt càng lúc càng khó coi. Nếu giờ mà không uống, chắc chắn hấn ta sẽ nghi ngờ, rồi báo cho ba và chủ tịch biết. Nó bầm bụng uống một ngụm, rồi đưa ánh mắt căm thù nhìn Vũ Hoàng. Suốt đêm đó, Bảo Nam phải rón rén trực nhà vệ sinh. Còn Vũ Hoàng thì nhếch miệng cười nhạt, rồi thoải mái ngủ tiếp. “Là do cậu có ý đồ xấu xa trước mà, không phải lỗi của tôi đâu đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sau một đêm bị Tào Tháo rượt, Bảo Nam thất thủ đến lớp, cả người tàn tạ trông rất tội. Đi bên cạnh là một Vũ Hoàng vẫn đẹp trai sáng láng như mọi ngày, quả thực khiến Bảo Nam trông càng khó coi hơn. Giờ ra chơi, nó vừa chép xong bài thì nằm gục luôn xuống bàn, thở dài một mỏi.

-Bảo Nam!

Một giọng nói quen thuộc vọng vào lớp, khiến Bảo Nam khó nhọc ngược mắt lên nhìn. Đức Hoan đang đứng trước cửa lớp, không ngừng giơ tay vẫy vẫy nó.

-Tên đó lại muốn làm gì? Vũ Hoàng ngồi bên cạnh thắc mắc. Tên này lì đòn thật, chắc phải ăn vài ba trận đòn nữa mới chịu chừa mà.

-Không ai khiến cậu. Bảo Nam liếc sang Vũ Hoàng. Cậu ta là bạn của tôi!

-Kết bạn nhanh vậy sao?

-Đương nhiên. Có chung kẻ thù mà!

Bảo Nam căng mặt lên nói, rồi phóng ra cửa gặp Đức Hoan, hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Ngọc Anh bảo muốn gặp cậu!

-Hả, tại sao?

-Cô ấy không nói. Cậu cứ đi đã!

Đức Hoan thấy Bảo Nam còn chần chừ thì nắm lấy tay nó lôi đi luôn, để lại phía sau là ánh mắt ngờ vực của Vũ Hoàng. “Giữa ban ngày mà nắm tay nắm chân, có hơi chướng mắt rồi đó”.

Đi đến sân sau, nó thấy một đám con gái đã đứng chờ sẵn. Đức Hoan vừa thấy thì tươi tỉnh ra mặt, đến gần một cô gái xinh xắn, nói:

-Tớ đưa Bảo Nam đến rồi này!

Nhìn gương mặt hớn hờ của Đức Hoan, Bảo Nam đoán chắc cô gái đó là Ngọc Anh rồi. Đúng là rất xinh xắn. Ngọc Anh nhìn thấy Đức Hoan, nói dừng dừng:

-Được rồi. Cậu về đi. Tôi có việc cần nói riêng với Bảo Nam.

Đức Hoan tần ngần không muốn đi, nhưng nhìn thấy ánh mắt không hài lòng của Ngọc Anh thì lập tức biến mất, khiến Bảo Nam không khỏi phì cười. Cậu ta to xác là thế, mà đứng trước Ngọc Anh lại như chú cún con ngoan ngoãn, cô gái này quả thực rất lợi hại.

-Cậu là bạn chung phòng của Vũ Hoàng?

-Phải.

Bảo Nam nghe đến tên Vũ Hoàng thì có chút ngán ngẫm. Từ lúc bước vào trường đến giờ, hề việc gì có dính líu đến hắn thì kết cục của nó đều rất thảm. Lần này lại là chuyện gì nữa? Không phải đến tụi con gái cũng muốn đánh nhau đấy chứ?

-Chắc cậu biết tôi là ai rồi phải không?

-Đức Hoan có nói cho tôi biết. Cậu là Ngọc Anh đúng không?

-Phải. Nhưng trên hết, tôi là trưởng Fc của Vũ Hoàng. Những người đằng sau là thành viên của Fc đấy.

-Hả, nhiều vậy sao? Bảo Nam trở mặt nhìn, trong lòng không khỏi thắc mắc tên khốn đó có cái gì mà thu hút được đám con gái này.

-Đúng vậy. Tôi muốn cậu làm nội ứng cho tôi, tiện thể chụp vài tấm hình của cậu ấy ở phòng. Chúng tôi nhất định sẽ trả thật hậu.

-Để làm gì? Bảo Nam ngây người ra. Ngày nào cậu ta chẳng đến trường?

-Nhưng tôi muốn thấy những hình ảnh đời thường của cậu ấy. Một cô gái gần đó lên tiếng. Cậu được ở chung phòng với cậu ấy quả thật rất may mắn đó, biết không?

-Ặc, gì chứ?

Bảo Nam không nhận được cười điên dại. Ngày may mắn nhất cuộc đời tôi là trước khi hắn đặt chân về Việt Nam. Chính xác hơn là ba tuần trước. Ôi thời tươi đẹp này còn đâu?

Bảo Nam chưa kịp nói ra suy nghĩ, và ngay lập tức cảm thấy thật may mắn. Nó chỉ trót cười một tràng, đã thấy mấy chục cặp mắt nhìn chăm chăm vào như muốn ăn tươi nuốt sống mình, khiến nó phải lập tức trấn tĩnh lại.

-Nếu tôi không đồng ý thì sao?

-Chúng tôi không ép cậu. Chỉ là với mỗi hình cậu chụp, tôi sẽ trả 50 nghìn.

-Thật sao? Thôi được, tôi làm.

Bảo Nam thỏa thuận với Ngọc Anh xong thì thông thả đi về phòng. Làm như thế này hơi có lỗi với Đức Hoan, nhưng mà đây là cơ hội hiếm có của mình. Tên khốn đó bóc lột mình nhiều như vậy, giờ có thể kiếm lại chút đỉnh, coi như tiền bồi thường vậy.

Nghĩ là làm, Bảo Nam tranh thủ dịp nào Vũ Hoàng lơ là là lấy điện thoại ra chụp ngay. Chỉ là tên này mắt sắc như dao cạo, tính tình lại rất đa nghi. Thấy Bảo Nam đột nhiên cứ nhìn chăm chăm về phía mình thì không khỏi nghi ngờ. Tranh thủ lúc cậu đang đọc sách, nó lại giơ điện thoại lên định bấm máy, không ngờ Vũ Hoàng đột ngột để sách xuống, giương mắt nhìn nó:

-Cậu đang làm gì vậy?

-Tôi có làm gì đâu chứ? Bảo Nam chối biến.

-Còn dám nói dối. Vũ Hoàng ngồi bật dậy, nhìn nó chăm chăm. Cậu đang chụp hình tôi đúng không?

-Sao tôi phải chụp cậu chứ? Tự dưng tôi thích phong cảnh trong phòng, nên chụp không được sao?

-Phong cảnh? Vũ Hoàng nhìn quanh. Góc này chỉ có tôi với cái đèn bàn thôi mà.

-Tôi thích chụp cái đèn bàn đó, can gì đến cậu. Bảo Nam túm quá cãi liêu.

-Hừ, tôi chỉ nhắc vậy thôi. Cậu liệu hồn đấy, đừng có mà thích tôi đấy. Đứa con gái bạo lực như cậu không phải là mẫu người của tôi đâu.

-Ặc. Cảm ơn cậu đã nhắc nhở! Tôi đâu có bị điên!

Bảo Nam lăn ra giường cười ngất. Tên này không những ngang ngược mà còn bị hoang tưởng nữa. Đám con gái kia chỉ mạnh như vậy vì hắn, thật khiến nó không thể hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Giờ ra chơi, Bảo Nam giao ảnh cho Ngọc Anh, nhưng đồng hình chụp lên bằng cái điện thoại bắt ảnh kém và trình độ chụp gà mờ của Bảo Nam quả thật rất đặc sắc. Ngoài những tấm chỉ chụp được lưng, chụp nửa người, còn có một số tấm chính diện, nhưng bị nó hoảng sợ lia điện thoại đi, khiến Ngọc Anh xem đi xem lại cũng không thể nhìn ra đấy là Vũ Hoàng. Rốt cuộc, chỉ có tấm cậu ta ngồi đọc sách bên cái đèn bàn là được chấp nhận.

-Haiz, vất vả, lén lút cả một ngày trời, số tiền này quả thật không đáng. Bảo Nam than thở.

-Cậu ở cùng phòng với cậu ấy mà, sao lại không chụp được một tấm nào ra hồn vậy? Thật vô dụng quá!

-Cậu ở cùng phòng với hắn ta đi rồi biết. Bảo Nam tức giận nói. Tên đó không phải là người thường đâu, mỗi lần tôi giơ điện thoại lên là y như rằng hắn đưa cặp mắt cú vọ nhìn tôi. Đáng sợ lắm cậu biết không?

Bảo Nam vừa nói vừa liên tưởng đến chủ tịch. Hồi bé, dù ông có ngủ say thế nào đi nữa, chỉ cần Bảo Nam rón rén lại gần đã thấy ông mở mắt, quay sang nhìn nó rất cảnh giác. "Tính đa nghi của Vũ Hoàng, chắc chắn là do di truyền rồi".

-Vậy lần này cậu giúp tôi một chuyện đi, tôi nhất định sẽ trả thật cao cho cậu! Ngọc Anh lên tiếng, phá tan suy nghĩ của Bảo Nam.

-Lại là chuyện gì? Nếu chụp ảnh nữa thì tôi không làm đâu, cậu ta nghi ngờ tôi rồi!

-Không phải. Ngọc Anh khẽ mỉm cười. Lần này tui tôi muốn vào phòng cậu chơi, thế nào?

-Nếu muốn thì các cậu cứ đến, việc gì phải trả công cho tôi? Bảo Nam thắc mắc.

-Tui tôi không muốn đến một cách quang minh chính đại, mà muốn âm thầm vào phòng cậu, tiện thể xem qua nơi ở và một số đồ đạc của Vũ Hoàng.

-Hả. Bảo Nam ngậy người ra, rồi lắc đầu lia lịa. Nhất định không được, cậu ta tính tình rất khó chịu. Nếu biết tôi cho người lạ vào phòng, còn đụng chạm vào đồ đạc của cậu ta, chắc chắn sẽ có án mạng đó!

-Cậu cần gì làm quá lên vậy chứ. Ngọc Anh bĩu môi. Cậu không giúp tôi cũng được thôi, nhưng không biết sau khi tôi nói cho Vũ Hoàng biết việc cậu chụp lén hình của cậu ấy để bán lấy tiền thì sẽ xử trí cậu thế nào đây?

-Cậu đang đe dọa tôi sao? Bảo Nam thận trọng.

-Làm gì có chứ, tôi chỉ đang giả dụ băng quơ vậy thôi. Ngọc Anh nhìn nó cười cợt. Chỉ cần cậu giúp tôi lần này, tôi không những trả hậu cho cậu, mà còn tuyệt đối không nói ra chuyện này.

-Nhưng làm sao tôi dụ cậu ta ra ngoài để các cậu vào được?

-Chuyện đấy thì cậu không phải lo, tôi đã có cách. Ngọc Anh nói chắc nịch. Được rồi, 4h chiều ngày mai tui tôi sẽ đến, lúc đó hi vọng cậu đón tiếp chu đáo.

Bảo Nam thất thểu đi về, trong lòng thấp thỏm lo lắng. “Vũ Hoàng là tên con trai nhỏ mọn, nếu phát hiện ra chuyện này, liệu hắn có ra tay với mình không? Đương nhiên bảo hắn lấy mạng mình thì hơi quá, chỉ là đánh cho thành tàn tật thì có thể lắm. Không được, Bảo Nam à, mày đâu cần phải lo lắng vậy. Chuyện này chắc gì hắn đã biết được”. Bảo Nam hít một hơi sâu tự trấn an, rồi thông thả đi về lớp.

Chiều hôm nay không có tiết học, nên Vũ Hoàng cứ ở lì ở phòng, khiến Bảo Nam lo ra lo vào. Nó đánh bạo quay sang hỏi cậu:

-Này, hôm nay cậu không phải ra ngoài sao?

-Không! Vũ Hoàng thông thả đáp. Có chuyện gì sao? Hình như cậu không muốn tôi ở phòng thì phải?

-Làm gì có. Bảo Nam chối biến. Chỉ là tôi thấy hôm nay trời đẹp, nên thắc mắc tại sao cậu không ra ngoài chơi?

-Áy da, cậu đang quan tâm tôi đấy à? Lạ thật đấy. Vũ Hoàng cười cợt. Nhưng mà trời thì nắng chang chang thế này, ra ngoài để cháy thành than à?

-Cậu không đi thì thôi, việc gì phải đá xoáy tôi chứ!

Bảo Nam nói, rồi quay mặt vào tường lấy sách ra đọc. Ngọc Anh bảo 4h đến, sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Tên Vũ Hoàng này, dù có lấy cước búng đi cũng chưa chắc chịu ra ngoài đâu. Thật khiến người ta lo âu mà.

“Cộc, cộc”, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Vũ Hoàng ngưng đọc, quay sang Bảo Nam

-Này, cậu ra mở cửa đi!

-Cậu ở gần hơn mà, ra mở đi! Bảo Nam ương bướng cãi lại.

-Cậu béo như vậy, chăm vận động một tí đi. Vũ Hoàng nói, rồi lại thân nhiên đọc sách tiếp.

Bảo Nam vùng vằng đi ra mở cửa, bên ngoài là Đức Hoan đang nhe răng cười với nó.

-Cậu đến đây làm gì? Bảo Nam thắc mắc hỏi.

-Có Vũ Hoàng ở phòng không? Đức Hoan khẽ hỏi, rồi đưa mắt nhìn dáo dạt.

-Vũ Hoàng, có khách của cậu này! Bảo Nam nói vọng vào.

Vũ Hoàng thông thả đi ra, nhìn Đức Hoan nói lạnh nhạt:

-Có chuyện gì vậy? Nếu muốn trả món nợ lần trước thì khi khác hẳn đến, hôm nay tôi không có hứng thú.

-Không phải chuyện đó. Đức Hoan gãi đầu. Cậu ra ngoài một tí được không, tôi có chuyện riêng cần nói với cậu.

-Có chuyện gì nói luôn tại đây không được sao? Vũ Hoàng nhìn cậu ta đầy hoài nghi.

Bảo Nam biết tông Đức Hoan là vì Ngọc Anh nhờ mà đến, nên vội vàng đỡ lời cho cậu ta:

-Này, người ta có chuyện cần nói với cậu, đi với cậu ấy một lúc không được sao?

Bảo Nam chỉ nói một câu, không ngờ Vũ Hoàng lại đồng ý đi thật. Cậu ta uể oải bỏ quyển sách lại, rồi đi ra ngoài cùng Đức Hoan. Chưa đến mười phút sau thì Ngọc Anh và bạn bè đến, xì xào khắp phòng. Họ sầm soi mãi chỗ ở của Vũ Hoàng, trầm trồ khi thấy đồng sách cậu ta đang xem, khiến Bảo Nam phấp phỏm mãi. “Tên Vũ Hoàng đó có thể về bất cứ lúc nào, bọn họ không nhanh lên được sao?”

-Này, chụp cho tôi một kiểu ảnh ở đây đi! Ngọc Anh nói, rồi nhanh chóng tạo dáng gần bàn học của Vũ Hoàng.

-Chụp xong thì cậu phải đi ngay đấy, để cậu ta về bắt gặp thì phiền lắm.

-Được rồi, được rồi!

Nhưng không phải một mình Ngọc Anh chụp, mà đám bạn đi cùng cũng đua nhau tạo dáng. Bảo Nam chụp hơn chục tấm, chợt nghe tiếng bước chân đi vào. Nó toát mồ hôi quay ra, rồi tự trách bản thân vì quá sốt sắng mà quên cả đóng cửa.

Vũ Hoàng ngẩng ra nhìn đám con gái trong phòng một hồi, ánh mắt càng ngày càng trở sắc lạnh. Cậu ta khẽ nở một nụ cười khiến Bảo Nam sồn gai ốc:

-Xin lỗi, tớ thấy hơi mệt. Các cậu có thể về được không?

-À, được chứ! Bọn tớ cũng định về rồi, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi nha.

Ngọc Anh mỉm cười nói, trong lòng vừa oán trách tên Đức Hoan vô dụng, có chút việc cũng làm không xong. Cơ mà Vũ Hoàng đâu có đáng sợ như Bảo Nam mô tả, cậu ấy rất lịch sự mà. Lúc ra về, Ngọc Anh còn khẽ nhìn Vũ Hoàng, cười với cậu một cái thật tươi, chẳng màng đến Bảo Nam đứng bên cạnh đang run lấy bầy. “Mọi người đi hết rồi, hẳn chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu đây! Ở lại với tôi đi”.

-Chuyện này là thế nào? Vũ Hoàng nhìn Bảo Nam, buông một câu lạnh tanh.

-Xin lỗi, tại các cậu ấy bảo muốn vào phòng chơi, nên...

Bảo Nam ấp úng nói, trong lòng đang tự đào hố. Vũ Hoàng đứng bên cạnh khẽ nhếch miệng nhìn nó, rồi nói đồng dục:

-Bên phải quay!

-Hả? Bảo Nam bất ngờ quay sang nhìn cậu ta, nhưng thấy ánh mắt sắc lẹm đến gai người đó thì vội vàng làm theo, không dám mở miệng thắc mắc.

-Bước năm bước!

Bảo Nam làm theo, rút cuộc đi ra đến gần cửa. Nó nghe tiếng Vũ Hoàng bên trong thở dài:

-Vẫn chưa đến à! Chân ngắn vậy? Bước thêm hai bước nữa.

“Ngắn so với cậu thôi”, Bảo Nam hất hàm nghĩ, rồi bước tiếp hai bước, lúc này vừa ra đến cửa. Nó chưa kịp quay lại thì đã nghe thấy tiếng “rầm”, rồi giọng Vũ Hoàng vang vọng bên trong:

-Tối nay cậu đừng hòng vào phòng!

-Này! Cậu đừng có quá đáng, mở cửa ra! Bảo Nam la lên thảm thiết.

-Cậu còn lỳ thôi ở đấy, bảo vệ mà đến quấy rầy là không yên với tôi đâu. Tôi còn muốn giữ lại cái mạng cho cậu, nên tốt nhất tối nay đừng có lảng vảng trước mặt tôi, biết chưa?

-Nhưng cậu cũng phải cho tôi vào lấy ít tiền hay điện thoại chứ?

Bảo Nam khản khoản van xin, nhưng mãi vẫn không có tiếng trả lời. Nó thất thểu đi, trong lòng rối như mớ bòng bong. “Bảo mình đi đâu kia chứ, tên ác ôn đó. Người ta chỉ đưa bạn vào phòng chơi thôi mà, có cần phải quá đáng vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Bảo Nam ôm cái bụng đói meo thất thểu đến một cái ghế đá gần đó ngồi. Giờ này vẫn còn người qua lại, có thể ở đây nghỉ ngơi một chút. Nó chán chường quay sang nhìn chăm chăm vào cái máy bán nước tự động ngay bên cạnh, trong lòng u ám. Nghĩ đến mấy cảnh trong phim, Bảo Nam đánh bạo nhìn xung quanh, hình như không có ai cả. Nó đến trước cái máy, dùng sức đá mạnh mấy phát, hi vọng sẽ có lon nào chịu lực tác động mà văng ra ngoài. Nhưng cảnh trên phim, các diễn viên chính chắc cũng phải là siêu nhân, không thì là người nhân đức gặp đúng thiên thời địa lợi, nên mới có thể xảy ra chuyện hi hữu như vậy. Còn Bảo Nam, lúc này đã tận dụng hết sức lực cuối cùng còn lại sau bữa trưa, vẫn không thấy cái máy kia mấy may suy chuyển. Nó đánh bạo đá tiếp cái nữa, rồi chợt giật thót khi nghe một giọng nói đằng sau vang lên:

-Này, cậu đang làm gì vậy?

-Á!

Bảo Nam giật mình quay lại. Phù, hóa ra không phải bác bảo vệ mà chỉ là một học sinh bình thường thôi. Lúc này, cậu ta đang mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc caro, cùng với một cái quần cộc, đáng vẻ có phần hiền lành, chất phác. Nó quay sang nhìn cậu ta, cười giả lả:

-Không có gì, chỉ là...

-Đây là máy bán nước, không phải bao cát đâu! Cậu nhóc cười vang. Cậu mà phá một hồi sẽ bị bảo vệ tóm lôi vào văn phòng đấy!

-Tớ biết rồi!

Bảo Nam ỉu xìu ngồi xuống bên cạnh, nhưng cơn khát trong người khiến nó không ngăn được, đưa mắt nhìn chăm chú vào cậu bạn kia. Cậu ta mua nước xong, bất chợt quay sang, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt đói khát của Bảo Nam thì trở mặt lên, khiến nó xấu hổ quay đi. Cậu nhóc khẽ nở một nụ cười, đến ngồi bên cạnh nó.

-Cậu là học sinh lớp 10 à?

-Ừ. Tớ tên Bảo Nam, đang học 10C5, còn cậu?

-Tớ là Đắc Thành, học 10C8. Chúng ta học cùng khối, sao tớ chưa gặp cậu bao giờ?

“Làm sao mà cậu thấy tôi được, ra chơi ra về gì tôi cũng phải phóng cái véo xuống căn tin mua đồ cho tên ác ôn đó cơ mà”, Bảo Nam đau khổ nghĩ, rồi quay sang nhìn Đắc Thành cười nói:

-Chắc tại tớ vốn không nổi bật cho lắm!

-Đúng thật. Đắc Thành nhìn nó một lúc, rồi nói. Nhìn cậu trắng trẻo lại gầy nhom như con gái á!

-Làm gì có!

Bảo Nam lo sợ chối phăng, định ra sức khoe cơ bắp để chứng tỏ độ nam tính ngời ngời của mình. Cơ mà bình thường nó cũng đã chẳng có mấy, giờ lại đang đói phờ rêu nên ngay cả cơ mặt cũng đã chảy sệ ra ít nhiều rồi, có gì để trưng ra nữa. “Nhìn mặt cậu ta cũng hiền lành, chắc không thể nghi ngờ mình đâu. Nhưng mình không thể trông mặt mà bắt hình dong được, tên Vũ Hoàng đó, cũng sở hữu bộ mặt giả tạo đầu kém. Nếu ngay từ đầu không biết được bản chất thật của hắn, không chừng mình đã bị hắn làm cho dao động cũng nên”.

Bảo Nam cố vận động hết nơ ron, rồi quay sang vỗ vai Đắc Thành một cái thật mạnh, khiến cậu hơi bất ngờ. Nó tiếp tục mỉm cười như không có gì xảy ra, rồi tìm cách đánh lạc hướng bằng cách nói về... thiên văn. Bảo Nam tự biết như thế là đánh trống lảng quá lộ liễu, cơ mà bộ não thiếu đường chất của nó bấy giờ chẳng thể nghĩ ra được cái gì hay ho. Đang lúc bí quay lên trời cầu cứu thì nhìn thấy mấy ngôi sao, nên nó đánh bạo nói luôn, trong lòng khấn khứa van nài một sự hồi đáp.

Bảo Nam quả thực còn rất may mắn. Đắc Thành nghe đến sao trăng thì dường như bị dò trúng đài, cứ nói thao thao bất tuyệt. Đành rằng những điều cậu nói rất hay ho, nhưng Bảo Nam đâu còn tâm trí nào nghe nữa, mắt nó lúc này cứ nhìn chăm chăm vào chai nước trên tay cậu. Đắc Thành nói được một lúc thì quay sang nhìn nó, hỏi lại:

-Mà giờ này cậu ra ngoài đây làm gì, sắp đến 11h rồi đấy. Bác bảo vệ mà bắt được là ăn ngay một tuần cấm túc đấy! Cậu ở khu nào, có gì mình đi cùng luôn!

-Thôi, tớ có chút việc, cậu cứ về trước đi!

-Vậy tớ về đây!

Đắc Thành nói, rồi chào nó đi vội về phía kí túc xá nam. Chợt cậu ta khựng lại, đưa chai nước vừa mua cho nó, mỉm cười nói:

-Cho cậu đấy!

-Không cần đâu. Bảo Nam từ chối, mặc dù trong lòng đang chờ đợi một sự phủ định. Cậu chạy ra đây là để mua nó mà, đưa cho tớ làm gì?

-Cậu nhận đi, coi như quà làm quen nhé. Đắc Thành nói, rồi dúi chai nước vào tay nó. Đột nhiên tớ cũng không thấy khát nữa. Thôi tớ về đây!

Bảo Nam chưa kịp cảm ơn, đã thấy cậu ta chạy biến. Cậu này, sợ nó từ chối nên cuống cuống bỏ đi vậy sao, thật kì lạ. Nhưng Bảo Nam chẳng thắc mắc nhiều nữa, nó mở nắp chai nước ra uống vội vã. Dù sao cuối cùng thì nó cũng có cái gì vào bụng. Đắc Thành à, cái tên cũng khá hay đó, nó nhất định sẽ nhớ kĩ. Nếu có dịp, nhất định nó sẽ mời cậu ta một bữa ra trò.

Bảo Nam không yên ổn được bao lâu, đúng 11h đêm, bác bảo vệ cầm đèn pin đi lùng sục khắp nơi, để lừa tất cả học sinh về phòng ngủ. Bảo Nam luống cuống núp vội vào một bụi cây, rồi cẩn thận chịu muối cắn bằm dập. Nó chán nản nghĩ “Hay là mình để bác bảo vệ bắt, bị cầm tù một tuần so với trở về phòng gấp Vũ Hoàng không chừng còn dễ chịu hơn. Nhưng mà mình là con gái, cứ viết bản kiểm điểm hoài sẽ có ngày đến tai ba, lúc đó thì còn mặt mũi nào nữa”. Bảo Nam đau khổ nghĩ, rồi tiếp tục cẩn thận ngồi “hiến máu nhân đạo”.

Trời tờ mờ sáng, Bảo Nam vác theo cặp mắt sưng húp vì trắng trọc cả đêm về phòng, định kêu gào Vũ Hoàng ra mở cửa. Nhưng nó vừa khẽ chạm vào thì cánh cửa đã tự động mở ra, khiến Bảo Nam tò mò nhìn vào trong. Vũ Hoàng lúc này vẫn nằm ngủ ngon lành trên giường. Bảo Nam tức giận lại gần, lôi cái chăn của cậu ra, hằm giọng:

-Cậu không khóa cửa sao?

Vũ Hoàng nheo mắt nhìn nó, rồi giật lại cái chăn, quấn lên ngủ tiếp.

-Không có!

-Tại sao lại không khóa? Bảo Nam tức giận hỏi, cảm thấy cả đêm qua mình chịu khổ thật vô ích.

-Tôi tưởng cậu sẽ trở về, nên để cửa chờ. Không ngờ cậu lại thích ở ngoài như vậy. Vũ Hoàng nói giọng ngáy ngủ.

-Tên khốn này, cậu không nói làm sao tôi biết mà trở về hả? Bảo Nam tức giận hét.

-Ồn ào quá. Vũ Hoàng khẽ trở người, quay sang quấn chăn thật chặt. Tôi đâu ngờ cậu bỗng dưng nghe lời vậy. Ngủ ngon!

-Này!

Bảo Nam giận quá hóa cuồng, không kìm chế được đâm cho Vũ Hoàng một mấy cái rồ đau vào bụng. Cậu ta bị đau quay sang nhìn nó, gắt lên:

-Cậu bị điên à?

-Phải. Tôi từ một người bình thường, ở với cậu thì bị hóa điên đấy. Cậu cũng vừa phải thôi, tôi là con gái mà, có cần phải hành hạ tôi đến mức này không?

Bảo Nam rom róm nước mắt, rồi vào nhà vệ sinh đóng rầm cửa lại, để mặc Vũ Hoàng ngồi đó tàn nhẫn. “Suýt nữa thì mình quên mất, cậu ta cũng là con gái”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Rầm”, Bảo Nam vút mạnh cái cặp xuống bàn, rồi mặc kệ những ánh mắt khó chịu nhòm ngó, nó thản nhiên nằm gục xuống. Vũ Hoàng lúc này đang ngồi ngay bên cạnh khẽ nhìn sang, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như thường. “Lại giận hờn nữa rồi sao? Thôi mặc kệ, thường ngày cậu ta cứ nheo nhéo bên tai, hôm nay tự dưng im ắng vậy, quả thực có chút thoải mái”.

Thầy giáo dạy Sử bước vào lớp, đưa cặp mắt sát thủ liếc nhìn một lượt, rồi khẽ nở một nụ cười hiền từ:

-Trước khi vào bài mới, thầy sẽ trả bài cũ. Có em nào xung phong không?

Thầy vừa dứt lời thì lập tức cả lớp đang náo loạn liền im ắng lạ thường. Đứa cầm cặp xuống đất, đứa quay ra cửa sổ, có đứa còn chịu khó ngược mặt lên trần nhà, chẳng ai có đủ can đảm đối mặt với thầy cả. Bảo Nam lúc này cũng không ngoại lệ, cả hôm qua nó bôn ba ở ngoài, đã có chữ nào trong bụng đâu. Nó lúng túng quay bừa sang nhìn Vũ Hoàng, vừa đứng lúc nhìn thấy nụ cười khinh khỉnh thường trực trên môi cậu ta, bức bối quá đành quay mặt lên bảng.

-Bảo Nam, lên trả bài!

“Ặc”, Bảo Nam nghe tay chân rùng rờ, thầm trách ba mình ngày đó không đặt cái tên nào ra hồn, tại sao cứ nhất định phải đặt tên nó là Bảo Nam. Hôm qua vừa bị tra tấn, hôm nay thì “được” gọi lên bảng đúng lúc không thuộc bài, sao gì đang chiếu nó vậy trời.

Bảo Nam bí thăm bước lên báng, đưa vở cho thầy xem mà lòng đang kêu gào thăm thiết. Thầy đương nhiên chẳng chú tâm gì đến ánh mắt van lơn của nó, thần nhiên hỏi:

- Phong trào Tây Sơn được thành lập trong hoàn cảnh nào?

Cả buổi học hôm trước, chỉ có cái tên Nguyễn Huệ là nhồi được vào đầu nó. Bảo Nam nhăn nhó cố gắng bắt cái bộ não lười hoạt động, hi vọng nhớ ra được mấy chữ. Nhìn xuống cuối lớp, Vũ Hoàng lúc này hình như có chút ăn năn, đang nhép miệng nhắc nó. “Đã giúp thì giúp cho trót, tên khốn này, là cậu hại tôi ra nông nổi này đây. Cứ lăm bằm như vậy thì tôi nghe bằng niềm tin à?”

- Giữa thế kỉ XVIII, Đàng Ngoài... khủng hoảng sâu sắc. Phong trào... nông dân bùng lên, nhưng...

Bảo Nam vừa áp úng, vừa chửi thầm trong bụng. Vũ Hoàng lúc này chẳng biết nhắc sao cho nó hiểu, bèn lăm bằm cái gì đấy, đáng về khó chịu ra mặt. “Tên này, chẳng giúp đỡ được gì thì chớ, còn tỏ thái độ khó ưa quá vậy? Dù sao thì đảng nào cũng chẳng đọc được, thôi thì kéo theo tên này cùng chết chung cho có bạn”.

- Bạn nam bàn 5 oi, bạn nhắc to lên đi! Mình không nghe được.

Thầy giáo đang mơn mõi đợi từng chữ trả lời của nó, thì bị bất ngờ suýt nữa văng ra khỏi ghế. Cả lớp trở mắt lên nhìn nó, rồi quay sang chiếu xạ vào Vũ Hoàng, khiến cậu lúng túng. “Đồ điên, tôi giúp cậu như vậy, lại dám giở trò hại tôi sao?”

- Bảo Nam không đi về chỗ. Còn Vũ Hoàng, ra ngoài hành lang đứng chờ tôi! Thầy giáo lúc này đã hoàn hồn, nói giọng đanh thép. Lần sau còn em nào dám nhắc bài cho bạn nữa, thì cứ theo gương này mà làm!

Vũ Hoàng nghe thầy nói thì hơi bất bình, nhưng không biết phải làm sao, đành uể oải đứng lên bước ra cửa. Trước khi đi cậu còn đưa ánh mắt hằn học nhìn Bảo Nam, lúc này nó đã quên khuấy cái điểm không tròn trĩnh trong sổ điểm, thần nhiên cười cợt.

- Lên đường bình an nhé. Nhớ bảo trọng!

Vũ Hoàng mang theo một cục tức to đùng ra ngoài cửa, bực dọc đứng dựa lưng vào tường. Ở bên trong, ngoài những tiếng tiếc nuối xót xa của bọn con gái, còn có một trận cười đang được Bảo Nam cố gắng kìm nén. “Ngoài đó, sao lại có khói bốc lên cao dữ vậy trời?”

Cục tức ạch ách của Vũ Hoàng chưa kịp xả, vào giờ ăn trưa lại có dịp bùng lên mạnh mẽ. Lúc này, Bảo Nam thần nhiên đặt đĩa com cái ạch xuống trước mặt Vũ Hoàng, rồi cầm cúi ăn phần mình.

- Lúc này tôi bảo muốn ăn gà cơ mà! Vũ Hoàng nói, giọng hơi gay gắt.

Bảo Nam chẳng buồn ngẩng mặt lên, tăng tốc lực ăn, nhোáng cái đã hết nhẩn. Nó thần nhiên đứng dậy, đem đĩa đi, bỏ mặc Vũ Hoàng bất lực nhìn theo, ánh mắt rõ ràng đang bắn ra tia lửa.

Vũ Hoàng bực bội nhìn theo bóng dáng Bảo Nam đang tung tăng về phòng, trong lòng dâng đầy nỗi ảm ức. “Cậu khá lắm Trần Bảo Nam, dám phá bình tôi như vậy, để xem tôi trừng trị cậu thế nào?”

Nhưng Bảo Nam chẳng đi được bao xa, vừa bước ra khỏi căn tin thì “rào, rào”, những giọt mưa nặng hạt tới tấp rơi xuống, khiến nó chững lại. “Mấy hôm rồi nắng như đổ lửa, đột nhiên lại đổ mưa. Phải chăng cũng đã đến lúc ông trời thấy cảm thông cho cái phận hẩm của mình rồi sao?”

Bảo Nam thoải mái nghĩ, rồi đứng lại ngắm mưa, lúc này đang rơi tí tách vào mặt đường, chảy trên từng tán lá. Nhìn đám nam sinh lúc này đang vũng vầy dưới mưa, nó chợt thấy hay hay. Đám nam sinh này cũng lạ, cứ thích lao ra ngoài trời lúc mưa, cho quần áo lấm lem bùn đất mới chịu. Nhớ lại hồi nhỏ, nó cũng từng dắt theo mấy đứa đệ tử ra đường tắm mưa, lúc đó vui biết mấy. Nếu không có tên Vũ Hoàng khốn kiếp đó mách lẻo, ba nó đã không lòi nó ì ạch vào nhà, mắng cho một trận vì cái tội là con gái mà dám cời truồng nhong nhong ngoài đường. Bảo Nam càng nghĩ càng thấy tức, tên Vũ Hoàng đó lúc nào còn đặt chân trên đất nước này là còn đi theo ả nó, lúc nhỏ cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Thật chướng mắt.

Bảo Nam đang tức tối nghĩ, bỗng dưng giật mình khi thấy một bóng dáng quen thuộc đang chạy vội về phía kí túc xá. “Đó không phải là cậu bạn nó vừa gặp hôm trước ở máy bán nước tự động đó sao? Nhìn vui thật đấy. Hay là mình đuổi theo gọi cậu ta lại?” Bảo Nam thoáng nghĩ, rồi đưa cặp lên che đầu, chạy vội ra ngoài. Nhưng vừa đi được đúng một đoạn thì “phụt”, chiếc dép bên chân trái dính chặt xuống bùn, bị đứt một quai, khiến Bảo Nam mất đà té chổng gọng. Nó lồm cồm bò dậy, nhìn đôi dép đang mang thương tật mà lúng túng, trời lại đang mưa rất to nữa. Tự dưng Bảo Nam thấy mắt cay cay.

- Hóa rồi à, tự dưng chạy ra ngoài này!

Tiếng Vũ Hoàng văng vẳng bên cạnh, khiến Bảo Nam đưa mắt nhìn lên, bắt gặp gương mặt châm biếm của kẻ mà mình ghét nhất, cộng với việc bị nước mưa rơi vào, khiến mắt nó bỗng đỏ hoe. Vũ Hoàng lúc này bực dọc nhìn nó, gắt:

- Này, cậu khóc cái gì hả? Chỉ là đứt một đôi dép thôi mà, có cần bù lu bù loa lên không?

Nhưng Vũ Hoàng càng mắng, Bảo Nam càng có dấu hiệu muốn khóc to lên. Cậu túng quá đành thở hắt ra bực dọc, rồi nói như ra lệnh:

- Đứng dậy mau, bỏ nốt chiếc dép kia ra!

Bảo Nam giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Vũ Hoàng, rồi thoáng nhẹ nhõm khi thấy cậu bỏ đôi dép đang mang ra, gất lên:

-Mang vào nhanh đi!

Nó ngoan ngoãn làm theo, rồi chợt nhớ tới cái cặp lúc này cũng phi hành một đoạn khá xa, liền đi đến nhặt. Đang định quay lại thì nó nghe giọng Vũ Hoàng bực dọc đằng trước, bèn chạy lên bắt kịp cậu.

-Làm gì mà lè mè vậy? Không thấy trời đang mưa à?

-Xin lỗi. Bảo Nam lí nhí, rồi sức nhớ ra, quay sang hỏi Vũ Hoàng. Còn dép của tôi đâu?

-Hỏi vợ vắn, đương nhiên vẫn còn ở đấy. Không lẽ cậu nghĩ tôi mà lại xách dép cho cậu đấy chứ. Vừa đối xử tốt với cậu một chút, nghĩ là mình được thăng chức rồi à?

-Gi chứ. Bảo Nam khó chịu đáp. Để tôi đi nhặt lại!

-Không cần! Vũ Hoàng nắm chặt tay nó, lôi đi. Chỉ là đôi dép sút thôi mà, cứ vứt đi là được rồi.

-Là quà của ba tôi đấy. Bảo Nam gất lên. Cậu không biết gì thì đừng có nói!

Bảo Nam gạt tay Vũ Hoàng, nhưng lại bị cậu nắm chặt hơn. Vũ Hoàng đưa ánh mắt không vừa lòng nhìn nó, nói vội vã:

-Về phòng ngay, đang mưa gió thế này cậu không thấy à! Cứ bảo chú Hùng mua lại đôi khác là được rồi. Ngốc cũng phải có mức độ thôi, đừng để tôi phải cầu!

-Không thích! Không muốn!

Bảo Nam dùng toàn lực hòng thoát ra khỏi vòng tay cậu, không ngừng la hét. Còn Vũ Hoàng thì vẫn cương quyết lôi nó đi, khiến ai nhìn vào cũng phải thờ dài cho cái mức độ rồi hơi của cặp đôi này. Hai người đều bướng ngang nhau, nhưng mà cũng không cần phải giằng co dưới trời mưa to thế này vậy chứ. Thật hết nói nổi.

-“Ất xì”! Bảo Nam ngồi trên giường, run lên cầm cập, nhưng miệng vẫn không ngừng kêu than. “Không công bằng, quả thực không công bằng. Tôi và cậu đều dầm chung một cơn mưa, sao chỉ có mình tôi bị sốt chứ! Ông trời đúng là không có mắt mà!”

-“Sốt cao như vậy mà còn lẩm cẩm, thật bực mình!” Vũ Hoàng bực dọc nhìn nó, rồi từ từ đi đến bên cạnh. “Cậu còn không ngoan ngoãn nằm im thì...”

-“Cậu đang hù con nít đấy à!”. Bảo Nam hất mặt lên nói. “Tôi cứ nói đấy, thì đã sao?”

-Đúng là đồ không biết điều!

Vũ Hoàng nói rồi sấn tới bên giường nó.

“Chục”.

“Bốp”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Vũ Hoàng một tay nhét cái nhiệt kế vào miệng Bảo Nam, còn tay kia đặt cái túi chườm lên trán nó. Chỉ là thân thủ có phần hơi mạnh bạo, khiến Bảo Nam bị đau, đưa cặp mắt chán ghét nhìn cậu. Nó tức khí lấy cái túi ra, tiện thể phun nốt cái nhiệt kế khỏi miệng, trừng mắt nhìn Vũ Hoàng, rồi gất lên bằng cái giọng khàn khàn của người ốm:

-Này! Cậu định thừa cơ hạ độc thủ với tôi đấy à? Sao tiểu nhân quá vậy?

-Cậu bảo ai tiểu nhân hả? Vũ Hoàng vừa nói vừa dứ nắm tay trước mặt Bảo Nam. Nếu tôi muốn làm gì cậu thì chẳng việc gì phải đợi đến lúc cậu ốm nằm lăn ra đây cả, vừa đỡ phải lây bệnh của cậu!

-Hừ! Bảo Nam vết sớ sức tàn còn lại, cổ gân cổ lên phản pháo. Đã thế, lúc vào nhà tắm tôi sẽ tiện thể phun vào mấy cái khăn của cậu, để tặng cậu vài con vi trùng cho có bạn mà chơi nhé!

Vũ Hoàng không nói gì, chỉ đưa ánh mắt kính hãi nhìn Bảo Nam, sau khi nghe được cái ý đồ mất vệ sinh của nó. Cậu lấy cái túi chườm bỏ lên bàn, rồi nhặt cái nhiệt kế lên, nói lạnh tanh:

-Không chườm đá cũng được, nhưng cậu liệu mà nhét cái này vào. Biết sốt bao nhiêu độ để tôi còn đi lấy thuốc!

Bảo Nam đưa mắt lơ lơ nhìn cái nhiệt kế mà Vũ Hoàng vừa nhặt dưới đất lên, nói hờn hển:

-Cái đấy bẩn rồi, cậu đi tiết trùng cho tôi đi!

-Càng lúc càng láo nh! Vũ Hoàng vừa nói vừa xắn lại gần nó. Không ngậm thì cho vào nách kẹp, rồi đưa ra ngay cho tôi. Nãy giờ cậu lãng phí thời gian của tôi quá rồi đấy!

Bảo Nam bị mắng thì co lại như con mèo con, ngoan ngoãn làm theo lời Vũ Hoàng. “Sốt 39 độ”, Vũ Hoàng nhìn cái nhiệt kế, rồi quay sang bảo nó nằm im, còn mình thì xuống phòng y tế lấy thuốc. “Thật là, tự dưng lại phải chuyển sang cung phụng con nhóc lăm điều này, biết thế khi đó mình nhặt quách đôi dép cho cậu ta, thì giờ đã thoải mái biết là bao nhiêu!”.

Vũ Hoàng đi lấy thuốc, rồi tiện thể xin ra ngoài mua ít cháo nóng, mang về cho Bảo Nam ăn. Cậu cũng không phải là người hay để bụng, hôm qua Bảo Nam đã cho cậu mấy vỏ đau, nhưng giờ lại đổ bệnh nằm lăn lóc ra đây, cậu đâu thể khoanh tay đứng nhìn. Thái độ bức mình đang thường trực trên mặt cậu cũng vậy, vốn dĩ chỉ là để bảo vệ cho cái vỏ bọc lạnh lùng của một cậu nhóc không biết biểu lộ tình cảm. Trước giờ cậu chưa từng thử quan tâm ai, giờ lại phải ôm đồm một Bảo Nam bướng bỉnh và cực kì có ác cảm với mình, đúng là có phần hơi lạ lẫm.

-Tôi về rồi đây!

Vũ Hoàng nói, rồi khê đẩy cửa bước vào. Cậu thoáng hoảng hốt khi nhìn thấy trước mặt là Bảo Nam, lúc này đang ngồi thoi thóp, lưng dựa vào tường, sắc mặt tái mét. Vũ Hoàng vút vội đồng thuốc và mền cháo lên bàn, rồi chạy đến chỗ nó, hỏi dồn:

-Này, cậu làm sao đấy!

-Không sao! Bảo Nam mệt mỏi lắc đầu. Tôi thấy khát nước nên đi qua đây uống, đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng.

-Không phải tôi đã bảo cậu nằm yên ở đấy rồi sao? Vũ Hoàng lúc này đang lo lắng, giọng nói có phần gay gắt. Lúc nào cũng đi lung tung như vậy, lỡ có chuyện gì thì đừng có nhờ đến tôi!

-Tôi đâu dám phiền đến cậu!

Bảo Nam tức giận đáp, rồi cố gượng đứng dậy, nhưng cái đầu đau như búa bổ khiến nó mệt mỏi, vừa đứng lên một tí đã chực ngã xuống, khiến Vũ Hoàng phải dang tay ra đỡ. Cậu thật hết nói nổi với nó rồi, thôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chứ cứ cãi nhau mãi thế này không khéo cậu ta lại ốm nặng hơn, rồi báo hại mình thêm mấy hôm nữa thì... Càng nghĩ càng thấy tương lai sặc mùi đen tối, Vũ Hoàng bèn nhẹ giọng cầu hòa:

-Được rồi, là tôi tự nguyện, cậu cương quyết không cho nhưng tôi vẫn cứ đâm đầu vào giúp đấy, hài lòng chưa?

Bảo Nam đâu thể bùng bình mãi được, nó vẫn còn đang mệt mà. Cậu nói dài dòng của Vũ Hoàng chẳng thể lọt vào đầu nó, cơ mà cái giọng điệu điệu dăng của cậu khiến nó chùng lại, khê gật gật đầu. Giờ điều nó muốn làm nhất chính là trở lại nằm trên cái giường êm ái của mình, rồi ngủ một giấc thật ngon, hi vọng khi thức dậy, nó sẽ trở lại làm một Bảo Nam hoạt bát, khỏe mạnh. Nhưng mà, mọi chuyện hình như không suông sẽ như Bảo Nam đã nghĩ...

Vũ Hoàng loay hoay mãi vẫn không thể nhắc nổi một Bảo Nam nặng xấp xỉ cậu, lại đang sốt nằm co quắt. Cậu cố nín nhịn, nhưng đã bị Bảo Nam nhướn mắt lên nhìn, rồi nói giọng khàn khàn khiêu khích:

-Con trai gì mà yếu như sên vậy! Có bằng nổi không để tôi còn biết mà tự về giường!

Bảo Nam tuy nói cứng vậy, nhưng cũng hiểu rất rõ, sức lực bây giờ vốn không đủ để nó lết về giường. Vũ Hoàng lúc này bị chọc khoáy, bức mình ra mặt. “Nếu không phải cậu đang ốm, tôi đã tống cổ cậu ra ngoài rồi. Con gái gì mà béo quá vậy, ăn cho lắm vào”. Càng nghĩ càng thấy tức, Vũ Hoàng lấy hết sức lực nhắc bổng nó lên, rồi lặc lè đi về giường. Nỗi sợ sẽ làm rơi Bảo Nam giữa đường khiến Vũ Hoàng hơi hoảng, trong lòng than thầm không ngớt. Lần sau mà Bảo Nam còn ra ngoài trời lúc mưa nữa, cậu chắc chắn sẽ xông ra ngăn cản, không thì phải ngay lập tức lôi cổ nó về phòng, nhất định không thể để chuyện này xảy ra thêm lần nào nữa.

Quảng đường từ chỗ Bảo Nam ngồi khi nãy đến giường nó chỉ cách có hơn mười bước chân, mà Vũ Hoàng cảm tưởng như đã đi được nửa vòng trái đất. Cậu thu hết sức tàn đặt nó xuống, không ngờ lại mất nhắm mắt mở ngã vào người nó.

-Á!

Bảo Nam vừa nằm xuống giường thì bị Vũ Hoàng đè lên, khiến nó hốt hoảng la lên. Rồi nó chợt im bật, khi phát hiện ra rằng, nơi mà cậu ta đang úp mặt vào chính là vòng một của nó. Vũ Hoàng sau một tích tắc bàng hoàng, đương nhiên cũng nhận ra ngay mình đang ở chỗ nào, liền lập tức đứng phắt dậy, phóng ngay về giường. Bảo Nam đang giả trai, nên lúc nào cũng quấn một dải băng quanh ngực, nhưng thứ đó cũng không đủ để cậu hết ngại ngùng. Lần đầu tiên sau gần một tháng nhập học, Vũ Hoàng có cảm giác muốn lập tức rời xa căn phòng êm ái có sẵn "người hầu hạ" này, để khỏi phải đối mặt với một Bảo Nam không biết sẽ còn giận dữ đến đâu...

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Bảo Nam lên tiếng, khiến Vũ Hoàng càng lo lắng hơn. Con giận mà nín lại lâu ngày, đến lúc phun trào thì không biết sẽ khủng khiếp như thế nào nữa. Và lại, suy đến cùng cũng là cậu có lỗi. Vũ Hoàng khẽ hắng giọng, nói vọng sang:

-Cháo và thuốc để trên bàn đấy!

Không có tiếng trả lời, cũng không thấy Bảo Nam nhúc nhích gì. Vũ Hoàng đành bắt lực lỏi mấy quyển sách gần đó ra xem, mặc dù chẳng còn lòng nào mà đọc. “Rốt cuộc cậu ta cũng là con gái, và đám con gái lúc nào cũng đem lại phiền phức cả. Mệt thật!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Cả tuần sau đó, Bảo Nam cạch mặt không thèm nói chuyện với Vũ Hoàng, khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu. “Thà cậu ta cứ neho neho cả ngày như trước kia còn thoải mái hơn. Đùng là con gái, giận hờn gì mà lâu quá vậy?” Vũ Hoàng nghĩ, rồi kín đáo liếc sang nhìn Bảo Nam, lúc này vẫn đang hí hoáy chép bài. Cậu khẽ huých tay nó, khiến nó bực bội quay sang, hỏi gọn:

-Có chuyện gì?

-Đưa vở đây tôi tự chép! Vũ Hoàng nói.

Bảo Nam không nói gì, vút cuốn vở của Vũ Hoàng qua bên cậu, rồi tiếp tục quay lên bảng nghe giảng. Nó bất chợt quên mất, hóa ra cậu vẫn còn có tay có chân. Vậy thì tốt nhất là tự lực đi, đừng có làm phiền đến nó nữa.

Hình như lời thỉnh cầu của Bảo Nam rốt cuộc đã chạm đến trời xanh, vừa ra chơi, nó theo quán tính cất vội sách vở vào cặp, chạy ngay xuống căn tin. Nhưng Vũ Hoàng đã nắm tay nó lại, nói trống không:

-Hôm nay để tôi đi mua!

Đến lúc Vũ Hoàng đi khuất khỏi tầm mắt, Bảo Nam vẫn không tin nổi những gì đang diễn ra. Tự nhiên đối xử với nó tốt vậy (thật ra thì cũng không tốt là mấy, nhưng đối với một Bảo Nam sống ở địa ngục quen rồi thì quả thật rất lạ lẫm). Không biết cậu ta lại định giờ trò gì ra nữa?

Vũ Hoàng đương nhiên không phải là tên rảnh rỗi thích bày trò như Bảo Nam nghĩ. Cậu ta chỉ đơn giản là thấy hơi áy náy, nhưng cái tôi to đùng của Vũ Hoàng khiến cậu không thể nào mở miệng xin lỗi nó được, đành phải làm mấy việc mà thường ngày Bảo Nam vẫn làm. Chỉ là, chen lẫn mua com ở cái hàng nam vào buổi trưa quả thật kinh khủng hơn những gì cậu đã nghĩ.

Nhìn Vũ Hoàng toát bước ra khỏi hàng, đem hai đĩa com về bàn khiến Bảo Nam phải bùm miệng cười. Hình ảnh này quả thực quá hợp với cậu ta rồi, nói sao nhỉ, có chút bụi bặm kiểu cái bang ấy. Có lẽ nó đã quá quen với hình ảnh sạch sẽ tinh tươm của cậu, nên chỉ cần Vũ Hoàng tàn tạ một chút là đã thấy rất hả dạ. Vũ Hoàng đến gần, đặt đĩa com sừng sững trước mặt nó, nói một nhọc:

-Ăn đi!

Bảo Nam lúc này cười tươi, quay sang hỏi cậu ta:

-Bây giờ cậu đã biết nỗi khổ của tôi chưa? Mà sao cậu biết tôi thích ăn sừng sừng vậy?

Vũ Hoàng nhìn nó, nói lạnh tanh:

-Một tuần có bảy ngày thì đến bốn ngày cậu ăn món này rồi. Tưởng tôi là thằng ngu chắc!

-Ừ, thì cậu thông minh, được chưa!

Bảo Nam đột nhiên dễ tính, mặc kệ mấy lời nói cau có của Vũ Hoàng mà ăn một cách ngon lành. Vũ Hoàng nhìn thấy nó như vậy thì trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi chút, liền quay qua nói tiếp:

-Chiều nay, cậu có rảnh không?

-Chi vậy? Bảo Nam ngừng ăn ngược lên hỏi.

-Tôi muốn tham gia một câu lạc bộ.

-Thì cậu cứ đi đi, sao lại hỏi tôi rảnh hay không rảnh? Bảo Nam thờ ơ nói, rồi cầm cùi ăn tiếp.

-Tôi muốn cậu đi đăng kí chung với tôi!

Vũ Hoàng thân nhiên nói, rồi không né kịp hứng luôn một tràng com đang bay như phi tiêu vào mặt. Bảo Nam lúc này tròn mắt lên nhìn cậu, nói giọng như hét:

-Này! Cậu đừng có quá đáng. Làm như tôi là bảo mẫu của cậu không bằng. Đi học thì phải chung lớp, ở cũng phải chung phòng, giờ còn lại bắt tôi tham gia cùng một câu lạc bộ với cậu là thế nào? Tôi không thích, nếu tham gia câu lạc bộ nào thì cậu cứ báo trước cho tôi một tiếng là được.

-Chi vậy? Vũ Hoàng khó chịu lau mấy hạt com trên mặt, thân nhiên hỏi.

-Đề tôi đăng kí vào nơi khác chứ còn gì nữa? Lâu lâu cũng cho tôi hít một bầu không khí không có cậu chứ! Mà sao đột nhiên lại thích tham gia mấy thứ này, không phải cậu chỉ thích nằm lý trong phòng đọc truyện thôi sao?

-Là đọc sách đấy, cậu đừng có nói bừa. Vũ Hoàng nhìn nó, nói tiếp. Tôi cần phải tham gia một số hoạt động ngoại khóa, như vậy sẽ tốt hơn khi làm hồ sơ ứng tuyển vào các trường ở nước ngoài.

-Thì ra là có ý đồ khác! Bảo Nam nhìn cậu, cười nhạt. Thế thì càng không cần gì đến tôi nhé, tôi không có ý định bước một bước nào ra khỏi lãnh thổ Việt Nam đâu.

-Tôi đã nói với ba cậu rồi, bác bảo cứ dắt theo Bảo Nam theo, sợ cậu lạc lõng!

Vũ Hoàng nói, rồi thông thả ăn tiếp, tránh cái ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Bảo Nam. “Cậu ta càng ngày càng quá quắt, hờ chút là đem ba mình ra dọa nạt. Tên khốn này, để tôi nắm được điểm yếu của cậu thì...”, Bảo Nam vừa nghĩ vừa khó chịu dấm dấm cái miệng vào đĩa com, phát ra mấy tiếng khô khốc. Vũ Hoàng nhìn qua nó, nói giọng lạnh tanh:

-Đằng nào cũng phải tham gia với tôi rồi, thôi thì cho cậu chọn câu lạc bộ nào mà cậu thích đấy!

-Thật sao? Bảo Nam có chút hớn hờ. Vậy tham gia câu lạc bộ cắm hoa đi!

Vũ Hoàng đảo mắt nhìn nó một lượt, rồi trả lời ngắn gọn:

-Cậu liệu có làm được không đấy?

-Thì không biết nên tôi mới muốn học, không được sao? Bảo Nam nhìn cậu khó chịu.

-Tôi thấy không ổn đâu. Tham gia cái khác đi!

-Vậy câu lạc bộ trồng hoa thì thế nào?

Bảo Nam hỏi tiếp, rồi bắt gặp cái nhìn không mấy hào hứng của Vũ Hoàng, bèn gắt lên:

-Này, thái độ đó của cậu là sao hả?

-Chỉ là tôi không nghĩ cậu hợp với mấy thứ này đâu. Với tôi là con trai mà, sao tham gia mấy câu lạc bộ này được chứ?

-Vậy thì lúc đầu đừng bảo tôi chọn. Bảo Nam khó chịu gắt. Cậu muốn tham gia cái gì thì nói luôn đi, khỏi tốn công tôi suy nghĩ này giờ!

-Được rồi, thế lúc trước cậu có chơi môn thể thao nào không? Vũ Hoàng quay sang hỏi.

-Tôi ở trong đội tuyển đá banh. Bảo Nam nói, rồi xua tay lia lịa. Nhưng mà nói trước, tôi không vào câu lạc bộ bóng đá của trường đâu đấy!

-Sao lại không được?

-Cậu có vấn đề gì không? Bây giờ tôi đang là con trai mà. Đi đá banh chung với tụi nó chỉ tổ chấn thương thôi, không khéo lại còn tàn tật cũng nên.

-Cậu khỏi lo xa. Vũ Hoàng nhìn Bảo Nam, rồi thùng thảng phán tiếp. Với trình độ của cậu, chưa chắc đã được ra sân đâu. Vậy quyết định vậy đi, chiều nay tôi và cậu đi đăng kí, cấm có ý định chống đối đó.

-Đáng ghét!

Bảo Nam nhìn cậu ta, rồi bực bội ăn tiếp. Xem ra ngày tháng sau này của nó, vẫn còn bị tên khốn này ám dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chiều đó, Bảo Nam chán nản đi theo Vũ Hoàng đến phòng câu lạc bộ bóng đá xin đăng kí. Nhìn đám con trai đang hào hứng dắt banh trên sân khiến Bảo Nam khẽ nhủ mày. Trời thì nắng chang chang như vậy mà lại thích phơi thân ra ngoài cho cháy đen thui là thế nào, nó thật không thể hiểu nổi.

"Cộc, cộc, cộc", Bảo Nam đưa tay gõ cửa. Một anh chàng đáng người cao to hí hửng chạy ra, nhìn hai đứa bằng cặp mắt "triu mến", khiến nó cảm thấy hơi gai người:

-Hai bạn cần gì?

-Bọn em muốn đăng kí tham gia câu lạc bộ. Bảo Nam nói, đoán chắc anh này cũng phải học trên nó một hai lớp.

-Được thôi, các em vào đi. Vừa hay có cũng có một bạn nữa đến đăng kí tham gia.

Bảo Nam và Vũ Hoàng đi vào, thấy một cậu nhóc cũng đang long ngóng đứng đó. Bảo Nam chợt thấy cậu ta khá quen mặt, liền đến gần nhìn cho rõ, rồi vui vẻ reo lên:

-Này, cậu cũng đến đăng kí tham gia sao?

Đắc Thành quay sang nhìn Bảo Nam, định thần một hồi rồi mới sực nhớ ra nó.

-Thì ra là cậu à, trùng hợp thật đấy!

Vũ Hoàng nhìn thấy cảnh trùng phùng này đương nhiên chẳng hiểu gì. Cậu quay sang vỗ vai Bảo Nam, hỏi:

-Ai đây?

-À, cậu ấy là Đắc Thành, học cùng khối với mình đấy!

-Cậu cũng giỏi kết bạn nhỉ?

Vũ Hoàng nói, rồi thân nhiên đi đăng kí, bỏ mặc Bảo Nam ở lại nói chuyện với Đắc Thành. Lần trước gặp mặt, nó đã có thiện cảm với Đắc Thành rồi, không ngờ lần này còn có thể chung câu lạc bộ với cậu. Việc tham gia đội tuyển lần này cũng không đến nỗi tệ.

-Xin chào. Anh là Nguyễn Duy Trường, là học sinh lớp 11A1. Anh sẽ phụ trách hướng dẫn cho các em. Vì mới tham gia nên phải tập thể lực trước, các em ra ngoài chạy mười vòng quanh sân đi. Duy Trường bước đến nhìn bọn nó, nói một cách thân nhiên.

Bảo Nam nghe Duy Trường nói, nét mặt bỗng tái xanh. Cái sân rộng như vậy, là đang nói đùa sao? Nó đưa đôi mắt căm hờn sang nhìn Vũ Hoàng, lúc này vẫn bình thản như không có chuyện gì. "Hừ, thái độ vậy đấy! Bình thường cậu vốn chẳng đụng tay làm việc gì, để tôi xem cậu có thể cầm cự được bao lâu!"

Nhưng Bảo Nam đã lầm, Vũ Hoàng chạy đến vòng thứ năm mà vẫn rất dai sức, không hề để tâm đến Bảo Nam đang bị tụt dần ở phía sau, nét mặt xanh lét trông rất khó coi. Ngày nào cũng phải tập luyện như thế này, không khéo nó phải vào viện mất.

-Này, cậu không sao chứ? Đắc Thành chạy ngay bên cạnh, đưa ánh mắt ái ngại nhìn nó.

Bảo Nam khẽ khoác tay, ra hiệu vẫn ổn. Nhưng chỉ chạy được đến vòng thứ tám thì đã gần kiệt sức, mắt bắt đầu hoa lên.

-Đủ rồi, ngừng tại đây đi.

Vũ Hoàng nắm tay nó lôi lại, lúc này Bảo Nam chẳng còn sức nữa, ngã luôn vào người cậu. Nó mệt mỏi nhìn quanh, thấy Duy Trường đã vào phòng từ lúc nào. "Bắt người ta chạy đừ người, còn mình thì ung dung vào phòng hưởng máy lạnh, anh hướng dẫn này có vẻ được đó!". Bảo Nam bực bội nghĩ, rồi cố gượng dậy, đứng thờ dốc.

-Cậu yếu thật đấy! Đắc Thành đến bên cạnh vỗ vai nó, rồi ánh mắt chợt trở nên lo lắng khi nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ lừ vì mệt của Bảo Nam. Có cần tớ dìu cậu vào không?

-Không cần đâu!

Bảo Nam gượng dậy một nhọc, nhưng Đắc Thành lúc này đã nắm lấy cánh tay nó, quàng vội qua vai mình, rồi khẽ dìu Bảo Nam đi. Nó bắt lực nhìn sang cậu, lúc này đang ở rất gần, đến nỗi có thể nghe cả những giọt mồ hôi một nhọc đang không ngừng chảy trên khuôn mặt cậu. Bảo Nam cảm thấy mặt đỏ bừng lên, khẽ quay đi tránh ánh mắt của cậu. Thôi thì nó thử cố ở lại câu lạc bộ này thêm một thời gian nữa vậy.

-Được rồi, để tớ tự vào!

Vừa đến cửa văn phòng, Bảo Nam bỏ tay khỏi vai Đắc Thành, rồi đưa tay đẩy cửa. Duy Trường lúc này đang thong thả ngồi uống nước, bên cạnh còn có một cây quạt lớn đang quay vù vù. Cậu nhìn sang ba đứa nhóc đang nhể nhại mồ hôi, cười lớn:

-Mỗi lần đầu mà vận động nhiều như vậy, có hơi quá sức đúng không? Tập nhiều rồi sẽ quen thôi. Giờ anh có chút việc phải đi, bọn em lau hộ đồng banh bên góc kia dùm anh nhé, được không?

Duy Trường nói, rồi thùng thảng đi, để lại ba đứa nhóc với đồng banh to đùng. Bảo Nam uể oải đi lại gần, rồi lấy cái khăn bên cạnh, cầm cúi lau. Nhìn qua Vũ Hoàng vẫn chưa có ý định bắt tay vào làm, nó bực bội quay sang, gắt:

-Này, cậu định đứng xem bọn tôi làm đấy à? Còn không mau ngồi xuống!

-Cần gì khó chịu vậy. Vũ Hoàng thân nhiên nói, rồi ngồi xuống lấy một quả bóng ra lau.

Đắc Thành nhìn thấy cảnh này thì không khỏi buồn cười. Hai người này, rõ ràng là đi chung với nhau, sao lại đối chọi như nước với lửa vậy, thật kì lạ. Cậu quay sang Bảo Nam lúc này đang vừa mệt vừa bực, hỏi khề:

-Vũ Hoàng im ắng thật đấy, bình thường cậu ấy cũng ít nói vậy sao?

-Cậu ta lúc nào cũng chán ngắt vậy đấy. Bảo Nam nói, rồi quay sang nhìn Vũ Hoàng. À, những lúc cần sai vặt thì cậu ta lớn tiếng lắm!

-Thật sao?

Đắc Thành nghe thấy cười vang, khiến Vũ Hoàng bực bội quay sang nhìn cậu, rồi thân nhiên vứt quả bóng sang cho Bảo Nam:

-Xong rồi đó!

Bảo Nam chụp lấy quả bóng từ tay Vũ Hoàng, khề nhần mặt nói:

-Cái này, cậu thật sự lau qua rồi sao?

-Đương nhiên! Tôi đâu có rảnh rỗi nói xấu người khác như cậu. Có phần hơi ngứa tai rồi đó!

-Giữ chứ. Bảo Nam cười cợt. Tôi chỉ là đang tự sự thôi, hoàn toàn không thêm thắt tí gì nhé. Cậu xem, đến quả bóng này mà còn lau không sạch, còn dám nằng tôi! Cái lười lợ ra trước mắt rồi còn gì!

Vũ Hoàng không nói gì, thân nhiên đứng dậy định bỏ về. Không ngờ vừa ra đến cửa đã thấy Duy Trường đi vào, cất tiếng hỏi:

-Em định đi đâu vậy? Đã xong hết rồi sao?

-Vẫn còn một ít. Vũ Hoàng nói.

-Thôi cứ để đấy, mai lại làm tiếp. Bảo Nam với Đắc Thành lại cùng thử đồ đi này.

Duy Trường đưa mấy cái áo đang cầm trên tay cho bọn nó, nói tiếp:

-Các em cứ thử đi, xem size nào vừa để mai anh còn đi đặt áo cho!

-Thử ở đâu hả anh?

Bảo Nam hồn nhiên hỏi, rồi tái mặt khi nhìn thấy Duy Trường cười lớn, vỗ mạnh vào vai nó:

-Thử thử ngay tại đây chứ còn đâu nữa! Các em cứ cởi áo ra rồi mặc đại vào đi, không sao đâu?

-Không được. Bảo Nam hốt hoảng hét toáng lên. Em chợt nhớ ra mình có việc gấp, phải về ngay!

-Gấp gì thì thử luôn rồi đi cũng được mà, nhanh lắm! Duy Trường dúm đồng đồ vào tay nó, khiến Bảo Nam càng phát hoảng.

-Cậu ta là chúa lè mề đấy, anh cứ mặc kệ đi. Vũ Hoàng lạnh lùng nói, rồi đẩy luôn Bảo Nam ra khỏi cửa. Cứ lấy áo cùng size với em là được rồi!

Bảo Nam phóng vội ra cửa, đi ngay về phòng, lúc này tim vẫn còn đập thành thịch. Suýt nữa thì bị lộ rồi. Lần này thì thoát, nhưng nếu cứ trong câu lạc bộ đây con trai như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ có ngày nó bị phát hiện. Hay là bây giờ nó rút khỏi đây? Bảo Nam nghĩ, rồi quyết định gạt đi ý tưởng ấy. Không chỉ vì tên Vũ Hoàng độc tài cứ nằng nặc bắt nó vào đây, mà còn vì ở đây là nó sẽ có dịp trò chuyện với Đắc Thành. Nó cảm thấy rất thoải mái khi trò chuyện với cậu, nên sẽ cố gắng ở lại đây một thời gian nữa vậy...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Một tháng kể từ ngày tham gia vào câu lạc bộ, Bảo Nam vẫn đến tập đều đều và đã quen dần với nhịp độ nơi đây. Giờ nó không những có thể chạy bền cùng với mọi người, mà thỉnh thoảng còn được ra sân. Chỉ là, bọn con trai đá banh quả thực rất thô bạo, khiến Bảo Nam sợ phát khiếp. Duy Trường thì luôn miệng mắng Bảo Nam hết lời, mà cũng phải thôi, làm gì có cầu thủ nào thấy banh đến là né như nó. Bảo Nam im lặng không đáp, thậm chí tên Vũ Hoàng chết tiệt khiến nó phải giả trai, nếu đang ở đội bóng nữ thì giờ Bảo Nam đã tha hồ tung hoành trên sân rồi. Nó đá cũng đâu tệ, nhưng tranh giành với đám con trai sức trâu này quả thực hơi quá sức.

-Này, cậu dẫn bóng được đấy. Đắc Thành chạy đến bên cạnh, an ủi nó. Nhưng sao lúc tranh bóng thì toàn bị người ta cướp mất vậy?

-Tớ vốn chơi rất tồi mà, Bảo Nam nói, rồi quay sang vỗ vào vai Đắc Thành. Mà cậu chơi khá thật đó, không chừng đến cuối tháng này sẽ được ra sân cho mà xem!

-Tất nhiên rồi. Đắc Thành nói, rồi quay sang nhìn răng cười với nó. Lúc ấy cậu nhất định phải đến cỏ vũ cho tớ đấy nhé!

-Cậu nói như vậy là chắc chắn tớ không được ra sân sao? Bảo Nam nói, giả vờ buồn rầu.

-Cậu né banh giỏi như vậy, ai dám để cậu đá chứ?

Đắc Thành nói, tiện tay búng vào mũi nó một cái thật mạnh, rồi vội vàng chạy biến, để lại Bảo Nam ở đằng sau la hét, rồi cương quyết đuổi theo trả đũa. Chỉ còn Vũ Hoàng ở gần đây, đưa mắt nhìn "đôi trẻ" đang vui đùa, trong lòng dấy lên nhiều thắc mắc. “Tên Đắc Thành này, chắc không có vấn đề gì về giới tính chứ, sao lại thích chơi với Bảo Nam như vậy. Còn cô ngốc đó nữa, gần gũi cậu ta như thế, không sợ bị lộ tẩy hay sao?”

Vũ Hoàng vốn đầu hiểu, dù có giả trang thế nào đi nữa, thì Bảo Nam vẫn là một đứa con gái hoạt bát đáng yêu. Cậu lãnh đạm với nó, đâu có nghĩa là Đắc Thành cũng vậy. Nhưng có lẽ, chuyện tình cảm giữa hai người, vẫn còn ở rất xa phía sau cơ...

Sáng sớm, Bảo Nam đang co ro trong chăn như con nhộng thì cái điện thoại đáng ghét cứ reo liên hồi, khiến nó khó chịu quờ quạng. “Cạch”, cái điện thoại phi luôn xuống đất, như vẫn không chịu im lặng, khiến Bảo Nam phải mệt mỏi ngồi dậy. “Đáng lẽ từ đầu không nên xài nokia, rồi xuống giường dùng dùng thế kia mà vẫn kêu to và rõ vậy, thật đáng nể”. Bảo Nam nghĩ, rồi cố nhướn đôi mắt còn mơ ngủ ra, nhắc điện thoại. Giọng chủ tịch hí hửng vang lên, khiến Bảo Nam ớn lạnh mà bừng tỉnh.

-Bảo Nam à, chúc mừng sinh nhật con!

-Con cảm ơn chủ tịch. À, để con chuyển máy cho Vũ Hoàng nhé!

Bảo Nam cười gian xảo, rồi bước đến giường nhìn Vũ Hoàng, lúc này vẫn đang còn say giấc nồng. Nó dùng sức lôi cái chăn đang quấn chặt quanh người cậu ra, định bồi cho một cậu một cú, không ngờ Vũ Hoàng lại nhất quyết giăng lại, rồi thuận tay lôi luôn nó vào giường, khiến Bảo Nam hoảng hốt la lên:

-Này! Cậu làm gì vậy?

Bảo Nam ngã đè lên người Vũ Hoàng, xấu hổ lẫn thêm mấy vòng, điện thoại lại văng xuống đất. Cũng may là hàng nokia bền vô đối, cái điện thoại xước tùm lùm, nhưng vẫn văng vẳng tiếng chủ tịch đang hỏi dồn:

-Bảo Nam à, con làm sao vậy?

Vũ Hoàng đưa tay với lấy cái điện thoại, giọng vẫn còn ngái ngủ:

-Cậu ta không sao đâu. Mà ba gọi có việc gì không?

-Vũ Hoàng hả. Chủ tịch nghe giọng cậu thì tươi tỉnh hẳn lên. Ba gọi điện chúc mừng sinh nhật con! Rồi ông khẽ nhẹ giọng. Mà con và Bảo Nam vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Hoàng khẽ liếc sang nhìn Bảo Nam, lúc này đã phóng về giường tự lúc nào, đang trùm chăn kín mít.

-Không có gì cả. Ba đừng có mà nghĩ linh tinh!

-Hà hà, con thật hiểu ý ta. Chủ tịch cười đắc ý. Hôm nay là chủ nhật, ba đã cho xe đến đón con rồi đấy, sửa soạn rồi về nhà ngay nhé!

-Biết rồi, con cúp máy đây!

Vũ Hoàng lạnh lùng cúp rụp một cái, rồi đi đến giường khẽ lay Bảo Nam, khiến nó giật mình ngồi bật dậy, chui vào trong góc:

-Cậu định làm gì?

Vũ Hoàng trở mặt nhìn thái độ kì cục của nó, rồi chìa cái điện thoại ra, nói lạnh tanh:

-Thái độ đó là gì hả? Cậu không phải đang nghĩ linh tinh gì đấy chứ. Không phải tôi đã nói là cậu không phải là mẫu tôi thích rồi sao?

-Tôi nghĩ gì mặc tôi. Bảo Nam giật luôn cái điện thoại trên tay Vũ Hoàng. Lần sau mà cậu còn dám kéo tôi vào giường nữa thì... .

-Thì sao? Vũ Hoàng cười nhạt. Phải làm vậy cậu mới chữa cái thói đánh lén tôi đi. Đừng trách tôi không nói trước, nếu còn có lần sau nữa thì tôi và cậu chỉ ngủ một giường thôi, biết không?

-Cậu hù dọa nhảm nhí gì thế hả?

Bảo Nam đỏ mặt nhìn Vũ Hoàng lúc này đang nhìn nó chằm chằm, không kim được định tổng cho cậu ta một cú đá thì chợt nghe tiếng gõ cửa. Vũ Hoàng quay sang nhìn nó, nói thần nhiên:

-Cậu ra mở cửa đi!

Bảo Nam mở cửa, nhìn thấy Ngọc Anh và mấy cô bạn khác đang ôm một đồng quà, háo hức nhìn nó. Bảo Nam hí hửng mở rộng cửa, cười rõ tươi:

-Các cậu đến tìm Vũ Hoàng đúng không? Vào đi!

Vũ Hoàng lúc này vừa thức dậy, người không thể tàn tạ hơn, đang liếc nhìn Bảo Nam với ánh mắt căm hờn. Ngọc Anh và mấy cô bạn trở mặt nhìn cậu, rồi lúng túng nói:

-Bọn tớ đến chúc mừng sinh nhật cậu!

-Các cậu cứ đưa cho Bảo Nam được rồi. Tớ xin phép!

Vũ Hoàng lạnh lùng nói, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh đóng rầm cửa lại. Bảo Nam đã quá quen với cảnh này rồi, bèn lại gần ôm lấy đồng đồ tụi con gái đem tới, nói giả là:

-Cậu ta vốn xấu tính thế đấy, các cậu đừng quan tâm làm gì!

Ngọc Anh thấy Vũ Hoàng tức giận như vậy, có chút buồn bã. Chợt cô nhìn thấy con gấu bông gần đấy, rồi vui vẻ reo lên:

-Con gấu này là quà tớ tặng Vũ Hoàng đấy! Không ngờ cậu ấy còn giữ lại! Rồi cô quay sang Bảo Nam, ánh mắt đầy hào hứng. Chắc là cậu ấy ôm nó ngủ mỗi tối, đúng không?

Bảo Nam chỉ âm ừ cho qua chuyện, chẳng nói cho Ngọc Anh biết, con gấu đó vốn là thứ Vũ Hoàng dùng để gác chân. Nó bảo đám con gái về đi, rồi quay sang nhìn đồng quà, không giấu nổi ganh tỵ. “Hôm nay cũng là sinh nhật mình, cơ mà chẳng có ai quan tâm nhỉ”. Nó thoáng nghĩ đến Đắc Thành, rồi cảm thấy hơi tủi thân. Nhưng thôi vậy, hôm nay nó vẫn còn có việc phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Vũ Hoàng cẩn thận mở hé cửa, thấy đám con gái đã đi hết mới an tâm bước ra. Bảo Nam lúc này lập tức đi vào làm vệ sinh cá nhân, khi trở ra thì thấy Vũ Hoàng đã chuẩn bị xong cả, còn quay sang bảo nó:

-Cậu làm ơn nhanh lên có được không! Chỉ về có một ngày, còn phải đi viếng mộ nữa đấy!

-Cậu cứ về trước đi, lát ba tôi sẽ đến đón!

Vũ Hoàng nghe nói Bảo Nam nói thì thần nhiên bỏ đi, để mặc nó ở lại chờ đợi. Lát sau, tiếng điện thoại reo, Bảo Nam vội vàng bắt máy. Giọng ba nó vang lên, vẫn đều và ấm như mọi ngày.

-Bảo Nam à, ba đến rồi! Con ra ngoài đi!

Bảo Nam chạy vội ra cổng, rồi phát hoảng khi thấy ba nó đứng ngoài, đưa tay lên vẫy. Ông vẫn mặc bộ đồ đen, đeo kính đen như mọi khi, chỉ là cộng thêm một con mô tô đen nữa thì quả thực rất hầm hờ. “Ba à, đây là trường học đấy. Xuất hiện một cách hiên ngang như thế này, có phần hơi lỗ rồi đó!”

Nhưng Bảo Nam chỉ dám nghĩ trong đầu, chứ vừa thấy ba bỏ kính ra, đưa mắt trêu mếu nhìn nó thì bao nhiêu trách móc đều tan biến hết. Nó đội cái mũ bảo hiểm to đứng lên đầu, rồi leo vội lên xe.

-Nhìn con bây giờ ngày càng giống con trai của ba rồi đấy!

Ông Hùng cười vang, rồi cho xe phóng đi. Bảo Nam ôm chặt ông, giọng giận dỗi:

-Vậy là ba thích con trai hơn chứ gì? Con biết ngay mà. Rõ ràng biết con là con gái, vậy mà lại đặt tên là Trần Bảo Nam chứ, làm con đi học lúc nào cũng bị nhầm là con trai!

-Ha ha, con gái ba lúc nhỏ cá tính, lớn lên thì xinh xắn đáng yêu. Ba cần gì con trai nữa chứ! Hôm nay ba sẽ dắt con đi chơi thả cửa luôn, chịu không?

-Không phải hôm nay mình đi viếng mộ mẹ sao? Bảo Nam nói, giọng bỗng trầm xuống hẳn.

-Ba dắt con gái ba đi sửa sang lại, để mẹ con thấy lại trách ba không chăm sóc tốt cho con!

Ông Hùng nói, rồi vận mạnh tay ga, khẽ giấu một tiếng thở dài. Từ nhỏ Bảo Nam đã mất mẹ, sống với một người luôn phải lăn lộn giang hồ như ông, cứ như đóa hoa dại cứ thế mọc, không được uốn nắn, rèn dũa. Ông muốn bù đắp cho nó, muốn nó có một cuộc sống bình thường. Chi là, ý đồ ghép đôi Bảo Nam với Vũ Hoàng của ông và chủ tịch, rốt cuộc là đúng hay sai?

Vũ Hoàng đến viếng mộ mẹ, rồi về nhà ăn tối cùng với ba. Lâu rồi cậu và ông không có dịp ở riêng với nhau, chủ tịch đúng là vui hơn hẳn, kể đủ thứ chuyện trên đời. Vũ Hoàng ngồi đối diện chỉ biết cầm cúi ăn, lâu lâu thấy im ắng thì quay lên cười trừ, chắc chắn ông sẽ tiếp tục hít một hơi thật sâu để có sức kể tiếp. "Thật là, tự nhiên lại hào hứng như vậy, quả thực cũng có chút ám áp!"

Sau giờ cơm, chủ tịch mới chịu tha cho Vũ Hoàng, để cậu ra ngoài ban công ngồi hóng mát. Chín năm cô độc ở nước ngoài, giờ bỗng được quan tâm như vậy, khiến cậu có chút không quen. "Bộp", một bàn tay bất ngờ đặt lên vai Vũ Hoàng, khiến cậu giật mình quay lại. Là một cô gái xinh xắn, trên người mặc một chiếc váy tím bông bênh thuận khiết trông rất nữ tính. Cô khẽ nhoen miệng cười, rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu. Vũ Hoàng đưa cặp mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào cô gái, rồi cất tiếng hỏi, giọng vẫn không khỏi ngỡ ngàng:

-Cậu là... Trần Bảo Nam?

-Chứ cậu nghĩ là ai?

-Sao tự đứng lại ăn mặc như vậy? Vũ Hoàng quay sang nhìn Bảo Nam, rồi đưa tay vuốt tóc nó. Còn đây là cái gì?

-Tóc giả đấy. Bảo Nam hào hứng. Ba tôi bảo con gái tóc dài mặc váy mới xinh. Cơ mà có chút bất tiện thật!

Bảo Nam tuy nói vậy, nhưng rõ ràng là rất thích mái tóc dài này, bằng chứng là bây giờ nó đang không ngừng đưa tay vuốt tóc, nét mặt ánh lên vẻ hạnh phúc. Cũng lâu lắm rồi mới được trở lại làm con gái, cảm giác này quả thực cũng không tệ. Chợt Bảo Nam quay sang vỗ vai Vũ Hoàng, hỏi thật nghiêm túc:

-Tự đứng lại ra ngoài này, là đang có tâm sự sao?

-Thật là. Vũ Hoàng nhìn nó, cười cợt. Con gái gì mà vỗ vai con trai tỉnh rụi, lại còn ăn nói trống không vậy. Mặc thêm cái váy đúng là chẳng có tác dụng gì cả!

-Người ta quan tâm đến cậu, cậu lại giờ giọng mỉa mai là thế nào? Đã thế tôi cóc thêm bao đồng nữa!

Bảo Nam nói, rồi giận dỗi đứng dậy định đi vào trong, nhưng nhìn dáng vẻ im ắng bất thường của cậu thì có chút bất an. Nó tần ngần một lát rồi khó chịu ngồi xuống lại, trong lòng không ngừng trách móc bản thân quá lương thiện.

-Không vào trong nữa à? Vũ Hoàng quay sang nhìn nó, cười cợt.

-Tôi thích ngồi đây, không được sao? Bảo Nam giận dỗi nhìn Vũ Hoàng, rồi nói thật khế. Cậu, là đang nhớ mẹ sao?

-Không có! Vũ Hoàng nói, giọng lạnh tanh. Một người tôi chưa từng biết mặt sao có thể nói nhớ được, hơi bị mực cười rồi đấy!

-Giờ chứ, đâu cần thiết. Tôi cũng có biết mặt mẹ đâu, chẳng lẽ không thể nhớ, không thể có tình cảm được sao?

Bảo Nam nói, giọng có chút oán trách. Nó tuôn ra một tràng những chuyện ba thường kể về mẹ, cả chuyện mẹ muốn nhìn thấy nó lớn lên xinh đẹp như thế nào. "Hôm nay tôi đã mặc váy, rồi đến viếng mộ mẹ đấy", nó quay sang khoe, rồi vỗ vai Vũ Hoàng, nói khế "Tôi cũng không có mẹ, nên tôi hiểu mà. Cậu không cần lúc nào cũng đưa bộ mặt lạnh lùng này ra để che giấu cảm xúc trong lòng mình. Sẽ bị to bụng đấy".

Bảo Nam vừa nói vừa cười tươi, không để ý thấy ánh mắt khó chịu của Vũ Hoàng đang nhìn chằm chằm vào nó. Cậu khẽ hất tay nó ra, cười khinh khinh:

-Tôi không biết phải nói cậu đơn thuần, hay là quá ngốc nữa. Mẹ cậu mất khi cậu vừa sinh ra, có thể biết cậu là trai hay gái sao? Ba cậu nói gì cậu cũng tin à, chịu khó động não suy nghĩ một chút đi!

Bảo Nam bị hẫng, im lặng nhìn Vũ Hoàng một lúc lâu, trong đầu nóng đến mức muốn nổ tung. Nó nhìn chăm chăm vào người con trai đang ngồi đối diện, ánh mắt và giọng điệu đều lạnh tanh. Không phải lần đầu nó bị cậu mắng, chỉ là bây giờ Bảo Nam thực sự cảm thấy quá ảm ức. Nó quan tâm đến cậu, hình như là quá bao đồng rồi đúng không? Nó hào hứng khoe khoang trước mặt cậu, mà quên mất rằng bản thân mình cũng vậy, rốt cuộc đâu đã một lần được gặp mẹ. Nhưng nó là một con nhóc mười sáu tuổi, chẳng lẽ không được quyền mơ mộng, không được quyền yêu thương sao? Con người có thể thân nhiên nói ra những lời đập tan đi chút hi vọng mỏng manh của nó, lại là tên nhóc ra đời trước nó 30 phút sao? Là tên nhóc chỉ biết nghĩ đến mình mà chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của nó. Là người vốn chưa từng xem nó là bạn.

-Phải! Tôi ngu xuẩn, tôi không biết suy nghĩ. Cậu thông minh như vậy, tài giỏi như vậy, ở cùng tôi không chừng lại bị lây bệnh ngốc đấy. Cậu bảo tôi đến thi tôi đến, bảo đi thi tôi phải đi, nên cậu cảm thấy khinh thường tôi, đúng không? Yêu thương mẹ mình, nhớ mẹ mình cũng là sai sao? Nếu tôi nói gì, làm gì cũng khiến cậu chướng mắt như vậy, vậy thì tốt nhất cậu cứ nói thẳng với chủ tịch để tôi qua phòng khác là được rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền cậu!

Bảo Nam nói, rồi giận dỗi bỏ vào trong, để lại Vũ Hoàng vẫn còn ngồi tần ngần mãi. Cậu biết những lời mình nói có phần hơi gay gắt, nhưng vẫn không sao kim lòng được. Bảo Nam và cậu, là những người ở hai thế giới khác nhau, vốn dĩ có rất nhiều chuyện nó không hề hay biết. Chính vì thế, Bảo Nam mới có thể là một cô nhóc hoạt bát đơn thuần, chứ không phải là một người trầm lặng lãnh cảm như cậu. Lớp vỏ bọc này, là thứ cậu khó khăn lắm mới có thể tạo ra được, sao có thể vì một Trần Bảo Nam mà từ bỏ. Không nên, không thể, mà cũng không đáng. Vũ Hoàng thở hắt ra, rồi phóng tầm mắt đến một nơi thật xa xăm, vô định. Có thể sống chung với nhau lâu như vậy, không phải là vì ngay từ đầu Bảo Nam đã ghét cay ghét đắng cậu rồi sao? Vậy thì dù nó có giận cậu thêm bao nhiêu nữa, cũng chẳng hề gì. “Rồi sẽ quên nhanh thôi. Cậu ta vốn dĩ rất ngốc mà!”.

Sáng mai Bảo Nam và Vũ Hoàng đều phải đi học, nên chủ tịch bảo tài xế đưa nó và cậu về. Bảo Nam luyến tiếc thay chiếc váy tím, bỏ luôn bộ tóc giả lại, rồi đi ra xe. Vũ Hoàng đã ở đây từ lúc nào, vừa nhìn thấy nó liền giờ giọng đùa cợt:

-Đúng là bộ dạng này vẫn hợp với cậu nhất!

Bảo Nam chẳng thêm phản ứng, thân nhiên ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Xe chạy nhanh, những cột đèn, hàng cây cứ thế chạy lùi về đằng sau một cách vội vã. Đường phố về đêm vẫn còn tấp nập quá, tiếc là giờ nó chẳng còn lòng dạ nào nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài nữa. Vũ Hoàng nói đúng là khó nghe thật, nhưng cũng rất có lý. Chỉ là nó vẫn muốn tin ba, vẫn cần có một chỗ dựa để gửi gắm yêu thương và nhung nhớ, chỉ đơn giản vậy thôi.

Vũ Hoàng ngồi bên cạnh, khẽ đưa mắt nhìn sang Bảo Nam, người lúc này vẫn còn đang rất rầu rĩ. Cậu lắc đầu ngán ngẩm, rồi bất chợt nhớ lại dáng vẻ xinh xắn khi nãy của nó, bất giác nở một nụ cười. “Thật ra, cậu ta mặc váy trông cũng không đến nỗi tệ”.

Bạn đang đọc truyện *Dại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Vũ Hoàng là một tên khốn, Bảo Nam chắc nịch khẳng định điều đó. Từ hôm sinh nhật đến giờ, nó đã không thêm quan tâm gì đến cậu ta nữa. Nhưng cái cảm giác cứ phải ôm khư khư một cục tức to đùng, trong khi đối phương chẳng có chút để tâm nào khiến Bảo Nam phát bực. Nó cố gắng tránh gặp Vũ Hoàng càng nhiều càng tốt, bởi chỉ cần nhìn thấy cậu là máu nóng trong người lại sôi lên, chỉ muốn bay đến tặng cậu ta mấy cú cho thừa sống thiếu chết.

Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Bảo Nam ngoại trừ lúc đi ngủ ra thì hầu như thứ đập vào mắt nó đều là Vũ Hoàng. Ở lớp, ở phòng, ở câu lạc bộ, ngay cả lúc ăn cơm, tập thể dục, có chỗ nào là không có cậu. Bảo Nam khó chịu cảm râm, rồi quyết định mặc kệ. Có lẽ, cứ bình thường như mọi ngày hóa ra lại hay hơn, ít ra nó chẳng phải xụ mặt mỗi khi gặp mặt cậu, không khéo lại trở thành bà cụ thì thật không đáng.

Nghĩ thông rồi, Bảo Nam quả nhiên cảm thấy rất thoải mái. Nó giờ đây, nếu không kể đến chuyện phải sàu muộn vì Vũ Hoàng, thì ở trường quả thật rất vui. Hàng tuần ba bữa tập hợp ở câu lạc bộ, tuy tập luyện có hơi vất vả, nhưng mọi người đều rất hòa đồng. Còn có cả một Đắc Thành cũng hoạt náo không kém, lại đối xử rất tốt với Bảo Nam. Xem ra, câu lạc bộ bóng đá cũng không phải là một điểm đến tệ.

-Bảo Nam! Đã cho tốt vào! Em mà còn dám né thêm quả nào nữa thì chạy mười vòng sân cho tôi!

Duy Trường hét lên khó chịu, cắt ngang dòng suy nghĩ đầy mơ mộng của Bảo Nam. Tên nhóc này, dẫn bóng cũng không tồi, nhưng cứ thấy ai đến tranh là ngay lập tức bỏ của chạy lấy người. Thật khiến cậu ngứa mắt không chịu được. Nhưng Bảo Nam sao cũng là học sinh mới, tính tình lại vui vẻ hoạt bát, thật khiến cậu không thể nhẫn tâm xuống tay. Nếu là bình thường, tên nhóc nào trong câu lạc bộ dám làm cậu nổi điên lên như vậy, đã chắc suất lau dọn và sắp xếp lại văn phòng cho cả tháng rồi. Duy Trường khẽ mỉm cười, cảm thấy bản thân dạo này quá nhân đạo.

-Được rồi, mọi người nghỉ một lát. Tôi có chút chuyện cần thông báo!

Duy Trường nói đồng đạc, khiến mọi người đồng loạt quay lại nhìn cậu, rồi nhanh chóng ổn định đội hình. Tuy mới học 11, nhưng Duy Trường là chủ nhiệm câu lạc bộ, là người rất có tiếng nói. Cậu lướt nhìn qua đám nam sinh đang nhể nhại mò hôi, chờ cho họ bớt thờ dốt một lát, rồi hào hứng lên tiếng:

-Thứ hai tuần sau, đội chúng ta có một trận ở vòng loại, đấu với trường LTV. Vì vậy, hôm nay tôi sẽ chọn đội hình thi đấu ngày hôm đó. Sau khi chọn xong, ai có ý kiến thì cứ mạnh dạn phát biểu, ok?

-Được ạ!

Mọi người đồng thanh trả lời, rồi hào hứng chờ gọi tên. Duy Trường khẽ mỉm cười, trong lòng vui phơi phới. Chỉ là một trận mờ màn thôi, nhưng nhìn thái độ của các đồng đội, quả thật có chút âm áp. Câu lạc bộ này có thể nín chân được cậu, cũng bởi vì cảm giác đây chính là nơi mà mọi người đều phấn đấu hết mình vì đam mê.

-Được rồi, vậy Trường Giang, Đức Nghĩa, Quang Minh, Quốc Việt nhận vị trí hậu vệ. Còn Vũ Luân, cậu phụ trách giữ khung thành...

-Đương nhiên thủ môn là tôi rồi. Vũ Luân lên tiếng cắt ngang lời Duy Trường, cười đau khổ. Đến bao giờ thì cậu mới huấn luyện được thêm một đứa bắt banh nữa hả? Cái câu lạc bộ mấy chục người như vậy, chỉ có mình tôi ở vị trí này là thế nào?

Vũ Luân vừa nói xong thì vội phóng xuống hàng dưới, tránh cú đá đầu của Duy Trường, mặt vẫn cười hi hi. Duy Trường ngán ngẩm nhìn xuống, mắng xối xả:

-Còn dám trách tôi sao? Là ai phụ trách hướng dẫn thành viên mới. Anh Phong khi còn ở vị trí trưởng câu lạc bộ, là thủ môn xuất sắc đến chừng nào. Lúc đó rõ ràng là anh ấy đã truyền thụ hết bí kíp cho cậu. Thế mà giờ đây, là ai cứ khẳng khẳng không chịu đào tạo cho mấy em khóa sau hả? Còn dám nói cái gì là không phù hợp, không có năng khiếu, không có đam mê. Cậu tưởng mình đang là sao đây hử?

-Này, dù gì cũng là đồng đội, sao cậu nỡ xia xối tôi thế hả? Vũ Luân chẳng có chút đả kích gì đến bài thuyết giáo của Duy Trường, nhấn răng khi ra chân chọc tiếp. Cậu nhìn lại đám nhóc lớp 10 đi, có đứa nào ra hồn đâu. Tôi cũng muốn thoát cái kiếp này lắm chứ bộ, nhưng đâu phải ai cũng có thể làm như mình được. Có tài quả thực rất khó...

Ặc, mọi người nghe Vũ Luân tự sướng thì khó kìm được lòng mình, liền cười rộ lên, khiến Vũ Luân trừng mắt lên, giả giọng hờn dỗi:

-Thái độ của các cậu đối với thủ môn ưu tú của đội là vậy đấy hả? Đã thế tôi cóc thêm ra sân nữa, xem ai mới là người chịu thiệt!

Duy Trường lúc này vẫn chưa khép miệng lại được, cố gắng trấn tĩnh, khẽ tăng hắng vài tiếng. Cậu quay sang Vũ Luân, lúc này đương nhiên là đang đợi một lời phủ nhận, bởi trong câu lạc bộ, người hào hứng muốn ra sân nhất chính là cậu ta. Đã thế tôi cho cậu phải van xin tôi một lần.

-Thế cũng được. Dù sao Vũ Luân cũng chẳng đảm đương vai trò gì nhiều. Đội ta ưu tú như vậy, bóng có thể xuống khung thành được bao nhiêu lần chứ. Cứ chọn đại một người vào ngáp ruồi là được rồi!

-Này, thái độ vô trách nhiệm và thiếu chuyên nghiệp này là gì vậy? Vũ Luân hốt hoảng la lên, phóng cái véo về vị trí đầu hàng. Đội trưởng LTV không phải là tay vừa đâu, vị trí thủ môn nhất định phải do tôi đảm nhận. Ai dám hó hé bàn cãi, cứ bước qua xác tôi!

-Thích ra sân thì cứ nói, việc gì phải trốn tránh! Thật chẳng có chút bản lĩnh nam nhi gì cả!

Duy Trường lém lỉnh nói, khoi đầu cho một tràng cười phụ họa của đám đồng bên dưới. Vũ Luân lúc này mặt đỏ bừng bừng, không ngừng la hét "Ồ đây toàn là đực rựa, việc gì tôi phải thể hiện bản lĩnh chứ. Các cậu nhớ đấy, dám ý đồ hiếp yếu, sau này có dịp thì biết tay tôi".

Bảo Nam lúc này cũng đang cười rất to. Anh chàng Vũ Luân này, lúc nào cũng bày trò khiến nó không chịu nổi. Nhưng quả thực không thể phủ nhận, Vũ Luân chụp banh rất khá. Nếu không có cái tật thích khoe khoang sỗ trường, không chừng anh ta sẽ được mến mộ không ít. Nó tình cờ nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này đang ở ngay bên cạnh, cũng đang khẽ mỉm cười. Hình như cảm thấy có tia laser đang xăm soi mình, cậu liền quay sang nhìn nó, nụ cười trên môi cũng chợt tắt. "Tên nhóc này, thái độ cứ như người làm việc xấu vừa bị bắt quả tang vậy. Có cần phải khư khư giữ hình tượng hoàng tử băng giá như thế không? Thật quái đản".

-Được rồi. Vậy vị trí trung phong sẽ do tôi đảm nhận.

Duy Trường nói tiếp, rồi khẽ xua tay hòng dẹp tan những tiếng la ó xung quanh.

-Lần nào cậu cũng giành vị trí này, có phần hơi bất công quá rồi đó!

Vũ Luân khẽ cau mày, và ngay lập tức được nhiều tiếng tung hô đồng ý. Nhưng Bảo Nam biết rõ, chẳng ai có ý định tranh với Duy Trường, không chỉ bởi anh đá rất khá, mà còn vì biết rõ, đây chỉ là trận mờ màn nên anh mới ra sân. Nó chợt thấy bọn con trai quả nhiên rất thú vị, rõ ràng là rất quý nhau mà cứ được dịp là đem bạn ra làm trò đùa, đá xoáy vô tội vạ. Duy Trường cũng chẳng vừa, chỉ khẽ lườm mắt đã áp đảo được quần hùng, nói giọng khoa trương:

-Biết làm sao được, vị trí quan trọng như vậy, chỉ có người dày dặn kinh nghiệm như tôi mới có thể đảm đương thôi!

Duy Trường chẳng để tâm đến màn giả vờ nôn mửa cũ rích của đồng đội, thân nhiên nói tiếp:

-Vị trí hộ công sẽ phân cho Tiến Đạt. Còn bốn hộ vệ là Hữu Nghĩa, Đắc Thành, Vũ Hoàng và Bảo Nam. Tạm thời là vậy, có ai ý kiến gì không?

-Có em! Bảo Nam rụt rè giơ tay, rồi đưa ánh mắt sợ sệt nhìn Duy Trường, nói giọng nhỏ nhẹ. Em đá dở như vậy, cũng được ra sân sao?

-Tôi còn tưởng em không biết mình đá tồi đến mức nào chứ, hóa ra là vẫn còn chút sáng suốt. Lần đầu ra trận không thể tung toàn lực được, sẽ khiến các đối thủ khác có sự đề phòng. Nhưng không phải vì thế mà em tha hồ lơ lửng đâu nhé. Trong một tuần này, tôi sẽ đặc biệt chú ý đến em đấy, nếu

còn dám hành động kì lạ, đừng trách tôi tàn nhẫn!

-Em biết rồi. Bảo Nam bị mắng tui ngu như con mèo, rồi chột ngược lên nhìn Duy Trường, thối má. Nhưng em vẫn không hiểu, Đắc Thành đá khá như vậy, được chọn là đúng rồi. Còn Vũ Hoàng, rõ ràng chơi rất kém... .

-Tôi có kém cũng chưa địch lại được với cậu đâu. Vũ Hoàng lạnh nhạt cắt ngang lời Bảo Nam

-Được rồi. Vũ Hoàng được chọn là hoàn toàn xứng đáng. Em ấy chơi cũng đâu đến nỗi tệ...

-Đội trưởng có ý đồ riêng nhá, tôi biết tổng. Vũ Luân bất ngờ lên tiếng, nghe răng cười nham nhở. Cậu đang muốn lôi kéo đồng fan nữ của Vũ Hoàng đến sân cổ vũ cho đội ta đúng không?

-Cho cậu 100 điểm vì quá hiểu ý đồng đội đấy! Duy Trường tình nghịch nói, rồi nở một nụ cười thoải mái. Vậy mọi người giải tán, về nghỉ cho khỏe đi.

Bảo Nam vui vẻ đi về phòng, trong lòng phơi phới. Dù hơi ngán khi phải đối đầu với bọn con trai, nhưng mà lần đầu được ra sân quả thực có chút hào hứng. Nó quay sang Đắc Thành, lúc này nhìn cũng tươi sáng kém nó, đưa nắm tay ra:

-Cùng cố gắng nhé, được không?

Đắc Thành nhìn nó cười, rồi quay sang đón lấy nắm tay của nó, đẩy một cái thật lực:

-Được thôi. Hi vọng cậu đừng gây ra rắc rối gì là được!

Bảo Nam chu môi giận dỗi nhìn Đắc Thành, rồi nhanh tay cấu vào tay cậu một cái thật đau, nét mặt nhanh chóng tươi tỉnh:

-Dám trêu chọc tôi sao! Cho cậu biết tay!

Đắc Thành bị tấn công bất ngờ, chưa kịp phản ứng đã thấy Bảo Nam phóng đi với tốc độ ánh sáng. Cậu khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn theo dáng nó đang khuất dần về hướng kí túc xá. Cậu nhóc này, quả thực biết cách làm con người ta đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trung Học Phổ Thông LTV quả là một trường lớn, khuôn viên rộng rãi thoáng đãng, lại có rất nhiều cây xanh. Nếu so với trường NTB mà Bảo Nam đang theo học, đúng là rộng rãi hơn hẳn. Đặc biệt là sân bóng đá ngoài trời, nằm ngay sau dãy phòng học, cỏ mọc xanh um được cắt tỉa rất cẩn thận. Bảo Nam lúc này đang rất hào hứng, nhìn đám đồng cỏ vũ bao vây xung quanh thì có chút choáng ngợp. Duy Trường ở ngay bên cạnh, thấy vậy liền vỗ vai nó trấn an:

-Là lần đầu thi đấu, gắng mà thể hiện cho tốt vào đấy!

-Em biết rồi mà. Bảo Nam nhún nhún vai quay sang Duy Trường. Lần này dù có King Kong đến tranh bóng em cũng phải liều mạng cản phá, nhất định không khiến đội ta phải mất mặt đâu!

Bảo Nam tự tin nói, rồi khẽ nở một nụ cười thật tươi. Duy Trường lúc này cũng chẳng biết làm gì nữa, đành đưa tay xoa đầu nó đầy khích lệ. Cậu là người lúc chằm chọc người khác thì liền thoắt không ngừng, nhưng lúc cần an ủi, động viên lại chẳng nói được câu nào ra hồn. Nhưng có lẽ cũng vì vậy mà cậu được tất cả thành viên trong đội quý mến.

-Này, cái áo rộng thùng thình này có vẻ hợp với cậu đấy. Nhìn cứ như là móc áo di động vậy!

Đắc Thành từ đằng sau đột ngột lên tiếng, khiến Bảo Nam giật bắn. Nó quay sang đánh mạnh vào vai cậu, giọng bức bối:

-Cậu học được thói hay xóc xĩa người ta từ bao giờ vậy hả? Rõ ràng là lần đầu gặp cậu vốn rất hiền lành cơ mà!

-Gần mực thì đen thôi, có lẽ do tớ chơi với cậu nhiều rồi bị lây nhiễm thì phải!

-Nếu nói đến xấu xa thì phải chỉ ngay mặt Vũ Hoàng kia. Tớ cũng là nạn nhân mà! Cái áo này chính là nhờ phúc của cậu ta mà có đấy!

Bảo Nam vừa nói vừa trở vào Vũ Hoàng, lúc này đang khởi động rất vô tội. Chợt nghe thấy tên mình bị réo đằng sau, cậu khẽ quay đầu lại lờ mờ mắt nhìn nó. Bảo Nam chợt nghĩ đến thảm cảnh ngủ chung một giường mà Vũ Hoàng từng đe dọa, cảm thấy hơi rợn người. Nó vội vã đưa tay lên vẩy vẩy nhiệt tình, cố rặn ra một nụ cười cầu hòa. "Tên nhóc này, tai vừa thính, mắt vừa tinh, tính tình lại gian xảo như vậy. Thật khiến cho người ta ức chế mà!"

“Tuýt”, tiếng còi trọng tài vừa thổi, báo hiệu trận đấu bắt đầu. Đội LTV chơi không tệ, nhưng nếu so với đội NTB – một trong những đối thủ nặng ký của giải thành phố, thì đúng là thực lực có phần hơi chênh lệch. Vào trận được tầm hai mươi phút, Vũ Luân vẫn thông thả đi qua đi lại quanh cầu môn, nét mặt có phần khá hững hờ. “Biết rằng các cậu phòng thủ tốt, nhưng cũng phải thỉnh thoảng để banh rơi vào vòng cấm địa cho tôi có chút cơ hội thể hiện chứ!”. Vũ Luân nhăn mặt làm bầm, đương nhiên có đến bảy phần là đùa giỡn. Đội NTB chơi tốt như vậy, dù có đến ba tên nhóc lớp 10 ở vị trí tiền đạo, quả thực rất đáng mừng. Nếu không có gì trở ngại, có lẽ đội sẽ còn tiến rất xa ở mùa giải này.

Duy Trường là người xông xáo nhất, lúc này đã thấm mệt, nhưng vẫn còn bay nhảy khắp nơi. Đắc Thành cũng vậy, tuy là học sinh mới, nhưng thể hiện cũng không tồi. Cậu nhanh nhẹn dẫn banh qua hàng phòng ngự đầy người, tiến vào vùng cấm địa. Đang định dứt điểm thì hai cầu thủ đội bạn đã chạy đến chắn trước mặt, khiến cậu hơi lúng túng. “Chuyển đi!”, tiếng Duy Trường hét lên phía xa khiến Đắc Thành bừng tỉnh. Cậu thoáng nhìn thấy cái áo màu xanh lam sọc trắng của đồng đội, không chút chần chừ, liền đá vội bóng về phía đó. “Nguy hiểm!”, tiếng thủ môn đội bạn hét lên, ngay cả hai cầu thủ vừa đứng chắn trước mặt Đắc Thành cũng vội chạy về khung thành để cản phá. Nhưng có lẽ đã không còn kịp nữa.

- Vào, vào rồi!

Tiếng cổ động viên cùng cầu thủ hét lên ầm ĩ, khiến cả sân banh chấn động. Bảo Nam thấy cả người nóng bừng lên, tinh thần đột nhiên phấn chấn hẳn. Nó lao đến chỗ Vũ Hoàng – cầu thủ vừa ghi bàn lúc nãy, ôm chầm lấy cậu. Vũ Hoàng chưa kịp đẩy Bảo Nam ra, đã thấy đám đồng đội còn lại, ngoại trừ Vũ Luân đang phải giữ cầu môn ra thì tất cả đều lao vào xâu xé mình. Cảm giác chiến thắng đúng là rất mãnh liệt, khiến cậu cảm thấy hơi ngạt thở.

“Được rồi mọi người, trở về vị trí nhanh lên!” Duy Trường hét lớn, khiến đội hình lập tức giải tán. Nhưng không khí trên sân vẫn chưa hết nóng do đám đồng cổ động viên vẫn không ngừng la hét. Bảo Nam có thể nghe rõ ràng tiếng Ngọc Anh gọi tên Vũ Hoàng, và loáng thoáng những tiếng than trách, la ó từ phía cổ động viên đội bạn. Nó bỗng thấy con mắt mờ mờ đột nhiên tan biến. Bảo Nam quay sang nhìn Đắc Thành, lúc này cũng đang phấn chấn không kém gì nó.

- Đường chuyền khi nãy rất đẹp đấy. Bàn thắng này, công lớn nhất là thuộc về cậu!

- Có thể ghi bàn vào lưới đội bạn là tốt rồi! Nếu cậu không cố lên, bàn thắng lần sau nhất định sẽ là của tớ đấy!

- Đừng hòng nhé!

Bảo Nam nói, rồi nhanh chóng vào vị trí. Nó quay sang nhìn Vũ Hoàng, và chợt cảm thấy cậu nhóc này tại sao hôm nay bỗng dưng nhiệt tình đến vậy. Bóng đá quả là có một ma lực rất kì lạ, có thể khiến cho đám con trai tính tình đối đầu chán chát, vậy mà khi ra trận lại chỉ nhìn về cùng một hướng. Vũ Hoàng thì ra cũng không ngoại lệ. Bảo Nam khẽ mỉm cười, đáp lại cái nhìn của cậu bằng một ánh mắt khích lệ. Rồi nó bị cuốn theo trận cầu vẫn đang nảy lửa, lao vào tranh bóng. Bảo Nam từ nhỏ đã không phải là một đứa con gái thủy mị rồi. Lớn lên một chút, thì ngoài học võ, nó thích nhất là đá banh. Hồi cấp một thì đá chung với bọn con trai trong bang, lên cấp hai thì đá cho đội tuyển nữ của trường. Nói về kĩ thuật, Bảo Nam phải nói là rất khá. Cái trở ngại lớn nhất đối với nó bây giờ chỉ là thể lực, thứ mà vốn nó khó lòng địch lại bọn con trai.

- Bảo Nam, ở đây!

Tiếng Đắc Thành ở cánh trái văng vẳng, khiến Bảo Nam nhanh chóng định thần rồi định chuyển bóng. Nó dẫn bóng tuy tốt, nhưng sau bàn thua vừa rồi hình như đội bạn đã tích cực phòng thủ, Bảo Nam loay hoay mãi vẫn không có cách nào thoát khỏi vòng vây được. Nó đánh bạo chuyển banh đi, cũng vừa lúc bị một cầu thủ đội bạn đá thật mạnh vào chân, khiến nó ngã ngoài vì đau đớn. Bảo Nam lúc này không còn biết gì nữa, cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt bắt đầu hoa lên. Nó nghe bóng thoảng tiếng còi của trọng tài, cả tiếng gất to đầy lo lắng của Duy Trường. Nó cũng nghe giọng Đắc Thành ngay bên cạnh, xen lẫn những tiếng thở dốc:

- Đề tớ đưa cậu vào phòng y tế!

- Cứ đề tôi!

Vũ Hoàng chạy đến bên cạnh, rồi gạt phăng Đắc Thành ra, đỡ lấy Bảo Nam. Cậu quay sang nhìn Duy Trường, nói thật gấp gáp:

- Anh thay người khác vào nhé, em sẽ đưa Bảo Nam đến phòng y tế!

Không đợi Duy Trường trả lời, Vũ Hoàng bế thốc Bảo Nam lên, rồi vội vã đi theo hướng dẫn của một học sinh trường LTV, đến ngay phòng y tế. Nhìn gương mặt ướt đầm mồ hôi, lại tái mét đi vì đau của Bảo Nam, khiến cậu đột nhiên có thêm sức mạnh. Cậu không để Đắc Thành đưa Bảo Nam đi, vì lo sợ cậu ta biết chuyện nó là con gái. Cô nhóc này, từ bao giờ đã khiến cậu phải bận tâm và lo lắng đến dường này. Đúng là quá phiền phức...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Bảo Nam được đưa vào phòng y tế, lúc này cổ chân đã sưng phồng lên, khiến nó cảm thấy rất đau đớn. Cô phụ trách phòng y tế nhìn bảo nó gắng ngồi dậy, rồi cởi giày và vớ ra, dùng khăn lau sạch, sau đó thì nẹp cổ định lại. “Xương bàn chân bị nứt rồi, phải bó bột một tháng đấy! Cô thật không hiểu nổi,

chơi thể thao là để tăng cường sức khỏe, hay là để tàn phá sức khỏe vậy. Mấy cái đứa này, hễ lần nào thi đấu là y như rằng sẽ có đứa sức đầu mẻ trán mà chạy vào đây. Thật chẳng biết nghe lời người lớn gì cả!”.

Cô y tế mắng xong, không quên dặn Bảo Nam nhất thiết phải hạn chế đi lại để vết thương chóng lành. “Em mà còn lén lút tập luyện, sau này có biến dạng gì thì không có cô nào thêm lấy đâu, biết chưa?”. Nói rồi, cô bỏ ra ngoài lo chút chuyện, để lại Bảo Nam và Vũ Hoàng ở lại trong phòng. Bảo Nam gắng gượng lắm mới chờ được đến lúc cô đi khỏi, rồi bật cười thành tiếng:

-Cô giáo này xinh như vậy, sao lại dữ dằn thế này! Thật là hợp với thầy phụ trách y tế ở trường mình quá đi mất!

-Cậu bao đồng cho lắm vào! Vũ Hoàng nhìn nó, bực dọc. Lo cho bản thân mình trước đi!

-Biết rồi! Nói nhiều quá. Tôi có bảo cậu đưa tôi vào đây đâu, là do cậu tự nguyện mà!

-Cậu!

Vũ Hoàng dứ nắm đấm trước mặt nó, lúc này nét mặt Bảo Nam vẫn không có chút thay đổi, đang căng lên thách thức cậu. “Biết thế khi nãy cứ để mặc Đắc Thành đưa cậu ta vào đây, vừa có thể ở lại trận đấu, vừa không phải vác một con heo vào đây để nghe nó mắng mỏ. Minh dạo này hình như đã quá lương thiện!”.

Bảo Nam chẳng quan tâm đến cái vẻ mặt khó chịu của Vũ Hoàng, bởi nó đã quá quen với cảnh này rồi. Cậu ta giận dữ đấy, nhưng rồi sẽ quên ngay thôi. Chuyện khiến Vũ Hoàng phải để tâm lâu, từ trước đến giờ Bảo Nam vẫn chưa từng thấy. Có lẽ, con người cậu ta vốn hơi hợm như vậy, không có việc gì có thể khiến cậu nao lòng. Là người chỉ ra đời cách nó có ba mươi phút, sao lại khác biệt nhiều đến như vậy, Bảo Nam thật sự không hiểu nổi.

Tiếng cổ vũ, reo hò ngoài sân bóng vẫn vang vọng, khiến Bảo Nam có chút tiếc nuối. Nó quay sang nhìn Vũ Hoàng, lúc này đã cầm ngay quyển sách “Những điều cần biết về sơ cứu người bị nạn”, ngồi đọc ngấu ngiến. Bảo Nam khẽ xì một cái, rồi quay sang vỗ vai cậu. Vũ Hoàng bị làm phiền thì khó chịu quay sang nhìn nó, lạnh nhạt hỏi:

-Lại có chuyện gì?

-Tôi ở đây một mình là được rồi, cậu về xem đội mình thi đấu ra sao đi!

-Không cần thiết. Vũ Hoàng vẫn thản nhiên đọc sách. Thực lực chênh lệch nhiều như vậy, đội ta nắm chắc phần thắng rồi!

-Cứ nói dối, rõ ràng là rất muốn ra xem. Bảo Nam vừa nói vừa bĩu môi. Cậu cứ đi đi, không cần phải lo lắng cho tôi đâu!

Vũ Hoàng khẽ gấp sách lại, quay sang nhìn Bảo Nam chằm chằm. Cô nhóc này, rõ ràng chẳng hiểu gì mà lại cứ thích phán bừa, làm như đang đi guốc trong bụng cậu vậy.

-Hình như cậu có gì chút hiểu lầm rồi! Tôi ở đây vì không thích ra đó chạy tới chạy lui, chứ không phải vì lo cho cậu đâu!

-Cũng phải. Bảo Nam có chút thất vọng, nói tiếp. Cậu sao có thể vì tôi mà bỏ qua chuyện mình muốn làm được!

-Cậu biết vậy thì tốt!

Vũ Hoàng nói, rồi tiếp tục đọc sách. Thật ra lúc này cậu rất muốn trở lại sân bóng, nói thế nào nhe, dù tin chắc là đội sẽ thắng, như nếu được cùng chứng kiến, cùng trải qua những khoảnh khắc ấy, lại là một cảm giác khác. Nhưng cô nhóc đang nằm bên cạnh, bây giờ đã chẳng thể đi đứng thuận tiện nữa, có người ở bên vẫn yên tâm hơn.

-Vũ Hoàng này!

Bảo Nam nằm yên một chỗ không được bao lâu thì đã thấy khó chịu, quay sang lay lay Vũ Hoàng, khiến cậu bực bội gắt:

-Lại có chuyện gì?

-Sao tự nhiên lại khó chịu với tôi! Bảo Nam nhăn mặt nói. Là tôi bảo cậu ở lại sao, chính cậu lười biếng nên mới trốn ở đây mà!

-Được rồi. Vũ Hoàng biết không thể cãi tay đôi với nó được, đành bắt lực đầu hàng. Là chuyện gì?

-Tại sao cậu lại thích đọc sách như vậy? Không phải sau này cậu sẽ thừa kế Long Hồ bang của chủ tịch à?

-Cậu quá ngây thơ rồi đấy. Làm đại ca thì không cần phải học hành gì, cứ thế mà được đám đàn em kính trọng sao? Cậu nghĩ một tên nhóc miệng còn hôi sữa, chưa từng xông pha giang hồ sẽ có thể áp đảo những tay anh chị lão luyện à? Và lại, tôi không muốn đi theo con đường như ba tôi, cứ phải trốn tránh pháp luật. Đến khi có đủ năng lực, tôi nhất định sử dụng tài sản mà ông ấy gây dựng được, đem lại cho nó một luồng gió mới. Ít nhất là có thể một lần bước ra ngoài ánh sáng, công bố cho tất cả mọi người cùng biết mình đang làm gì. . .

Vũ Hoàng đang thao thao bất tuyệt nói, rồi chợt im bặt khi bắt gặp cái nhìn đầy hâm mộ của Bảo Nam, cả cái gương mặt đang há hốc lên như thể đang được diện kiến siêu sao vậy. Cậu xấu hổ quay mặt đi, không ngừng tăng hắng. Nhưng Bảo Nam đâu dễ dàng tha cho Vũ Hoàng như vậy, nó sấn tới nắm chặt tay cậu, hỏi dồn:

-Hay thật đấy Vũ Hoàng à! Không ngờ cậu lại là người có chí lớn như vậy. Kể tiếp đi, tôi rất muốn nghe!

-Hết hứng rồi!

Vũ Hoàng nói, rồi xích cái ghế ra xa, cốt để tránh khỏi tầm tay của Bảo Nam. Nhìn thấy hành động đáng ghét vừa rồi của cậu, nó khề thờ hất ra, rồi nói giọng sâu trầm:

-Đáng ghét. Vừa rồi tôi còn có chút thiện cảm với cậu. . .

- Thật sao? Vũ Hoàng nhìn nó, cười cợt. Khi nào vậy?

-Là lúc cậu ghi bàn đấy! Nói sao nhỉ, nếu không phải đang là con trai, tôi nhất định sẽ rung động!

Vũ Hoàng nghe Bảo Nam nói thì khề nhú mày, quay sang nói giọng lạnh nhạt:

-Đừng nói tôi không cảnh báo trước, cậu. . .

-Biết rồi. Bảo Nam khề xua tay, ngắt ngang câu nói cũ rích của Vũ Hoàng. Tôi không phải là mẫu người của cậu, nên đừng có thích cậu chứ gì!

-Dù cậu có là mẫu người của tôi, cũng tuyệt đối không được thích tôi!

-Gi chứ! Càng ngày càng chẳng ra làm sao. Bảo Nam bực dọc nói. Tôi nhất định sẽ không bao giờ thích cậu đâu, an tâm đi!

Vừa dứt lời, Bảo Nam chợt nghe tiếng còi báo hết giờ của trọng tài, không kịp được định phóng ra ngoài sân bóng. Vũ Hoàng bàng hoàng giữ nó lại, gắt:

-Cậu điên vừa thôi! Chân bị thương chưa đủ nặng đúng không?

Bảo Nam định gân cổ lên cãi, nhưng đột nhiên nghe tiếng cổ vũ lớn dần lên, rồi đến sát phòng y tế. Cánh cửa vừa bật mở, mấy chục con người đồng loạt xông vào, bao vây xung quanh khiến Bảo Nam cảm thấy hơi thiếu oxy.

-Trận đấu sao rồi ạ? Đội mình đã thắng đúng không? Bảo Nam háo hức hỏi.

-Thằng nhóc này, hỏi thừa quá vậy? Vũ Luân đưa tay vỗ vào vai nó, cười cợt. Phải hỏi xem đội ta ghi được bao nhiêu bàn chứ? Còn chuyện thắng thua, không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Bảo Nam phì cười trước câu nói đùa có chín phần thuốc súng của Vũ Luân. Nó quay sang nhìn Đắc Thành, cười cợt:

-Thế nào, cậu có ghi được bàn nào không đấy! Hay là chỉ giỏi nói phét thôi!

-Ày à, thằng nhóc chỉ bị đá một cú là nằm ngay đơ ra còn dám lảm điều à! Duy Trường tiến đến búng vào mũi nó rồi nói tiếp. Hôm nay Đắc Thành cũng ghi được một bàn hơi bị đẹp đấy nhá!

-Thật sao? Bao Nam hào hứng quay sang, đưa ngón tay cái lên tán thưởng. Cậu giỏi thật đấy! Vậy là đội mình ăn đậm rồi à?

-Thắng 2 – 0 mà, cũng có thể xem là đậm. Duy Trường nói, giọng điệu lúc này có phần hơi âm đạm.

-Á, vậy là đội trưởng chẳng ghi được bàn nào cả! Bảo Nam vừa nói vừa cười cợt. Có phải tài năng đang dần bị mai một rồi không?

Duy Trường bực bội định tiến đến cho Bảo Nam mấy cú, nhưng cả bọn đã kịp thời ngăn lại. “Các cậu còn không mau bỏ ra, hôm nay tôi nhất định phải cho tên nhóc này một trận ra trò. Đừng tưởng anh đây không dám ra tay với người tàn tật”.

Vũ Hoàng ngồi bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn này thì có chút buồn cười. Thật là, đám con trai nghĩ một đằng, nói một nẻo này đúng là có chút thú vị. Trần Bảo Nam đó, thật sự có thể hòa hợp ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Bị gãy chân một tháng vốn dĩ là tai nạn, không ngờ lại trở thành cơ hội của Bảo Nam. Nó toàn nằm một chỗ, bắt Vũ Hoàng chạy qua chạy lại. Nhìn vẻ mặt khó chịu ra trò của cậu, Bảo Nam đột nhiên cảm thấy có chút hối tiếc. Biết thế này thì nó đã liều mạng hơn một chút, nếu có thể bị thêm tám hai ba

tháng nữa thì tốt biết mấy.

-Này, tôi vệ sinh cá nhân xong rồi! Bảo Nam từ trong phòng nói vọng ra.

-Thật là!

Vũ Hoàng bực bội lên tiếng, rồi một phút sau đã xuất hiện ngay tại cửa phòng vệ sinh, giọng cáu gắt:

-Làm gì mà ở đó cá tiếng đồng hồ vậy! Tôi không rồi hơi mà đợi cậu đâu!

-Biết rồi!

Bảo Nam vừa nói vừa cười cợt, trong lòng chẳng mấy chú ý đến thái độ bực bội của cậu. Nó đang sống ở thiên đường, nên cảm thấy bản thân dường như rộng lượng hơn hẳn. Bảo Nam quàng tay qua vai cậu rồi hí hửng đi ra ngoài. Ngay bên cạnh, Vũ Hoàng vừa phải diu nó vừa vác theo hai cái cặp, nét mặt trở nên rất khó coi. Cậu lê theo Bảo Nam đến tầng ba, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. “Từ bao giờ mình trở thành sai vật của cậu ta vậy. Thật chỉ muốn vứt cậu ta từ đây xuống quách cho rồi!”

-Ngồi xuống đó cho tôi!

Vũ Hoàng nói, rồi bực dọc đi ra khỏi lớp. Chẳng mấy chốc đã thấy cậu quay lại, đem theo một đồng hồ ăn để trước mặt Bảo Nam, nói lạnh nhạt:

-Ăn đi!

Bảo Nam nuốt nước bọt nhìn đồng hồ ăn trên bàn, không những ngon mà còn được chăm chút rất đẹp mắt, rõ ràng là đồ do fan của Vũ Hoàng gửi tặng rồi. Nó cảm thấy hơi gai gai ở sống lưng, vừa quay sang đã nhìn thấy Ngọc Anh và ba cô gái nữa đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Bảo Nam nên sợ quay sang nhìn Vũ Hoàng, nói thật khê:

-Này, đồng hồ này có thật an toàn không? Cả tuần nay Ngọc Anh và bạn bè đã thấy tôi rất churong mắt lắm rồi, giờ còn dám ăn đồ của cậu nữa. Chắc họ không hạ độc thủ vào đây đấy chứ!

-Nhát gan quá vậy. Vũ Hoàng nói, rồi quay sang lấy một cái bánh ngọt, ăn một cách thản nhiên. Tôi không rồi hơi đi mua đồ cho cậu mỗi sáng đâu, nên tốt nhất là cậu bớt kén chọn đi!

-Tôi đã được kén chọn khi nào chứ! Bảo Nam ương bướng cãi lại. Buổi sáng cậu vứt cho tôi cái gì thì tôi phải ăn cái đấy. Trưa đến thì lười biếng không chịu mua cơm sớm, lúc nào cũng bắt tôi ăn gà. Buổi tối là thâm nhất, đến khi cậu chịu vì hành ra canteen thì bao giờ cũng chỉ còn mỗi bánh mì thôi. Không chừng đến lúc chân tôi khỏi hẳn lại phải mang thêm chứng đau bao tử nữa đấy!

-Thật là, phản nản lắm vậy!

Vũ Hoàng nói, rồi thản nhiên lấy sách ra đọc. Từ ngày Bảo Nam bị thương, cậu đúng là áp lực không ít. Cậu ta không thể đi lại được, nhưng lại nói nhiều gấp đôi. Cậu cũng không thể để Bảo Nam ngoài tầm kiểm soát, lúc nào cũng kè kè, ngay cả lúc đi vệ sinh, đi tắm cũng phải diu nó đi. Thật cảm thấy quá uất ức.

-Chép bài cho tôi đi!

Vũ Hoàng vứt quyển tập sang cho Bảo Nam, rồi thản nhiên nhìn lên bảng. Cũng may là nó vẫn còn chép bài được, nếu không thì cậu thực sự quá thảm rồi. Nhìn Bảo Nam hí hoáy chép bài, nét mặt chẳng có tí nào khó chịu, khiến cậu bất giác mỉm cười. Cô nhóc này, từ bao giờ đã trở nên nghe lời như vậy?

Giờ sinh hoạt, cô chủ nhiệm bước vào lớp, nét mặt lập tức trở nên khó chịu. Nhìn dáng vẻ sát thủ của cô, cái lớp đang họp chợ bỗng dưng im phăng phắt, đồng loạt khoanh tay trên bàn, đưa những ánh nhìn vô tội hướng về phía bảng. Nhưng có vẻ sự hối hận muộn màng này dường như không có tác dụng mấy.

-Lần này cô phát phiếu điểm kiểm tra giữa kì cho cả lớp. Cô quả thực không hiểu, các em rốt cuộc học hành như thế nào mà kết quả lại kém như vậy, có 15 lớp 10 thì đã đứng hạng 14 rồi, quả thực khiến cô quá mất mặt!

Cả lớp nghe cô nói thì nhao nhao cả lên, hớn hờ nói:

-Hạng 14 ạ, vậy là còn có lớp kém hơn mình mà cô!

-Phải đó!

-Im lặng!

Cô giáo nét mặt đỏ lên như gấc, xem ra đang rất giận giữ. Cô nhìn lướt qua đám học trò không biết sợ là gì, bực bội nói tiếp:

-Lần này có hai lớp hạng 14, chứ làm gì có ai kém hơn bọn em nữa!

Ặc, cả lớp lăn ra cười ngất. Đúng thật, ngay từ đầu đã là số phận rồi. Cái lớp học hành chẳng ra trò này, vốn toàn là những đứa thích vận động hơn thích học như Bảo Nam. À, ngoại trừ tên nhóc lạc loài ngồi bên cạnh nó ra. Cô chủ nhiệm quả thực sức chịu đựng rất đáng nể, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà toàn bộ thầy cô bộ môn đều tìm đến mắng vốn, vì lớp không chỉ lười biếng, mà ngủ trong giờ học, nói chuyện, quay bài, việc gì cũng từng làm qua, và lại còn là cả lớp cùng thông đồng. Phải hướng dẫn lớp này, quả thực là do cô quá xui xẻo.

-Lần này cô không nhẹ tay đâu! Gần hai tháng nữa là thi kết thúc học kì một. Nếu em nào dám để điểm dưới trung bình, thì lập tức gọi phụ huynh đến gặp tôi! Lớp trưởng, em phát phiếu điểm cho các bạn đi!

Bảo Nam chán nản nhận phiếu điểm, rồi nhắm tịt mắt lại, không dám mở ra xem. Lần thi này quả thực nó làm bài rất tệ. Nếu bỏ qua mấy môn học bài như sử, địa, giáo dục công dân thì tất cả những môn còn lại, chắc chắn có môn nào trên trung bình cả.

-Toán ba, lý bốn, hóa bốn, sinh bốn. Vũ Hoàng ở bên cạnh liếc sang nhìn, rồi hí hửng đọc lên. Học lực của cậu đúng là đều thật đấy, Trần Bảo Nam!

Bảo Nam bực bội quay sang lườm cậu một cái, rồi giật phắt cái bảng điểm trên tay cậu.

-Để tôi xem cậu được bao nhiêu điểm mà dám vênh váo như vậy!

Bảo Nam vừa nói vừa liếc nhìn cái phiếu điểm trên tay, rồi hơi hoảng hốt nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này vẫn đang rất thản nhiên. Bảng điểm của cậu, nếu không tính đến con vắn sáu điểm thì chỉ có mười thôi. Bảo Nam bực bội nhìn cậu chằm chằm, rồi uất ức nói:

-Cậu rõ ràng là chẳng học hành gì, ngay cả vở cũng bắt tôi chép, sao lại có thể như vậy được. Ông trời thật sự quá bất công rồi mà!

-Đừng có than trách nữa, hể một tí là gọi ông trời, coi chừng mang họa vào thân đấy!

-Dạo này tôi toàn ở cùng cậu, có gì thì chết chung, càng vui. Bảo Nam hất mặt lên nói, rồi quay sang nhìn cậu, thắc mắc. Mà cậu học bài khi nào vậy? Chẳng lẽ cậu lén lút trốn trong nhà vệ sinh, nếu không thì đợi tôi đi ngủ...

-Này, Trần Bảo Nam, cậu đừng có mà đoán bậy bạ nữa. Vũ Hoàng nổi xung lên, nói giọng cáu gắt. Tôi có phải là cậu đâu, cần gì phải làm mấy trò vô bổ như vậy. Là do tôi vốn thông minh, chỉ cần nghe qua là hiểu!

-Vậy cậu bắt tôi chép bài làm gì? Bảo Nam tức tối quay sang gắt hỏi, giọng không giấu được vẻ gan tỵ.

Vũ Hoàng giật lại phiếu điểm trên tay Bảo Nam, rồi chỉ tay vào trán nó, nói giọng khinh khỉnh:

-Tôi thấy cậu ngốc như vậy, định cho cậu học nhiều một chút. Không ngờ kết quả lại kém như thế này!

-Gi chứ. Bảo Nam nhìn cậu, giận dữ. Tôi học cũng đâu đến nỗi nào chứ, nhìn mấy môn xã hội thì...

-Cậu còn dám nói. Vũ Hoàng cắt ngang lời Bảo Nam, cười cợt. Tôi quay chung một bài với cậu, rồi cuộc điểm lại còn thấp hơn tôi.

-Hả, khi nào?

Bảo Nam há hốc mồm ra kinh ngạc, nhìn sang Vũ Hoàng lúc này nét mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Tên này đích thị là quỷ quân tử, nhân lúc nó đang quay bài còn dám liếc nhìn sang. Đúng thật, nó đã thấy cậu ta học thuộc bài bao giờ đâu. Nhờ công của mình mà bảng điểm đẹp như vậy, lại còn dám câu nhậu. Bảo Nam tức tối quay sang cấu vào tay Vũ Hoàng một cái, nói giọng giận dữ:

-Cậu ăn theo tôi như vậy, sao lúc làm bài toán, lý, hóa lại không chịu giúp tôi!

-Cái này thì cậu tự nghĩ lại đi, sao lại hỏi tôi!

Vũ Hoàng nói, rồi đưa tay xoa xoa cánh tay vừa bị Bảo Nam hành hạ, bực dọc lôi sách ra đọc. Đúng là một tên chán ngắt, Bảo Nam nghĩ, rồi cố gắng lực lại trí nhớ. Những kí ức mơ hồ của hai tuần trước, bất chợt quay về...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hôm đó là ngày đầu tiên thi giữa kì, và môn đầu là toán. Bảo Nam vốn mất căn bản trầm trọng, nên dù đã cố gắng học hành vào những ngày cuối (!) cũng biết chắc là không thể làm được bài. Nó mở căng mắt ra nhìn tờ đề một cách tuyệt vọng, cùng lắm là chỉ làm được mỗi câu khảo sát hàm số. Bảo Nam hoảng loạn nhìn quanh, chợt thấy Vũ Hoàng, lúc này đang ung dung nhìn ra cửa sổ thì có chút động lòng. Nó quay sang khêu cậu, nói khê:

-Này...

-Là chuyện gì? Vũ Hoàng quay sang nhìn chăm chú vào nó đầy thắc mắc.

-Cậu không biết làm bài đúng không? Xem bài giải của tôi nè!

-Hừ - Vũ Hoàng liếc sang nhìn, rồi bĩu môi chế giễu - Chỉ làm được có một bài mà đã định ra tay trượng nghĩa rồi sao? Cậu tốt hơn nên lo cho bản thân mình trước đi!

-Giữ chứ, tôi có lòng tốt muốn giúp cậu, không thêm thì thôi!

Bảo Nam giận dữ nói, rồi chợt tái mặt khi nghe tiếng thầy gác thi ngay bên cạnh, làm bầm:

-Lần sau mà em còn làm ồn nữa thì tôi đánh dấu bài đấy!

Bảo Nam hoảng hồn im lặng, cúi mặt nhìn xuống bài làm. Lần này nó thực sự đã quá ảm ức rồi. Vì muốn giúp cậu ta mà bị thầy mắng, thôi thì xem như nó đã quá bao đồng đi. Dù sao thì bài thi vẫn phải làm, nếu không muốn kì này bị rớt thảm hại. Bảo Nam lén lút nhìn một vòng quanh lớp và bất gặp tình trạng vô đầu bút tóc hơi nhiều. Nó khẽ lắc đầu chán nản, chẳng lẽ cái lớp chứa gần bốn mươi mạng này thật sự không có được một quý nhân nào có thể ra tay giúp đỡ nó sao?

-Không biết làm thì chép bài của tôi này!

Vũ Hoàng vừa nói vừa hồ hững đẩy bài qua phía Bảo Nam. Nó ngờ vực nhìn sang, đúng là cậu ta đã làm hết rồi thật, cơ mà đúng hay sai chỉ có trời mới biết. Hằng ngày cậu ta lười như vậy, chỉ biết nằm một chỗ đọc truyện (!), lại có thể giải xong đề chỉ trong vòng hai mươi phút sao? Không chừng là viết bừa vào rồi!

-Này! Chỗ này là sao vậy, tôi không hiểu!

Bảo Nam khẽ lay Vũ Hoàng, khiến cậu bực bội quay sang nhìn nó chăm chăm:

-Đã bảo chép đi, còn thắc mắc làm gì?

-Tôi không hiểu thì phải hỏi, nhờ đâu cậu làm sai thì sao?

-Thật là - Vũ Hoàng đành bất lực trước Bảo Nam, khó chịu quay sang nói khẽ - Bất đẳng thức khi nhân với số âm thì phải đổi chiều, vậy mà cũng không biết sao?

Bảo Nam gật gù ra vẻ đã hiểu, rồi hí hoáy chép tiếp. Được một lúc tần ngần, nó lại tiếp tục lay lay Vũ Hoàng, khiến cậu bực bội quay sang, cố gắng nén giận:

-Lại là chuyện gì nữa?

-Chỗ này, sao lại thế x vào cả hai phương trình vậy?

-Cậu bị gì vậy hả, không biết là đang thi à. Tôi bảo chép thì cứ chép, sao lăm điều quá vậy?

“Ừm, ừm”, tiếng thầy giáo tăng hắng ngay bên cạnh, khiến cả hai hoảng hốt nhìn, nét mặt không giấu được nỗi kinh hãi. Thầy lúc này cũng bực bội không kém, đưa cặp mắt sát thủ nhìn hai đứa học sinh không biết điều, hần giọng:

-Hai em, nộp bài ngay lập tức rồi ra ngoài đứng đến hết giờ cho tôi!

-Nhưng...

Bảo Nam định lên tiếng xin xỏ, nhưng vừa chạm phải ánh mắt sắc lẹm của thầy thì vội cụp đuôi lại, ngoan ngoãn nộp bài rồi đau khổ ra cửa đứng. Nó nhìn Vũ Hoàng, lúc này đang ở ngay bên cạnh, nét mặt vẫn còn căng cứng đến khó ưa, bực dọc gắt:

-Tại cậu cả đấy! Sao lại to tiếng thế hả?

-Bị tên nhóc không bình thường như cậu làm cho phát điên, có thể không hét lên được sao? May cho cậu là lần này tôi vừa làm xong bài, nếu không tôi đã cho cậu một trận rồi!

-Còn dám nói tôi không bình thường. Cậu tưởng tôi muốn chép bài của cậu lăm à, không khéo lại còn bị chia đôi điểm vì sai giống nhau nữa!

-Cậu!

Vũ Hoàng bực dọc dứ dứ nắm đấm trước mặt Bảo Nam, cố gắng nén cơn giận xuống. Bên này, Bảo Nam cũng vội vàng thủ thế, ra vẻ sẵn sàng chống trả. Nhưng nó chưa kịp làm gì đã bị cốc đầu một cú đau điếng, đồng thời một tiếng hét long trời lở đất vang lên, báo hiệu cho một cơn giận kinh hoàng

của thầy giám thị:

-Hai cái đĩa này, bị phạt ra ngoài này đứng mà vẫn còn chưa biết thân biết phận lại dám làm ồn là thế nào? Muốn tôi tổng cổ hai đĩa lên văn phòng chép kiểm điểm, khỏi phải thi thố gì nữa đúng không?

Bảo Nam ôm cái đầu vẫn còn bị chấn động vì đòn tấn công vừa rồi của thầy, nét mặt ủ dột vội lao vào van xin nài nỉ. Thầy giáo bị nó bám cứng không buông thì có chút nguôi ngoai, bèn cốc thêm một cú thật lực nữa, khiến Bảo Nam cảm thấy hình như đồng chữ vừa nhồi vội vào đầu hôm qua đã thăng thiên đi đâu mất:

-Lần này tôi tha, nếu còn dám tái phạm nữa thì đừng trách. Ngoan ngoan khoanh tay đứng nghiêm chỉnh cho tôi!

-Tuân lệnh!

Bảo Nam hứng khởi khoanh tay trước ngực, rồi khề thờ phào khi thầy xách thước băng đi vào lớp. Nó ném một cái nhìn giận dữ sang Vũ Hoàng, lúc này vẫn thản nhiên dựa vào tường, nét mặt chẳng có chút hối lỗi. Nếu mình không dây dưa với tên này, đã có thêm thời gian viết bữa vài chữ nữa rồi, thật đáng tiếc quá. Môn đầu tiên này, xem ra kết quả không mấy khả quan...

Bảo Nam uể oải nhớ lại, rồi tự trách bản thân đã quá ngu ngốc, tại sao lúc đó không chép bữa bài của tên khốn này cho xong, bây giờ kết quả chắc chắn không tệ như vậy. Nhưng mà từ đây đến thi học kì còn tầm hai tháng, có lẽ nó vẫn còn cơ hội...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Com của cậu này! Ăn đi!

Vũ Hoàng đặt đĩa com xuống trước mặt Bảo Nam, rồi cầm cúi ăn. Vừa phải diu Bảo Nam xuống canteen, vừa xếp hàng chen lấn mua com, quả thực khiến cậu tiêu hao năng lượng không ít. Nỗi khổ này, chẳng lẽ phải kéo dài một tháng thật sao? Càng nghĩ càng thấy tương lai sặc mùi đen tối, Vũ Hoàng khốn khổ thờ dài, tiếp tục ăn với tốc độ ánh sáng. Chợt cậu cảm thấy mùi nguy hiểm, bèn ngược lên nhìn Bảo Nam, lúc này đang nở một nụ cười đầy ẩn ý.

-Lại có chuyện gì?

Bảo Nam vẫn không ngừng cười, đưa đôi mắt vô tội nhìn cậu, nói giọng nhỏ nhẹ:

-Thời gian này nếu không có cậu, quả thực tôi không biết làm sao cả. Cảm ơn nhé!

-Cái này thì khỏi cần - Vũ Hoàng lạnh nhạt khoác tay - Cậu tốt nhất cứ ăn nhiều vào cho chân chóng khô, để tôi không còn phải khổ sở thế này là được rồi!

-Gi chứ, chẳng qua là mỗi ngày đưa tôi đến trường, rồi cổng tôi về phòng. Tiện thể mua hộ bữa sáng, bữa trưa...

Bảo Nam càng nói càng cảm thấy bất an, vội vã đưa tay bịt miệng lại. Nó dùng cặp mắt dò xét nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này vì bị chạm đến nỗi đau nên đang nhăn nhó trông rất đáng thương. Bảo Nam bèn nở một nụ cười cầu hòa, đưa tay vỗ vai cậu an ủi:

-Được rồi, bị như thế này tôi cũng chẳng muốn, là do xui rủi mà. Cậu cứ nghĩ đến khoảng thời gian tôi bị hành hạ ngày trước đi, cũng khổ chẳng kém cậu bây giờ đâu!

Vũ Hoàng lờ mờ mắt nhìn nó, rồi tiếp tục ăn. Bảo Nam bị thương như vậy, rốt cuộc còn nói nhiều hơn, thật khiến cậu đau đầu hết sức. Nhưng Vũ Hoàng chẳng yên ổn được bao lâu, vừa múc được vài muỗng đã bị Bảo Nam nhìn chăm chăm, khiến cậu không nuốt nổi com, bực bội ngẩng lên hỏi:

-Rốt cuộc có chuyện gì, cậu mau nói phứt ra đi. Cứ rào trước đón sau mãi thế này khiến tôi phát bực rồi đấy!

-Đừng nhí - Bảo Nam hồ hởi nhìn Vũ Hoàng - Vậy tôi không khách sáo nữa. Nhờ cậu kèm tôi học toán nhé!

-Gi chứ!

Vũ Hoàng nuốt vội nắm com trong miệng, xem chừng đang bị nghẹn rất nặng. Cậu quay sang nhìn Bảo Nam lúc này vẫn đang mở mắt rất to nhìn cậu, gạt phăng cái ý tưởng điên rồ của nó.

-Tôi không rồi! Cậu tốt nhất là tự học đi!

-Nếu tôi đã tự học được thì việc gì phải nhờ đến cậu. Đồ keo kiệt!

-Cậu nói tôi sao cũng được, nhưng đừng hòng bảo tôi kèm cậu học - Vũ Hoàng nhún vai nói.

-Giúp tôi đi mà! Bảo Nam khẩn khoản nài.

Vũ Hoàng im lặng, cố gắng ăn nốt đĩa cơm rồi quay sang nhìn Bảo Nam, nói lạnh nhạt:

-Cậu còn không mau ăn nhanh lên! Tôi muốn về phòng!

-Biết rồi!

Bảo Nam tiu nghỉu cầm cùi ăn, nét mặt cực kì bi thảm khiến Vũ Hoàng có chút dao động. Cậu nhìn nó chằm chằm, rồi tìm cách thoái thác:

-Mà cậu cần gì phải học, cứ chép bài của tôi là được rồi!

-Không thích, tôi muốn lấy điểm cao nhờ vào thực lực của mình cơ!

Vũ Hoàng nhìn Bảo Nam một cách ngờ vực, khiến có cảm thấy hơi ngượng, đành lúng túng gãi đầu, khai ra ý đồ đen tối:

-Thật ra thì... Cậu cũng biết rồi mà, thi cuối kì sẽ trộn lớp, lúc đó tôi đâu còn ngồi cạnh cậu nữa!

-Thì cứ bị điểm kém thôi. Hình như chuyện này vốn chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến cậu mà!

-Đúng là tôi chỉ cần lên lớp đều đều là được rồi! Cơ mà lần này cô giáo lại muốn mời phụ huynh, nếu kinh động đến ba tôi thì những ngày tháng sau này tôi không được sống yên ổn đâu!

-Phiền quá! Đưa đĩa đây!

Vũ Hoàng nói, rồi đứng dậy đem đĩa đi dẹp. Xong xuôi, cậu quàng tay Bảo Nam lên vai mình, chán nản đi về phòng. Trên đường đi, Bảo Nam vẫn không chịu từ bỏ ý định, liên tục quay sang nhìn Vũ Hoàng, lúc này chỉ cách nó có vài cm, thì thào vào tai cậu:

-Giúp tôi đi mà, kèm tôi học toán đi!

Vũ Hoàng đang gánh theo một cái bị thịt lấm điều, cảm thấy phiền như sắp chết đến nơi, bèn bực bội quay sang nó, gắt:

-Được rồi! Nhưng cậu phải giữ im lặng, cấm có được lấm mồm trước mặt tôi!

-Tôi đã lấm mồm bao giờ đâu!

-Còn cãi nữa - Vũ Hoàng phát hỏa, cố gắng kìm chế bản thân trước khi cậu nảy sinh ra ý đồ vứt quách Bảo Nam lại dọc đường - Từ nay tôi không cho phép thì không được lên tiếng, biết chưa?

-Vậy tôi muốn giao tiếp với cậu thì phải làm thế nào? Bảo Nam bướng bỉnh hỏi lại.

-Nhấn tin đi!

Vũ Hoàng bực bội nói, rồi tiếp tục đi nó về phòng. Mới chỉ có một tuần trôi qua mà cậu có cảm giác như đã già đi mấy tuổi vậy. Trần Bảo Nam này, đúng thật đã gây ra cho cậu quá nhiều phiền phức...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Trưa hôm đó, Vũ Hoàng lại tiếp tục vác Bảo Nam qua thư viện. Thật ra ở phòng cũng có thể học được, nhưng Bảo Nam nhất quyết đòi cậu đưa qua đây, lấy lý do ở phòng vừa nóng vừa bức bối. Vũ Hoàng đương nhiên hiểu rất rõ cái ý đồ bất chính của Bảo Nam, nhưng không còn cách nào khác, đành phải chiều theo ý nó. Thôi vậy, dù sao thì ở thư viện vừa được hưởng máy lạnh, lại có quy định cấm làm ồn, nhờ vậy mà cậu có được chút thời gian thư thả.

Bảo Nam đến nơi thì nhất quyết đòi ngồi ngay cửa sổ, nơi có thể nhìn thấy cầu lạc bộ bóng đá đang tập luyện. Cả tuần rồi nó không được ra sân, đúng là

có chút bức bối. Nó thấy nhớ đội tuyển, nhớ một Duy Trường tung tung, một Vũ Luân chuyên bắn pháo liên thanh, và cả một Đắc Thành cần mẫn, vui vẻ. Cuối tuần này lại có trận đấu, đáng tiếc là nó không thể tham gia được. Bảo Nam quay sang Vũ Hoàng, lúc này đang thản nhiên đọc sách, hỏi dồn:

-Này, cả tuần nay cậu không đi tập luyện, định không ra sân sao?

Vũ Hoàng bỏ sách xuống, đưa đôi mắt khó chịu nhìn nó, nói:

-Đã bảo khi tôi chưa cho phép thì không được nói chuyện mà!

-Cậu đã dạy gì cho tôi đâu mà bảo tôi phải nghe lời cơ chứ!

-Thế cậu này giờ học được những gì rồi, hay là toàn nhìn ra sân bóng thôi há? Đồng bài tập tôi bảo cậu làm, còn chưa rớ được vào bài nào. Cậu là đang đi học hay là đi ngắm trai vậy? Càng ngày càng lố liếu rồi đó!

-Là do tôi không biết làm mà!

Bảo Nam bị nói đúng tim đen xấu hổ cúi mặt xuống làm bài, nhưng chẳng được bao lâu thì lại ngước lên, định quay sang nói chuyện với Vũ Hoàng. Chợt nó bắt gặp ánh mắt khó chịu của cậu đang nhìn chòng chọc vào mình thì đành bất lực nằm dài xuống bàn, lẳng lặng rút điện thoại ra nhắn tin.

“Cuối tuần này có trận đấu đấy! Cậu có tham gia không?”

“Hỏi làm gì. Mau làm cho xong bài đi!”

Bảo Nam đưa cặp mắt hình viên đạn sang nhìn Vũ Hoàng, rồi bực bội giải bài tiếp. “Tên đáng ghét, dù có giỏi đến đâu cũng cần gì phải ra oai như vậy. Làm thi làm!”.

-Xong rồi đó!

Bảo Nam vừa nói vừa vút quyển vở sang chỗ Vũ Hoàng, rồi ung dung nhìn ra sân bóng. Vũ Hoàng ngừng đọc sách, quay sang nhìn mấy bài tập nó làm, nét mặt ngày càng trở nên khó coi. Cô nhóc này, làm sao có thể lên được lớp mười vậy? Không phải là do ba đã âm thầm đút lót đó chứ!

-Sai be bét hết cả rồi! Làm lại cho tôi! Vũ Hoàng nói như ra lệnh.

-Nếu tôi biết thì đã làm đúng ngay từ đầu rồi - Bảo Nam quay sang cãi bướng - Cậu không phải là kèm tôi học sao, những câu này, tôi vốn không hiểu gì cả!

-Thật là - Vũ Hoàng bực bội nhìn sang - Thế trong giờ học thì cậu làm gì hả?

-Thì tôi chép bài cho cậu đấy, không nhớ sao? Bảo Nam căng mặt lên đáp.

-Cậu chép gấp đôi người ta, nhưng vào đầu thì chẳng được bao nhiêu cả, thật là. Chỉ cần nắm những điểm trọng yếu thôi!

Vũ Hoàng nói, rồi vút đồng bài tập sang một bên, chỉ cho nó mấy dạng căn bản. Bảo Nam chăm chú nghe, càng lúc càng thấy thấm. Nếu cậu ta cứ tận tình thế này thì đến khi thi học kì, có lẽ nó chẳng phải lo không đủ điểm trung bình nữa. Về phần Vũ Hoàng, nhìn thấy Bảo Nam lúc này đang ngồi im như một chú mèo con, há hốc nuốt từng lời của cậu thì khẽ mỉm cười. Nếu bình thường cậu ta cũng ngoan ngoãn thế này có phải tốt hơn không!

Lát sau, cậu để mặc Bảo Nam tiếp tục làm bài, rồi khẽ phóng tầm mắt về phía sân bóng. Một tuần rồi không đến tập, đúng là có hơi trống vắng. Lần trước ra sân, dù chưa hết hiệp một, nhưng vẫn để lại cho Vũ Hoàng một ấn tượng rất sâu sắc. Lần đầu tiên cậu cố gắng hết mình như vậy để giành chiến thắng. Và cũng là lần đầu tiên, cậu cảm nhận được tình đồng đội, thứ mà trước giờ một đứa trẻ cô đơn chưa hề được trải qua. Đúng là có chút ảm áp...

Vũ Hoàng vừa nghĩ vừa nhìn sang Bảo Nam, lúc này đang vừa làm bài vừa bực dọc. Cô nhóc này đúng là quá phiền nhiễu, luôn khiến cậu phải lưu tâm. Vũ Hoàng đành gấp quyển sách còn đang đọc dở lại, nói bằng giọng lạnh tanh:

-Cậu gắng hỏi chuyện tôi có tham gia thi đấu không, là vì muốn tôi dắt cậu theo cổ vũ chứ gì!

-Cậu đều biết cả rồi, còn hỏi tôi chi nữa! Bảo Nam khẽ nhún mày ra vẻ buồn bực.

-Tâm tư cậu đều lộ lố ra ngoài thế kia, ai mà không biết hả? Chỉ là tôi không thích chiều theo thôi!

-Đưa tôi đi xem lần này đi mà, được không? Bảo Nam quay sang lay tay Vũ Hoàng, nài nỉ.

-Phiền quá - Vũ Hoàng bực bội gắt - Chân cậu như vậy, đưa đến nơi rồi bị đám cổ động viên giẫm đạp thì làm thế nào? Lúc đó là tôi hưởng đủ đấy! Không được đi!

-Đáng ghét!

Bảo Nam vùng vằng nằm bẹp xuống bàn, thái độ cực kì bức bối. Vũ Hoàng nhìn thấy đáng về tội nghiệp của nó thì cảm thấy hơi hối hận. Chỉ có thể trách cậu không may, gặp ai không gặp lại nhằm đúng vào Bảo Nam phiền phức nhà ta. Vũ Hoàng đành chán nản thở hắt ra, nói tiếp:

-Thôi được rồi, nếu cậu chịu khó học chăm chỉ và bớt càu nhàu đi thì tôi sẽ dẫn cậu đi xem!

-Thật sao?

Bảo Nam vừa nghe cậu nói liền tỉnh hẳn, nét mặt tươi như hoa, đưa cặp mắt trong veo nhìn cậu đầy cảm kích. Vũ Hoàng nhìn thấy cảnh này thì khẽ mỉm cười, quay sang vận vẹo nó:

-Này, cậu muốn đi như vậy, là vì Đắc Thành đúng không?

-Là vì đội mình thi đấu nên tôi mới hào hứng đi xem đó chứ, còn Đắc Thành, từ ngày bị thương đến giờ hôm nào cậu ấy chẳng qua thăm tôi!

-Nhưng cậu thích cậu ta, không phải sao?

-Phải! Bảo Nam lơ lơ khăng định, rồi đưa cặp mắt hoảng hốt nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này cũng đang ở trong trạng thái không khác nó mấy. Mà sao cậu lại biết?

-Tôi có bị mù đâu! Cậu suốt ngày bám dính lấy cậu ta, chẳng quá rõ rồi còn gì!

-Vậy là Đắc Thành cũng biết rồi sao?

Bảo Nam vừa nói vừa quay qua quay lại, nét mặt lộ vẻ cực kì xấu hổ. Vũ Hoàng nhìn thấy cảnh này thì đành bất lực quay sang, vỗ vai trấn an nó:

-Cậu ta cũng ngốc như vậy vậy chắc là không hay biết gì đâu. Và lại, dù sao cậu cũng đang là con trai mà!

-Đúng thật - Bảo Nam thở hắt ra nhẹ nhõm - Tôi đột nhiên quên mất!

Vũ Hoàng nhìn thái độ thất thường của Bảo Nam thì cảm thấy hơi buồn cười. Tên nhóc Đắc Thành này, kiếp trước chắc là ăn ở không ra gì, nên mới may mắn được Bảo Nam để ý. Xem ra cuộc sống sau này của cậu ta sẽ còn rất bị thảm..

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Khoảng thời gian một tháng trôi chậm kinh hoàng cuối cùng cũng qua, khiến tâm trạng Vũ Hoàng phần khởi lên không ít. Cuộc sống của cậu đã quay lại như ban đầu, thoải mái, vui vẻ, không còn phải vướng bận gì cả. Về phần Bảo Nam, đương nhiên cũng trở về cái kiếp sai vật khổ ải của nó. Tuy có chút nuối tiếc, nhưng Bảo Nam đã không còn cảm thấy ảm ức nhiều như ban đầu nữa. Tên nhóc Vũ Hoàng này, thật ra nếu so với ngày đầu nó gặp thì đã thân thiện hơn rất nhiều rồi. Mà có lẽ, Bảo Nam vốn cũng chẳng hi vọng gì nhiều ở cậu. Hai tiếng bạn bè, đối với nó đã là quá xa xỉ.

Giờ ra chơi, Bảo Nam hí hửng vứt bỏ cặp sách, chạy vội ra canteen. Lâu rồi không được vận động khiến nó cảm thấy vô cùng bức bối. Nhưng Vũ Hoàng đã kéo tay nó lại, nói lạnh nhạt:

-Đi với tôi ra đây một lát!

-Để tôi mua đồ xong đã!

Bảo Nam vừa nói vừa gỡ tay Vũ Hoàng ra, nhưng đã bị cậu nắm chặt lôi đi. Ra phía sau dãy phòng học, Vũ Hoàng mới bỏ tay nó ra, thân nhiên đứng dựa vào gốc cây gần đó, đáng về dường như là đang đợi ai. Bảo Nam thấy vậy thì khó chịu quay sang nhìn cậu, gắt gỏng:

-Có việc gì mà cậu cứ phải lôi tôi ra đây cho bằng được vậy?

-Tôi đang cần người đứng về phía mình, để đỡ cảm thấy lạc lõng. Cậu chỉ việc ngồi đấy nhìn là được rồi!

-Gì chứ - Bảo Nam chán nản ngồi xuống, nói giọng giận dỗi - Từ sáng tới giờ tôi chưa ăn gì, đang định đi mua thì lại bị cậu lôi đến đây. Có chuyện gì thì giải quyết nhanh lên đi!

Vũ Hoàng định quay sang mắng cho nó một trận, nhưng có vẻ người cậu chờ đã đến rồi. Ngọc Anh dắt theo ba cô bạn nữa đang thông thả đến, nhìn thấy Vũ Hoàng thì khẽ nở một nụ cười thật tươi:

-Xin lỗi, hôm nay lớp tớ ra chơi hơi muộn. Cậu chờ có lâu không?

-Không sao, tôi cũng vừa mới đến - Vũ Hoàng lạnh nhạt đáp - Cậu có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi còn phải vào lớp!

-Ồ...

Ngọc Anh bị thái độ của Vũ Hoàng làm cho bối rối, khẽ đưa tay mân mê tà áo, nét mặt đỏ ửng lên trông rất đáng yêu. Cô lúng túng ngược mặt lên nhìn cậu, nói thật khẽ:

-Hôm qua tớ có gửi một lá thư cho cậu...

-Tôi đọc rồi!

Vũ Hoàng nhìn đáng vẻ ập a ập ứng của Ngọc Anh thì đành lên tiếng cắt ngang, hi vọng có thể giải quyết mọi chuyện một cách nhanh gọn. Chỉ là Bảo Nam ngồi ngay bên cạnh nghe thấy thì khẽ quay sang thắc mắc:

-Sao cậu bảo chẳng đọc thư của con gái bao giờ?

Vũ Hoàng quay sang dứ nắm đấm trước mặt Bảo Nam, cốt ý bảo nó im miệng. Cậu nhìn Ngọc Anh, nói giọng lạnh tanh:

-Cậu bảo thích tôi, còn nói nếu chấp nhận thì hãy đến đây gặp mặt, không thì cứ viết thư từ chối. Nhưng tôi không thích cái kiểu úp mở ấy, nên muốn đến gặp cậu nói thẳng luôn!

-Vậy cậu trả lời là... Ngọc Anh nghe tim mình đập mạnh, cảm thấy hơi lo lắng.

-Tôi không thích cậu, hi vọng cậu từ nay đừng làm mấy trò này nữa!

Ngọc Anh đứng im lặng nghe từng lời Vũ Hoàng nói, rõ ràng đang cảm thấy rất sốc. Đành rằng cô biết cậu không có nhiều tình cảm với mình, nhưng từ chối một cách thẳng thừng như vậy, không phải là hơi tàn nhẫn rồi sao? Cô cố nén giọt nước mắt đang chực trào ra, nhìn cậu đầy căm phẫn. Con người này, không phải chỉ lạnh lẽo bên ngoài, mà ngay trong tâm khảm cũng không có chút tình cảm nào sao? Nói những lời như vậy trước mặt một thằng con trai khác, rõ ràng không để lại cho cô chút tự trọng nào. Cô thích cậu, là tội ác tày trời đến mức nào mà phải đối xử với cô như vậy?

Ngọc Anh vừa nghĩ vừa khẽ nắm chặt tay để ngăn dòng nước mắt, lúc này đã chảy dài trên má. Cô nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng, nói giọng ảm ức:

-Xin lỗi, là tôi đã sai khi làm phiền cậu!

Vừa nói, Ngọc Anh vừa quay lưng bỏ đi, để lại Vũ Hoàng đứng đó, trong lòng cảm thấy hơi dao động. Cũng không phải là lần đầu cậu từ chối một cô gái, chỉ là cảm giác làm tổn thương một người quả thực không dễ chịu gì. Nhưng biết sao được, cậu không muốn dây dưa nhiều đến chuyện tình cảm. Mặc kệ vậy, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua nhanh thôi...

-Cậu định cứ thế mà đi về à?

Bảo Nam nãy giờ chứng kiến mọi chuyện, cảm thấy rất bức bối. Tên nhóc này, sao lại có thể nhẫn tâm như vậy. Dù sao Ngọc Anh cũng là con gái, không thể để cho cô ấy có một chút tự trọng sao? Bảo Nam không quan tâm cái thế giới mà cậu ta đang thu mình lại có những gì, nhưng cảnh vừa chứng kiến đã khiến hình ảnh của Vũ Hoàng trong mắt nó bỗng trở nên quá đáng ghét.

-Cậu lại muốn nói gì? Vũ Hoàng lạnh nhạt quay lại nhìn nó, chẳng mảy may để tâm đến ánh mắt sắc lạnh đang nhìn chằm chằm vào cậu.

-Còn hỏi nữa! Cậu làm tổn thương con gái người ta như vậy, sao lại có thể thản nhiên về lớp như không có chuyện gì? Tim cậu, ngoài việc bơm máu nuôi cơ thể thì không còn chút tác dụng gì sao?

-Tim dĩ nhiên chỉ biết bơm máu, còn có thể làm được gì?

Vũ Hoàng nói, rồi đột ngột bỏ đi luôn. Nhưng Bảo Nam đã nắm lấy tay cậu, lôi lại. Bảo Nam thực sự chẳng biết phải nói gì với con người này cả, chỉ là nó cảm thấy ảm ức thay cho Ngọc Anh. Phải tận mắt chứng kiến cảnh này, khiến nó chỉ muốn đâm cho Vũ Hoàng vài cái, tốt nhất là hủy hoại đi cái gương mặt đẹp trai vô cảm của cậu ta cho rồi, xem sau này cậu ta còn vênh vào nữa được không?

Vũ Hoàng nhìn thấy thái độ của Bảo Nam thì bức bối ra mặt. "Thật là, cậu ta nghĩ ai cũng như mình, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cứ việc cười à". Cậu lạnh lùng gạt tay nó ra, gắt gỏng:

-Cậu bỏ cái thói hể hể lên án người khác đi! Rốt cuộc thì cậu hiểu tôi được bao nhiêu? Tôi không thích thì nói không thích, chẳng việc gì phải cảm thấy ray rứt cả. Mà chuyện này thì có liên quan gì đến cậu? Tốt nhất là đừng có làm phiền tôi, kéo tôi nổi nóng đấy!

-Cậu suốt ngày chỉ biết nổi cáu thôi - Bảo Nam bức bối hét vào mặt Vũ Hoàng - Tôi cũng là con gái, tận mắt chứng kiến một tên con trai tồi tệ như thế sao có thể làm ngơ được!

Vũ Hoàng lúc này tâm trạng đang không tốt, chẳng còn chút sức lực nào mà cãi nhau với nó nữa. Cậu đi rất nhanh về phía lớp học, bỏ mặc Bảo Nam

đứng đó chỉ còn nước bất lực nhìn theo. Nó thoáng nghĩ đến những lời cậu nói vào hôm sinh nhật, cảm thấy máu nóng dâng lên ngùn ngụt. “Cậu là người thế nào, tôi quả thực không muốn biết. Nhưng cái cách cậu hành động thực sự khiến tôi quá chán ghét rồi!”

Chỉ là ở bức tường bên cạnh, lúc này cũng đang có một người với tâm trạng rối bời như Bảo Nam. “Là con gái sao? Vậy suốt thời gian qua, cậu đã dối gạt tôi à? Còn ở chung với Vũ Hoàng nữa, thật...” Đắc Thành cứ thế đắm chìm trong dòng suy nghĩ ngổn ngang, sắc mặt bỗng trở nên nhợt nhạt. Sự việc bỗng dưng xảy đến quá bất ngờ, khiến cậu thật sự không có cách nào đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

-Cả đội tập hợp!

Duy Trường nói đồng thanh, khiến cả đám đông đang nhốn nháo bỗng quay lại nhìn, rồi nhanh chóng vây xung quanh cậu. Cảnh tượng này khiến Duy Trường không mấy hài lòng, liền nheo mắt lại, nói giọng bức dọc:

-Cái này mà gọi là đội hình á! Còn không mau xếp thành hàng cho tôi!

-Đội trưởng nóng quá vậy! Anh em vui vì thấy Bảo Nam đến thôi mà! Vũ Luân vừa nói vừa nhăn răng cười cợt.

-Được rồi! Duy Trường sau khi thấy đủ bốn hàng thì mới tiếp tục nói. Bảo Nam hôm nay đã lành hẳn, chính thức trở lại câu lạc bộ. Mọi người cho em ấy một tràng pháo tay chào mừng đi!

Tiếng hò hét xen lẫn tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, khiến Bảo Nam cảm động vô cùng. Được chào đón như thế này quả thực khiến nó cảm thấy rất ấm áp. Bên dưới, Vũ Hoàng cũng đang vỗ tay cực kì nồng nhiệt. Từ ngày Bảo Nam có thể đi lại, cậu bỗng cảm thấy tràn trề sức sống. Nghĩ lại khoảng thời gian đau khổ mà mình vừa trải qua, Vũ Hoàng có chút tự tán thưởng. Ngay cả cậu không thể nào ngờ là mình có thể chịu đựng được đến ngày hôm nay.

Nhưng Bảo Nam so với những ngày đầu Vũ Hoàng gặp, quả thực đã thay đổi không ít. Hôm trước nó vừa mắng xối xả vào mặt cậu vì tội dám từ chối Ngọc Anh một cách phũ phàng, hôm sau đã nói chuyện bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Có lẽ, giữa cậu và nó vốn chẳng có cái gì liên kết cả. Cậu làm gì, nghĩ gì cũng không mấy may khiến Bảo Nam quan tâm. Vũ Hoàng khẽ mỉm cười chua chát. Cái cậu cần rồi cuộc cũng đã đạt được rồi, nhưng tại sao lại cảm thấy hơi chua chát.

Bên dưới, ngoài Vũ Hoàng còn có một người vỗ tay cũng nồng nhiệt không kém, chỉ là tâm trí lúc này đang để ở tận đâu đâu. Là Đắc Thành, cậu nhóc vẫn còn rất sốc khi biết được thân phận thật sự của Bảo Nam. Cả ngày hôm qua cậu không làm được chuyện gì cả, cứ nghĩ mãi về những chuyện đã xảy ra. Bảo Nam là con gái, vậy mà trước giờ cậu cứ khoác tay tình ruy, còn thần nhiên lời kéo, treu đùa nó. Và điều khiến cậu đau đầu nhất là, Bảo Nam đang ở cùng phòng với Vũ Hoàng. Giữa hai người họ, rốt cuộc là có quan hệ gì? Có thật sự chỉ là bạn bè cùng lớp?

-Này! Cậu làm gì mà đứng ngẩn ra vậy?

Bảo Nam tiến đến vỗ vào vai Đắc Thành, khiến cậu giật bắn. Đang định bình tâm lại thì nó đã ghé sát vào mặt cậu, khẽ lúc lắc đầu, thắc mắc:

-Tự nhiên sao mặt cậu lại đỏ lên như vậy? Có phải bị say nắng rồi không?

Đắc Thành đương nhiên là đang say nắng, còn là một trận nắng gắt đến đau đầu. Từ lúc phát hiện ra Bảo Nam là con gái, cậu chẳng thể nào nói chuyện bình thường với nó như trước nữa. Bảo Nam lúc này vẫn chưa biết chuyện gì nên thần nhiên đặt tay lên trán cậu, nói:

-Không sốt! Mà cậu có thấy chóng mặt không?

-Tớ không sao - Đắc Thành khẽ gạt tay nó ra, vội quay đi để che giấu gương mặt đang dần ửng đỏ - Cậu mau ra sân tập đi, không anh Duy Trường nhìn thấy lại mắng cho đấy!

Vừa nói Đắc Thành vừa chạy vội ra sân, hòa vào dòng người đang hào hứng khởi động. Bảo Nam nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy hơi lạ lẫm. Sao hôm nay đột nhiên Đắc Thành lại xa cách với nó như vậy? Bảo Nam không khỏi thắc mắc, rồi chợt bắt gặp Vũ Hoàng, lúc này đang ngồi bó gối thoải mái dưới tán cây. Nó bèn lại gần, đá cho cậu một cái, khiến cậu bức bối nhìn lên, gắt:

-Này, cậu làm gì vậy hả?

-Đang trừng phạt cậu thay cho anh Duy Trường. Mà sao cậu lại ngồi ở đây, không thấy cả đội đang tập à?

-Cậu không phải cũng đang la cà đó sao? Vũ Hoàng nói, rồi thần nhiên dựa vào gốc cây, phóng tầm mắt ra xa xăm.

-Tôi được đặc cách không phải vận động nhiều! Bảo Nam vừa nói vừa nở nụ cười nham hiểm. Nhưng mà tôi nghĩ lại rồi, đằng nào cũng đã quay lại đội,

sao có thể ngồi chơi hoài được. Tốt nhất là tôi ra đó chạy mấy vòng, không chừng lại không cần thận té ngã, rồi bị thương thêm vài tháng...

-Được rồi! Cậu không cần khách, tôi ra tập đây!

Vũ Hoàng bực bội đứng dậy, chạy vào hàng tập luyện. Nói sao thì cuộc sống đau khổ một tháng trước nhất định không thể tái diễn lần nữa. Nhìn dáng vẻ tức tối của cậu khiến Bảo Nam không thể nhịn được cười. Nó thoải mái ngồi xuống, rồi phóng tầm mắt về phía Đắc Thành, lúc này cũng đang nhìn nó chăm chăm. Vừa bắt gặp ánh mắt của Bảo Nam, cậu vội vàng quay sang hướng khác, tay chân bỗng đứng trở nên thừa thãi. “Hôm nay Đắc Thành làm sao vậy, hình như là đang cố tình tránh mặt mình!”. Bảo Nam ôm một đồng thắc mắc trong đầu, cố gắng chờ đến Đắc Thành tập xong mới chạy đến bên cậu, hỏi:

-Này, sao mấy hôm nay không thấy cậu sang lớp tập nữa?

-Thì chân cậu đã khỏe rồi mà! Đắc Thành vừa nói vừa tránh ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình của Bảo Nam, cảm thấy tim bắt đầu loạn nhịp, hơi thở có phần gấp gáp.

-Hôm nay cậu lạ lắm! Bảo Nam đưa cặp mắt tò mò nhìn Đắc Thành. Tớ đã làm gì sai rồi à?

-Xin lỗi. Tớ có việc phải về trước!

Đắc Thành vừa nói vừa gạt tay Bảo Nam ra, luống cuống chạy thật nhanh về phòng. Bảo Nam ngờ ngác nhìn theo bóng dáng cậu đang dần mất hút, cảm thấy hơi hụt hẫng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Đắc Thành đột nhiên đối xử với nó như vậy?

-Này, tự nhiên sao lại bản thân ra vậy? Đói bụng rồi à?

Vũ Hoàng đi đến bên cạnh khiêu khích, khiến Bảo Nam trừng mắt lên nhìn cậu, thủ thế định cho ra mấy cú đá. Lần nào tâm trạng của nó không tốt thì y như rằng tên khốn này lại xuất hiện, khiến cho tình hình càng tồi tệ hơn. Chắc chắn là nó đã bị tên này lấy cho cái vận rủi, nếu không tại sao đột nhiên Đắc Thành lại cư xử kì lạ như vậy? Bảo Nam cảm thấy lo lắng không yên, bèn tiến tới gần Vũ Hoàng, khiến cậu giật mình lùi xa mấy bước.

-Này, cậu đang làm gì vậy hả? Bảo Nam kinh ngạc nhìn Vũ Hoàng, hỏi.

-Trước một đứa đang thủ thế chực xông vào tôi, cậu nghĩ tôi có thể làm gì? Vũ Hoàng vừa nói vừa cảnh giác cao độ.

-À, xin lỗi!

Bảo Nam bật cười bỏ tay xuống, đi lại gần Vũ Hoàng. Nó khẽ kéo cậu lại, hỏi nhỏ:

-Này, cậu có cảm thấy dạo này tôi có gì bất thường không?

-Cậu thì có bao giờ bình thường đâu!

Vũ Hoàng vừa nói vừa ăn ngay một cái cốc đau điếng của Bảo Nam, đành ầm ừc im bật. Nó khó chịu nhìn cậu, cố gắng kiềm chế hỏi tiếp:

-Tôi đang rất nghiêm túc đấy. Dạo này hình như Đắc Thành làm sao ấy, cứ thấy tôi là bỏ chạy. Có phải tôi đã làm sai gì không?

-Hừ - Vũ Hoàng nhìn nó, lạnh nhạt nói - Người mà cậu đố tội nhiều nhất chính là tôi rồi, sao không thấy cậu hỏi lỗi đi. Đắc Thành vừa ra về một chút thì đã lo cuống cuống lên. Chắc là cậu ta khôn ra rồi, biết cậu là quả bom không nên dây vào, vì thế mà nhanh chân chạy trước rồi chẳng?

-Hỏi cậu đúng là cũng bằng thừa. Chỉ tổ chuốc thêm bực bội!

Bảo Nam tức tối nói, rồi bỏ mặc Vũ Hoàng đứng đó mà đi vội về phòng. Vũ Hoàng lúc này đứng nhìn theo, cũng cảm thấy hơi kì lạ. Tên nhóc Đắc Thành đó, hằng ngày thân thiết với Bảo Nam như vậy, đột nhiên lại tỏ thái độ không bình thường thế này, thật khiến con người ta lo âu...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

-Này, cậu để đầu óc đi đâu vậy hả? Lúc này tôi bảo muốn ăn gà cơ mà!

Vũ Hoàng gất lên khi Bảo Nam đặt cái đĩa cơm cá xuống trước mặt cậu, rồi chậm chạp dằm dằm cơm, cơ hồ chẳng muốn ăn. Nó ưỡn oải ngược gương mặt không có chút sinh khí nào lên nhìn cậu, rồi cất giọng thiếu não:

-Xin lỗi! Tôi quên mất!

Vũ Hoàng đang xù lông thì đụng phải một quả trứng thối chẳng có chút phản kháng nào, đánh bắt lực xấn con cá ra ăn mà trong lòng vô cùng bức bối. Cả tuần nay Bảo Nam cứ thờ thờ thần thần, bảo một đặng làm một nẻo, đúng là định chọc cho cậu phát hỏa đây mà. Nhưng nhìn cái bộ dạng tội nghiệp của nó bây giờ, bao nhiêu ý định trả đũa của Vũ Hoàng đều tan biến hết. "Không thể cứ để tình trạng này kéo dài mãi được, có lẽ mình đành phải ra tay giúp cậu ta vậy".

Vũ Hoàng nghĩ, rồi quay sang lay Bảo Nam, lúc này đang cắm đầu vào việc mài cho cái đĩa com nhẵn ra. Nó chậm chạp quay lên nhìn cậu, hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Cậu muốn ăn thêm à?

- Nhìn bộ dạng này của cậu làm sao mà tôi nuốt trôi com được chứ - Vũ Hoàng thờ hất ra, bức dọc - Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu mau nói ra đi!

- Không có gì mà!

Bảo Nam ảo não nói, rồi tiếp tục cắm mặt xuống đĩa com, khiến Vũ Hoàng càng tức khí. Cậu bức bối nhìn sang nó, nói giọng thăm dò:

- Là đang thất tình à?

"Cạch", Bảo Nam bị nói trúng tim đen, bất giác cộp mạnh cái muỗng xuống bàn gây ra một tiếng động mạnh. Nó trừng mắt nhìn Vũ Hoàng, gương mặt từ từ chuyển sang sầm sẫm, nói thật khế:

- Ủ!

- Thăng thần quá vậy - Vũ Hoàng định cười cợt, nhưng nhìn cái vẻ bi kịch của nó thì không đành lòng, bèn cố gắng rặn ra vài câu an ủi - Chỉ là một tuần không nói chuyện thôi mà, biết đâu cậu ta đang bận có việc gì thì sao?

- Không phải đâu. Lúc trước ngày nào cậu ấy cũng qua lớp chơi, không thì đến câu lạc bộ nói chuyện cũng rất vui vẻ. Nhưng dạo này, hễ thấy mặt tôi là lại cáo bận rồi trốn gấp. Là tôi đã làm chuyện gì sai rồi sao...

Vũ Hoàng ngồi nghe Bảo Nam than vãn, cảm thấy hơi phiền phức. Nhưng giờ bỏ đi thì có phần hơi quá đáng, vả lại cậu ta cứ vác cái mặt đờ đẫn theo cậu khắp nơi thì quả thực quá phiền rồi. Vũ Hoàng mệt mỏi nghĩ, rồi đành uể oải lên tiếng:

- Chiều nay tôi rảnh, có muốn tôi đưa cậu đi chơi không?

- Thôi khỏi, giờ tôi không có tâm trạng nào đi hết á!

Bảo Nam vừa nói vừa đứng dậy, đem đĩa đi dẹp rồi chậm chạp về phòng. Cả tuần nay nó vẫn không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là mình đã làm sai chuyện gì, tại sao Đắc Thành cứ tránh mặt nó như vậy? Càng nghĩ càng đau đầu nhưng lại không thu được kết quả nào, khiến Bảo Nam hơi nản chí. Nó vứt cái cặp lên giường, rồi chằng thêm thay quần áo mà cứ thế nằm vật xuống, kéo chăn lên ngủ.

Đắc Thành lúc này tâm trạng cũng không khá hơn Bảo Nam là bao nhiêu. Từ ngày biết nó là con gái, cậu đột nhiên cảm thấy không thoải mái khi đối diện với nó. Cũng phải, trước giờ cậu cũng có chút cảm mến nó, nhưng vẫn nghĩ chỉ là tình cảm bạn bè giữa hai thằng con trai với nhau thôi. Giờ đây, mỗi lần ở bên cạnh Bảo Nam, chỉ cần tiếp xúc gần một chút đã khiến tim cậu đập rộn ràng rồi. Cảm giác này, quả thực khiến cậu chưa thể nào thích ứng ngay được.

Còn có một chuyện mà Đắc Thành không ngừng suy nghĩ, chính là việc Bảo Nam hiện đang ở cùng phòng với Vũ Hoàng. Cậu không biết nó giả nam vào trường vì mục đích gì, nhưng chuyện nam nữ ở chung một phòng thì không thể chấp nhận được. Giờ đây, cứ nhìn thấy Bảo Nam đi chung với Vũ Hoàng, vô vai hay cãi cộ với cậu ta cũng khiến Đắc Thành cảm thấy rất khó chịu. Cậu biết như vậy là sai, nhưng không thể ngăn trái tim đang không ngừng ghen tức này lại. Có lẽ, cậu vẫn cần tránh mặt nó một thời gian, cho đến khi bản thân có thể hoàn toàn bình tâm lại. Sẽ nhanh thôi...

Hai con người đang sa vào lưới tình, đương nhiên sẽ trở nên mù mẫn. Chỉ có Vũ Hoàng là khổ, trước giờ cậu vốn chẳng quan tâm đến những việc xảy ra xung quanh mình, nay lại phải bao đồng như vậy, đúng là cảm thấy hơi ảm ức. Nhưng biết sao được, cậu đã quá quen với một Bảo Nam ương bướng lắm điều rồi, giờ lại ngày ngày phải ở bên cạnh một con mèo bệnh thiếu sức sống, khiến Vũ Hoàng cảm thấy hơi bức rứt. "Trần Bảo Nam à, cậu đúng là sao quá tã mà ông trời phải xuống để phá tôi đây mà. Càng ngày càng thấy quá phiền phức!"

Tuy bức bối như vậy, nhưng Vũ Hoàng cũng đành vác mặt sang lớp C8 để tìm gặp Đắc Thành. Cậu muốn hỏi rõ đầu đuôi, nếu có khúc mắc gì thì tháo gỡ cho xong, hi vọng mình được yên thân. Nhưng Đắc Thành lại không nghĩ vậy. Từ lúc biết Bảo Nam là con gái đến giờ, cậu bỗng dung sinh ra ác cảm với Vũ Hoàng. Biết sao được, cậu vẫn là tên nhóc mười sáu tuổi bồng bột, sao có thể nhìn thoáng được khi cô gái mình thích đang sống cùng với một thằng con trai, và lại còn đẹp rạng ngồi khiến người ta lóa mắt. Cậu bước ra khỏi cửa lớp, đi theo Vũ Hoàng về phía sân bóng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cậu ta, trong đầu không ngừng tìm cách trấn tĩnh.

- Rốt cuộc giữa cậu và Bảo Nam xảy ra chuyện gì vậy? Vũ Hoàng lên tiếng hỏi, phá tan bầu không khí im lặng đang bao trùm?

- Việc này thì có liên quan gì đến cậu? Đắc Thành nhìn Vũ Hoàng một cách thách thức. Giữa hai người thật ra có quan hệ gì?

- Quan hệ? Vũ Hoàng nhìn Đắc Thành tò mò. Tại sao cậu lại hỏi vậy? Tôi và cậu ta là bạn cùng lớp, cậu không phải đã biết rồi sao?

- Chỉ vậy thôi? Đắc Thành nhếch miệng hỏi, ánh mắt vẫn chưa bớt căng thẳng.

-Nếu nói tốt một tí thì cậu ta là chân sai vật vô dụng, còn chân thực một chút thì cậu ta là sao quá tạ, phá hỏng cuộc sống vốn yên bình của tôi! Vũ Hoàng nói, rồi phát hiện mình đang lạc đề, vội vàng bẻ lái ngược lại. Mà cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, rốt cuộc tại sao thời gian này lại cố tình tránh mặt Bảo Nam vậy?

Đắc Thành nhìn Vũ Hoàng, đột nhiên cảm thấy hơi ảm ức. Giữa hai người không có chuyện gì, tại sao lại ra mặt dùm Bảo Nam. Vũ Hoàng ngày thường ít nói như vậy, giờ lại tìm mình để hỏi mấy chuyện này, không phải quá hoang đường rồi sao? Cậu quay sang nhìn Vũ Hoàng, lúc này vẫn đang chờ đợi hồi đáp, hỏi một cách nghiêm túc:

-Nếu tôi thích Bảo Nam thì thế nào?

-Cái gì?

Vũ Hoàng bị bất ngờ trước câu nói của Đắc Thành, trở mắt lên hỏi gặng, nét mặt không giấu được vẻ kinh hoàng. Tên nhóc này thật sự có cái sở thích quái đản vậy sao? Càng nghĩ càng thấy hơi nguy hiểm, Vũ Hoàng vội lùi lại mấy bước, đưa mắt nhìn Đắc Thành, lúc này đang nghiêm túc hơn bao giờ hết.

-Là tôi đang nghe lầm đúng không? Cậu nói mình thích Bảo Nam sao?

-Đúng vậy!

Đắc Thành khẳng định chắc nịch, rồi quay sang nhìn Vũ Hoàng đầy thách thức, khiến Vũ Hoàng có chút lo lắng. "Trông đáng vẻ cậu ta như vậy, không giống là đang nói đùa. Chẳng lẽ cậu ta đã biết được chuyện gì sao?"

-Nhưng Bảo Nam là con trai mà! Vũ Hoàng kiên trì giấu diếm, đưa đôi mắt thăm dò nhìn Đắc Thành, lúc này cũng đang nhìn cậu bằng cặp mắt rất sắc lạnh.

-Chuyện Bảo Nam là con gái, tôi đã biết rồi!

Đắc Thành cũng không ngại nói thẳng, lúc này cậu muốn có một câu trả lời thành thật từ phía Vũ Hoàng. Nếu phải cạnh tranh, cậu cũng nhất định không trốn tránh.

-Tại sao cậu lại biết?

Vũ Hoàng đưa cặp mắt hoang mang nhìn Đắc Thành, rồi thầm trách Bảo Nam quá vô tư, sao có thể để lộ cho người khác biết chuyện tối trọng như vậy. Giờ cậu biết phải làm gì bây giờ. Vũ Hoàng lúng túng quay sang Đắc Thành, dò hỏi:

-Vậy cậu định làm thế nào?

Đắc Thành khẽ thở hắt ra, gương mặt bỗng trở nên sâu thẳm. Cậu giờ cũng chẳng biết mình phải làm gì nữa, chỉ có thể tránh mặt Bảo Nam, mặc dù trong lòng thì vô cùng muốn gặp nó. Nhưng cuộc gặp mặt hôm nay với Vũ Hoàng đã cho cậu thêm quyết tâm, có lẽ, cậu phải tự cho mình thêm cơ hội.

-Đương nhiên tôi sẽ giữ bí mật, không thể để Bảo Nam bị đuổi khỏi trường được. Nhưng tôi nghĩ cậu ở cùng với Bảo Nam, chắc sẽ cảm thấy rất bất tiện. Nếu được, tôi muốn đổi phòng!

-Chuyện này tuyệt đối không thể! Vũ Hoàng nói chắc nịch, rồi quay sang nhìn Đắc Thành khẳng định. Cậu cứ an tâm, tôi hoàn toàn không có ý gì với Bảo Nam cả. Chuyện ở chung phòng là do ba tôi quyết định, nếu để ông biết thì sẽ làm ầm lên. Đó là chưa kể việc đột nhiên chuyển phòng chắc chắn sẽ gây chú ý!

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả - Vũ Hoàng lên tiếng cắt ngang lời Đắc Thành, nói giọng gay gắt - Tốt nhất là cậu cứ bình thường như mọi ngày, đừng để cậu ta phải khó xử nữa. Chuyện riêng của hai người, tôi không hơi đâu xen vào, chỉ hi vọng cậu đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp là được!

Vũ Hoàng nói xong thì bỏ đi một mạch, để lại Đắc Thành đứng đó tần ngần. Cậu thầm trách Bảo Nam quá bất cẩn, lại đi gây họa lớn như vậy. Cậu nhóc Đắc Thành đó, liệu có chịu giữ im lặng không là điều mà Vũ Hoàng chẳng thể đảm bảo. Còn việc hai người thích nhau nữa, nếu thành cặp thì sẽ khiến nhiều người chú ý, không phải càng dễ bại lộ sao? Vũ Hoàng rồi bời trong đồng suy nghĩ phức tạp này, rồi một hồi thờ dài. "Trần Bảo Nam à, tôi cũng rất muốn bảo vệ cậu. Nhưng cứ cái đà này thì không ổn đâu".

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Bảo Nam sau một tuần rầu rĩ, rốt cuộc cũng phải trở lại như mọi ngày. Nó vốn là một đứa vui vẻ hoạt bát, đột nhiên trở nên trầm lặng như vậy, quả thực rất bức bối. Tuy là vẫn còn buồn, nhưng Bảo Nam cũng không thể làm gì hơn được. Đắc Thành không muốn nói chuyện với nó là quyền của cậu, có thể do nó quá đáng ghét, quá bao đồng, cứ mãi bám dính lấy cậu, khiến cậu phiền não rồi chẳng? Bảo Nam nghĩ, rồi khẽ hít một hơi thật sâu, bước xuống canteen mua đồ ăn. Đạo này nó toàn mua cho Vũ Hoàng mấy món cậu chúa ghét, đã hại cậu chịu khổ không ít.

-Hôm nay tôi không mua được gà, cậu ăn đỡ sườn nha!

Bảo Nam nói giọng tiu ngiu, đưa đôi mắt sợ sệt nhìn Vũ Hoàng. Nhưng thật bất ngờ, cậu chẳng hề có ý định mắng nó, chỉ gật đầu rồi thản nhiên lấy com ăn. Bảo Nam nhìn thấy cảnh này thì có phần hơi hoảng, chẳng lẽ tận thế sắp đến rồi chẳng? Sao cả Vũ Hoàng và Đắc Thành đều đột nhiên đổi tính như vậy?

Tận thế có sắp đến không thì chưa rõ, cơ mà Vũ Hoàng vốn chẳng thay đổi gì. Cậu chỉ là đang đặt hết tâm trí vào việc Đắc Thành đã khám phá ra bí mật của Bảo Nam, vốn chẳng còn lòng dạ nào mà mắng mỏ nó nữa. Đã mấy ngày rồi vẫn không có động tĩnh gì cả, sự việc thật sự đã ổn thỏa rồi sao?

Vũ Hoàng mệt mỏi thở dài, rồi nhìn chằm chằm vào Bảo Nam, trong lòng bỗng dưng tràn ngập nhiều cảm xúc kì lạ. Lần trước Đắc Thành đề nghị chuyển phòng, quả thật đã khiến cậu giật mình. “Còn nói là thích Bảo Nam, hình như đã toàn tâm toàn ý xem mình là tình địch rồi thì phải? Cô nhóc này, rốt cuộc là có sức hút gì, sao lại có thể khiến cậu ta trở nên như vậy?”. Vũ Hoàng không hiểu, mà cũng không muốn hiểu. Bảo Nam không thích cậu là được rồi, tốt nhất là cứ như vậy. Cậu biết tổng cái ý đồ của ba mình, nhưng chính vì thế mà luôn tự nhủ với bản thân, nhất định không được có bất cứ tình cảm sâu đậm nào với cô gái này. Nếu không, lỡ sau này người đó xuất hiện, cậu lại không nở xuống tay. Tốt nhất là từ đầu đừng dây vào, để khỏi phải vướng bận gì cả. Chỉ cần đừng để bản thân bị lung lay...

Vũ Hoàng nghĩ, rồi cảm thấy bản thân nhất định phải nhúng tay vào, để đẩy Bảo Nam về phía Đắc Thành. Có như vậy, cậu mới yên tâm ở cùng với nó mà không lo nảy sinh tình cảm. Dù lúc này cậu biết Bảo Nam nếu không bị ba mình ràng buộc, chắc chắn đã thừa cơ hạ độc thủ với cậu lâu rồi. Nhưng dù sao thì đề phòng nhiều một chút vẫn tốt hơn.

-Cậu biết chuyện cuối tuần này trường mình có tổ chức cắm trại rồi đúng không? Vũ Hoàng cố gắng thu hút sự chú ý của Bảo Nam.

-Chẳng phải cô chủ nhiệm đã thông báo lâu rồi mà, sao tôi lại không biết được! Bảo Nam ngừng ăn ngược lên nhìn cậu, thắc mắc. Mà cậu hỏi thế có việc gì?

-Cậu không nghĩ đây là cơ hội tốt cho mình sao?

-Cắm trại thì có cơ hội gì chứ? Bảo Nam ngán ngẩm gạt phăng. Tôi đang lo là sẽ bị bắt kiêng vác mấy thứ nặng nề đây, làm con trai đúng là khổ...

-Ý tôi không phải vậy - Vũ Hoàng khẽ nhẹ giọng - Chỉ là hôm đó rất đông người, còn cho cả học sinh các trường khác tham gia. Nên nếu có một cô gái lạ bước vào trường tìm gặp Đắc Thành, chắc chắn sẽ không bị chú ý!

-Tự nhiên cậu nói lung tung gì vậy? Cô gái nào, còn chú ý gì, thật chẳng hiểu nổi!

Bảo Nam chẳng chút hứng thú, cúi mặt xuống tiếp tục ăn. Nhưng cái bộ não chậm chạp của nó thì đang từ từ phân tích thông tin, rồi “phụt”, Bảo Nam giật mình phun luôn đồng com trong miệng ra ngoài, nhắm hướng Vũ Hoàng mà tiến. Sự việc diễn ra quá đột ngột, khiến Vũ Hoàng vừa bức bối vừa xấu hổ, vội lấy khăn giấy lau mặt, tránh cái ánh nhìn soi mói của mọi người. “Trần Bảo Nam, may cho cậu là con gái, nếu không thì tôi đã sớm tung ra mấy cú đâm đê tiến cậu vào viện rồi. Cái trò mất vệ sinh này, cậu mà dám làm lần nữa thì đừng có trách tôi ăn ở ác!”.

Bảo Nam đương nhiên sau khi hành động mới cảm thấy vô cùng hối lỗi, lại nhìn thấy cái dáng vẻ đang cố gắng nén giận của Vũ Hoàng thì có phần hơi lo sợ, co rúm lại như một con mèo ướt mưa, chờ đợi con thịnh nộ giáng xuống đầu mình. Cơ mà chờ mãi vẫn không thấy Vũ Hoàng nổi trận lôi đình, ngược lại nét mặt ngày càng giãn ra, khiến nó cảm thấy cực kì bất an. “Tên nhóc này rốt cuộc bị làm sao vậy, sao tự nhiên lại dễ tính thế này?”

Bảo Nam thắc mắc về Vũ Hoàng một, nhưng tò mò về câu nói lúc nãy mới. Nó đánh bạo đưa tay lay cậu, khẽ nhẹ giọng hỏi:

-Cậu là đang bảo tôi mặc đồ con gái đến gặp Đắc Thành sao?

Vũ Hoàng nhìn quanh, cảm thấy hơi an toàn mới cẩn thận trả lời:

-Đúng vậy!

-Sao thế được! Bảo Nam cố gắng kiềm chế, rít khe. Cậu ấy đang giận tôi mà, giờ lại biết tôi là con gái thì sẽ phản ứng ra sao chứ? Nhất định suốt đời này sẽ chẳng thèm nhìn mặt tôi nữa!

Vũ Hoàng nhìn dáng vẻ nửa muốn làm nửa muốn không của Bảo Nam thì không giấu được vẻ bức mình, nhưng vì tình thế ép buộc, cậu đành nhẹ giọng nói tiếp:

-Thế cậu không biết tự thú trước sẽ được khoan hồng à! Nếu sau này cậu ta biết chuyện, không chừng sẽ còn nổi giận hơn. Tốt nhất là cứ thành thật sớm đi!

-Nhưng lỡ cậu ấy không chấp nhận, còn đi báo với nhà trường thì tôi biết làm thế nào? Bảo Nam nói, giọng vẫn chưa hết lo âu.

-Tùy cậu thôi - Vũ Hoàng nói, rồi tự giác đứng lên đem đĩa đi dẹp - Nếu cậu không tin cậu ta thì tốt nhất là đừng có nói!

Bảo Nam bị Vũ Hoàng làm cho rối bời, liên tục thờ dài một mõi. Tự dung lại kêu nó đi làm mấy chuyện như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Tuy Bảo Nam cũng rất muốn cho Đắc Thành biết chuyện, bởi nó không hề muốn giấu cậu chuyện gì cả. Chỉ là, liệu cậu có thể chấp nhận được sự việc tày đình này không? Đó là chưa kể Bảo Nam hiện đang ở chung phòng với Vũ Hoàng, cậu sẽ nghĩ về nó như thế nào? Bây giờ, nó biết phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hôm nay có cấm trại, trường THPT NTB bỗng nhiên trở nên rất náo nhiệt. Mỗi lớp nhận một khu vực, rồi tích cực dựng lều, trang trí trại. Đám con trai hì hục dựng trại, còn tụi con gái thì đang xúm xít đằng sau lo việc nấu ăn và trang trí trại. Cũng lâu rồi Bảo Nam chưa tham gia một hoạt động tập thể nào vui như vậy, chỉ là giờ nó vốn chẳng có tí tâm trạng nào để thưởng thức cả. Cái mà nó đang lo lắng bây giờ là cuộc hẹn vào tối nay cơ.

-Bảo Nam, đừng có đứng ngay ra đó. Lại đây phụ mọi người mau!

Lớp trưởng Hoàng Hà khó chịu lên tiếng, khiến Bảo Nam vội vã chạy lại gần, vác phụ cây cột chống to đứng với cậu. Chỉ là cái này có phần hơi nặng, khiến nó khẽ chau mày.

-Làm gì vậy, đừng nói với tôi là cậu không vác nổi đấy!

Hoàng Hà đang mang một đầu khúc gỗ trên vai, vừa nặng vừa mệt mà lại phải chờ đợi Bảo Nam khiến cậu hơi cáu gắt. Nó quay sang nhìn cậu đầy hối lỗi, rồi cố gắng đứng lên, chợt cảm thấy vai nhẹ hẳn. Vũ Hoàng đột nhiên xuất hiện, đưa tay đỡ lấy khúc gỗ trên vai nó, nói cộc lốc:

-Được rồi, để tôi vác! Cậu đi làm việc khác đi!

Bảo Nam thoát được gánh nặng, đương nhiên là tìm đến việc nhẹ mà làm. Nó lại gần chỗ đám con gái đang ngồi, tản mẫn trang trí cổng trại. Tuy có chút khác thường, nhưng vì cả lớp ai nấy đều đang tập trung làm việc nên chẳng ai mấy may để tâm đến cái hành động kì quặc của nó. Dù sao cũng phải nhanh lên một chút, sắp đến giờ chấm điểm trại rồi.

Buổi trưa, sau khi đoàn trường cử một đội chuyên đi xem xét và chấm điểm trại, cả lớp quay quần lại ngồi ăn cơm. Là do đám con gái tự tay vào bếp, nhưng mà kết quả hình như không được khả quan mấy thì phải. Hoàng Hà đưa mắt nhìn tô thịt mà cục nào cục nấy to tổ chẳng, nói giọng đầy hoài nghi:

-Cái này, ăn vào có bị nghẹn không đấy?

Bảo Nam nghe thấy thì bật cười, nhưng bất giác ánh mắt nhìn chằm chằm đầy bức bối của tụi con gái, liền cố gắng chuộc lỗi bằng cách nói ra vài câu an ủi. Cơ mà cái bữa cơm này quả thực không có chỗ nào nó có thể khen được. Bí quá, Bảo Nam đành nói liêu:

-Thật ra cũng đâu đến nỗi tệ. Lâu rồi tớ mới được ăn cơm cháy đó!

Bảo Nam ngây thơ nói, từ lúc ở nhà đến khi vào kí túc xá đều toàn ăn cơm tiệm, đương nhiên là đang thốt ra một câu thật lòng. Cơ mà đám con gái hình như không xem đó là một lời khen thì phải, lúc này đang nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nó, khiến Bảo Nam cảm thấy hơi gai người.

Tối hôm đó, Vũ Hoàng lén lút đi ra ngoài gấp chú tài xế để đem hộp đựng váy và tóc giả vào phòng cho Bảo Nam. Cậu đứng chặn ở cửa, đề phòng có người qua lại sẽ nhìn thấy. Nhưng mà đợi mãi, đợi mãi vẫn chưa thấy Bảo Nam xuất hiện, khiến Vũ Hoàng bắt đầu cảm thấy bức bối.

-Này, cậu có nhanh lên không thì bảo!

Vũ Hoàng mở cửa đi vào, gương mặt bức bối từ từ giãn ra, mắt cứ nhìn trân trân vào Bảo Nam, lúc này vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, nét mặt vẫn còn hơi ngượng ngập. Nó lúng túng đưa tay vuốt tóc, ấp úng hỏi:

-Nhìn lạ lắm hả?

-Phải! Trông rất kì cục - Vũ Hoàng nói cộc lốc - Tự dung sao lại lóng nga lóng ngóng như vậy, đang định đi gấp bỏ mẹ chồng à?

-Cậu đừng có trêu tôi nữa!

Bảo Nam nói, rồi giận dỗi đi ra ngoài, khiến Vũ Hoàng phải vội vã chạy theo. Cậu nắm lấy tay nó, khẽ trầm giọng:

-Đấy vẫn đang là kí túc xá nam đấy, cậu liệu mà ý tứ chút đi!

Bảo Nam nghe Vũ Hoàng nói thì có chút giật mình, ngay lập tức trở nên lấm la lấm lét. Nhìn dáng điệu của nó bây giờ khiến cậu cảm thấy hơi tức cười. Chỉ là, cái váy tím bông bênh này quả thực hơi khoa trương, còn cả mùi nước hoa nhẹ nhàng tỏa ra từ người nó nữa. Vũ Hoàng cảm thấy tim mình

đập mạnh, cánh tay nắm lấy Bảo Nam cũng đột nhiên run lên. Cũng may là hai người đang chạy, nên nó hoàn toàn không để ý đến thái độ khác lạ của Vũ Hoàng. Mà cũng có lẽ, Bảo Nam vốn không để tâm gì đến cậu, bởi cuộc hẹn với Đắc Thành giờ đã choáng hết tâm trí của nó rồi.

Vũ Hoàng để Bảo Nam ngồi lại ghế đá, rồi thân nhiên bỏ đi. Đây là lúc cậu cần lánh mặt, chỉ là Bảo Nam ngồi một mình như vậy, đột nhiên khiến cậu có cảm khác không yên tâm. Vũ Hoàng khẽ phóng tầm mắt về phía cô gái xinh xắn đang hồi hộp chờ đợi Đắc Thành, chợt cảm thấy hơi đau lòng. Và tiếc nuối. Ngay từ khi nắm tay nó dẫn đi, trong đầu cậu đã lóe lên một suy nghĩ. Cậu muốn bảo nó đừng đến gặp Đắc Thành, đừng thổ lộ bất kì điều gì với cậu ta cả. Con người vốn dĩ rất kì lạ. Đắc Thành là do cậu hẹn tới, Bảo Nam cũng là do cậu dắt đi, thế mà giờ phút này, cậu lại mong họ không gặp mặt. Vũ Hoàng khẽ cười nhạt, rồi âm thầm dựa lưng vào bức tường gần đó để nén một tiếng thở dài. Không biết tự bao giờ, cậu đã trở nên bao đồng và thiếu quyết đoán như vậy. Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần kiềm chế một lát nữa thôi, chút cảm giác hư ảo này rồi sẽ tan biến hết. Trần Bảo Nam cô gái này đang đi trên con đường mà có lẽ sẽ không có cậu, vậy là mỉa mai nhất. Chỉ cần không lún sâu vào, đến khi sự việc diễn ra, cậu có thể thoải mái đổi mặt và giải quyết mà không chút vướng bận. Vũ Hoàng thần thờ nghĩ, rồi quay lại nhìn Bảo Nam một lần nữa. Lúc này nó đang mỉm cười thật tươi, bên cạnh một Đắc Thành cũng đang há hốc mồm vì kinh ngạc, rồi lúng túng gỡ đầu. Vũ Hoàng nhìn thấy cảnh tượng đó thì dứt khoát bỏ về trại, bởi giờ đây, nơi này đã không còn cần đến cậu nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Đắc Thành hiện giờ không thể nào dời mắt đi nơi khác, cứ thế mà nhìn chăm chăm vào Bảo Nam. Cũng không thể trách cậu được, dù đã biết Bảo Nam là con gái, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy nó xuất hiện trong bộ dạng này. Nói sao nhỉ, cảm thấy rất xinh xắn và nữ tính. Đắc Thành nghe tim mình đập mạnh, hơi thở có phần gấp gáp.

Về phần Bảo Nam, nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Đắc Thành khiến nó cảm thấy rất lo lắng. Có phải cậu ấy đang giận đến tím người rồi không? Sao lại chẳng chịu nói gì cả? Bảo Nam cố gắng hít một hơi sâu, nhìn thẳng vào Đắc Thành, nói lí nhí:

- Xin lỗi, là do tớ đã gạt cậu!

- Không sao!

Đắc Thành đáp thật khẽ, rồi ngồi xuống bên cạnh nó. Bảo Nam bây giờ đối với cậu bỗng dưng gần hơn bao giờ hết. Đắc Thành không dám quay sang nhìn nó, đành phóng tầm mắt ra thật xa, nơi cả trường đang tham gia biểu diễn văn nghệ. Không khí rõ ràng rất náo nhiệt, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy im lặng đến nghẹt thở như vậy. Ngay cả lúc mới biết Bảo Nam là con gái, cậu cũng không lúng túng đến mức này. Đắc Thành cố hít một hơi sâu, rồi lên tiếng để phá tan bầu không khí đầy căng thẳng hiện giờ:

- Hôm nay... trông cậu rất xinh!

- Thật sao? Bảo Nam nói, rồi khẽ quay đi để giấu gương mặt đang dần bùng đỏ.

- Phải! Quả thực rất xinh xắn!

Đắc Thành nói, rồi quay sang cốc đầu Bảo Nam một cái rõ đau, khiến nó quay sang nhìn cậu, trở lại nguyên dạng một con nhóc cứng đầu:

- Này! Cậu làm gì vậy? Đau lắm đó!

- Ày, Bảo Nam của thường ngày quả nhiên trở về rồi!

Đắc Thành vừa nói vừa giơ tay lên, vờ sẽ cốc thêm một cái nữa, khiến Bảo Nam theo phản xạ vội giơ tay lên đỡ:

- Này, giờ tớ đang là con gái đấy! Không được sử dụng nắm đấm để nói chuyện với tớ nữa đâu, biết không?

- Không muốn - Đắc Thành khẽ cười cợt, trề môi - Dù cậu có là con gái, tớ vẫn đối xử với cậu như vậy đấy, có gì không hài lòng sao?

- Không có! Bảo Nam tươi tỉnh nhìn sang Đắc Thành, rồi vô tư nắm lấy tay cậu. Cứ như vậy đi!

Đắc Thành nhìn điệu bộ kì lạ của Bảo Nam, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười. Cô nhóc này, từ bao giờ đã trở nên như vậy, cư xử chẳng giống với con gái gì cả. Ấn tượng ban đầu về nó của cậu cũng bỗng chốc tan biến. Nhưng có lẽ, cậu thích một Bảo Nam hồn nhiên vô ưu thế này hơn. Thế nên, cậu vốn đã không còn sự lựa chọn nào khác, giờ đây việc cậu có thể làm chính là ở bên cạnh nó như một người bạn. Chỉ cần Bảo Nam không cảm thấy khó xử, chỉ cần nụ cười này vẫn còn hiện diện trên gương mặt nó, vậy là đủ rồi...

-Này! Cậu đang nghĩ gì vậy mà ngây người ra vậy?

Bảo Nam lúc này đã buông tay Đắc Thành ra tự bao giờ, nhưng không thấy cậu có chút phản hồi gì cả, nên đành phải lên tiếng hỏi. Đắc Thành lúng túng gãi đầu, nói là một chuyện, nhưng bây giờ quả thực cậu vẫn cảm thấy không quen.

-Không có gì. Tớ chỉ đang sợ có ai đi ngang qua rồi nhận ra cậu!

-Không sao đâu - Bảo Nam khoác tay - Ngay cả Vũ Hoàng ngày nào cũng ở cạnh tớ còn không nhận ra tớ nữa là. Lần đầu tiên gặp mặt, cậu không biết cậu ta bằng hoàng như thế nào đâu. Nhìn buồn cười không chịu được!

Bảo Nam vô tư nói, không hề để tâm đến gương mặt đang sa sầm dần của Đắc Thành. Tự dưng lại nhắc đến Vũ Hoàng, đúng là khiến cậu có chút không thoải mái. Bảo Nam vẫn thản nhiên kể, rồi đột nhiên nhớ ra, quay sang nhìn Đắc Thành, tò mò hỏi:

-Mà Vũ Hoàng đã nói gì vậy? Cậu không có phản ứng gì, lại còn đồng ý đến gặp tớ, khiến tớ cảm thấy rất bất ngờ đấy!

Đắc Thành nghe Bảo Nam tiếp tục nhắc đến Vũ Hoàng thì có chút không vui, bèn quay sang nhìn chằm chằm vào nó, giọng nói pha chút hờn dỗi:

-Cậu... thật sự rất tin tưởng Vũ Hoàng, đúng không?

-Huh? Bảo Nam ngây người ra. Tin tưởng gì cơ? Khi nào?

-Cậu ở chung với cậu ta lâu như vậy còn gì!

-À, cũng phải - Bảo Nam vất tay lên trán suy nghĩ - Ở chung với Vũ Hoàng không hề có chút cảm giác bất tiện nào cả. Nếu không kể đến việc cậu ta thường xuyên lớn tiếng sai vặt thì...

-Được rồi! Cậu gặp tớ mà hỏi một câu ra là Vũ Hoàng này, Vũ Hoàng nọ. Cậu thích cậu ta sao?

“Ặc”. Bảo Nam nghe Đắc Thành nói thì bị sốc, không kiềm chế được lăn ra cười bò. Nó quay sang vỗ vai cậu, nói giọng chắc nịch:

-Cậu an tâm đi. Vũ Hoàng không hề thích tớ, mà tớ cũng chẳng có tí cảm giác gì với cậu ta cả!

-Thật không? Đắc Thành đưa cặp mắt đầy hoài nghi nhìn nó.

-Chắc chắn! Bảo Nam khẳng định chắc nịch, rồi khẽ nói tiếp. Vậy từ giờ tớ và cậu vẫn là bạn, đúng không?

-Đúng vậy!

Đắc Thành tuy trong lòng không muốn nhưng vẫn phải chán nản đồng tình. Trước mắt để giữ Bảo Nam lại bên cạnh mình, cậu chỉ có thể làm như vậy. Cô gái này, càng lúc càng khiến cậu đau đầu...

Bảo Nam sau khi từ biệt Đắc Thành thì lén lút trở về phòng, lúc này hình như đang không có ai. Nó nhanh chóng khép cửa lại, rồi chậm chạp tìm công tắc điện. “Tạch”, đèn phòng bật sáng, Vũ Hoàng lúc này đang nằm trên giường, đưa cặp mắt lạnh tanh nhìn nó, hỏi gọn lỏn:

-Về rồi à?

-Ừm - Bảo Nam có phản hồi giật mình khi nhìn thấy cậu, bèn quay sang thắc mắc - Cậu chưa ngủ sao lại không mở điện lên cho sáng vậy?

-Cậu còn không thay đồ nhanh đi, hỏi nhiều quá - Vũ Hoàng gắt.

-Biết rồi. Quan tâm cậu chút cũng không được, thật là...

Bảo Nam lăm bằm tỏ vẻ không vui, rồi nhanh chóng vào nhà vệ sinh thay quần áo. Vũ Hoàng mệt mỏi kéo chăn lên che kín đầu, khẽ giấu một tiếng thở dài. "Cô ngốc này, nếu tôi mở điện cậu sẽ dễ dàng vào được đây mà không ai chú ý sao, thật quá ngây thơ rồi. Rốt cuộc là đã nói những gì mà lại đi lâu đến vậy, mặt mày còn tươi tỉnh hẳn ra". Thật khiến cậu có chút tò mò. Vũ Hoàng vừa nghĩ vừa lắc đầu ngầy ngậy. Chuyện của Bảo Nam từ bao giờ lại khiến cậu bận lòng như vậy, thật phiền não. Tốt nhất là cậu ta đừng có chường cái bộ mặt đưa đám đó ra nữa, để cậu khỏi phải bao đồng.

Bảo Nam thay xong quần áo, cất vớ và tóc giả vào hộp rồi cho xuống gầm giường. Nó phóng sang giường Vũ Hoàng, kéo cái chăn lên để lộ cái đầu xù xì suy nghĩ quá nhiều của cậu, khiến Bảo Nam không nhịn được cười vang:

-Này, cậu bị làm sao vậy? Bảo Nam vừa nói vừa bất giác đưa tay xoa đầu Vũ Hoàng. Đáng yêu quá!

-Cái gì mà đáng yêu hả? Vũ Hoàng khó chịu hét lên, rồi ngồi bật dậy đẩy Bảo Nam ra. Cậu có chuyện gì thì nói mau đi!

-Làm gì dữ vậy? Bảo Nam tiu nghe nói. Tôi chỉ muốn cảm ơn cậu hôm nay đã giúp tôi thôi mà!

-Được rồi! Tôi nhận tấm lòng này của cậu. Về giường ngay đi! Vũ Hoàng nói xong thì kéo chăn lên, tiếp tục tự ki.

Bảo Nam chán nản đi về giường, dù gì cũng đã cảm ơn rồi, nhưng sao nó không thấy thoải mái gì cả. Thật kì lạ, Vũ Hoàng trước giờ thái độ cũng đáng ghét như vậy rồi, nhưng thời gian gần đây, Bảo Nam có cảm giác cậu đối xử với nó tốt hơn hẳn. “Chẳng lẽ là do mình đang làm tường sao?”

-À, mà cậu về phòng khi nào vậy? Có đi xem văn nghệ không? Lúc này hình như rất náo nhiệt! Bảo Nam lúc này vẫn không chịu nằm yên mà tiếp tục hỏi văng sang bên cạnh.

- Học sinh trong kí túc xá được phép về phòng ngủ nên tôi về luôn - Vũ Hoàng lạnh nhạt nói - Và lại, tôi rất ghét những nơi quá ồn ào!

-Cậu mới 16 tuổi thôi, sao lại chán ngắt vậy? Bảo Nam trề môi khiêu khích. Đúng là chẳng biết tận hưởng tuổi trẻ!

Vũ Hoàng không thèm đáp lại câu đùa của nó, tiếp tục vui người trong chăn ngủ. Cậu vốn chẳng còn lòng dạ nào để tham gia vào những cuộc vui như vậy nữa, việc tự tay đưa cô gái mình thích đi làm hòa với người con trai khác đã khiến cậu phiền não đủ rồi. Giờ việc cậu có thể làm chính là ngủ một giấc thật sâu, hi vọng ngày mai tỉnh dậy, cậu sẽ trở lại là mình của mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Bảo Nam đúng là một cô nhóc vô ưu. Mấy hôm trước còn mặt mày ủ dột, giờ đã trở lại làm một thằng "con trai" tràn đầy năng lượng. Nhìn dáng vẻ vội vàng của nó khi lao xuống canteen khiến Vũ Hoàng khẽ bật cười, cô nhóc này đúng thật chẳng có chút nữ tính nào cả. "Đắc Thành rốt cuộc là làm thế nào mà phát hiện ra được thân phận thật của cậu ta vậy?"

Bảo Nam đương nhiên vui vẻ, bởi từ hôm hội trại đến giờ, mối quan hệ giữa Đắc Thành và nó đã trở lại như bình thường. Đúng là khiến nó nhẹ nhõm hẳn. Bảo Nam lại có thể tiếp tục chuyên tâm mà học thêm cùng Vũ Hoàng, nói sao thì kì thi học kì cũng đến gần rồi lắm rồi. Nếu tình trạng điểm chác còn giống như giữa kì thi nhất định cuộc sống sau này của nó sẽ còn rất bị thảm.

Có điều Bảo Nam không cần phải đến thư viện nữa, tuần ba buổi đến câu lạc bộ với nó đã quá đủ rồi. Thế nên dạo này thông thường Bảo Nam thường ngồi ở phòng tự học, nếu có gì không hiểu thì chạy qua réo Vũ Hoàng. Tuy có chút phiền phức, nhưng nhìn cái bộ dạng hí hửng ra mặt của Bảo Nam khi giải được bài khiến Vũ Hoàng không chịu được, đành phải quay sang chỉ bài cho nó. Và lại dạo này Bảo Nam cũng có chút tiến bộ, không còn hề chút là gọi cậu nữa nên cũng không đáng ngại lắm.

- Vũ Hoàng này! Bảo Nam ngồi ở giường gọi với sang.

-Lại là bài nào vậy? Vũ Hoàng đang đọc sách thản nhiên nói. Đem qua đây!

-Không phải - Bảo Nam đi sang giường cậu, biểu hiện có phần lấm lét - Cho tôi mượn điện thoại của cậu đi!

-Bài tập thì đã xong hết chưa mà qua đây mượn điện thoại tôi? Để làm gì?

-Mượn để lên mạng mà. Cậu nhìn đi, suốt ngày ở kí túc xá chán chết đi được. Cái điện thoại này lại vào mạng chậm rì nữa...

-Cậu thì có việc gì để làm chứ, chờ một chút cũng chẳng sao đâu! Không cho! Vũ Hoàng lạnh lùng nói.

-Keo kiệt! Bùn xìn!

Bảo Nam bực dọc nói, rồi chán nản leo lên giường, mở cái điện thoại ra. Nhìn qua Vũ Hoàng, tên nhóc lúc nào cũng cắm mặt vào sách vở, cần gì phải dùng điện thoại xin vậy chứ. Người ta chỉ mượn một chút thôi cũng không được, đáng ghét!

-Này, cậu đang chửi thầm tôi đấy hả? Sao ngứa tai quá vậy? Vũ Hoàng nhìn thấy dáng điệu thâm nảo của Bảo Nam thì có chút để tâm, quay sang trêu nó.

-Ồ ác thì phải chịu người ta xỉ vả thôi! Đâu chỉ có mình tôi ghét cậu! Bảo Nam tiếp tục cằn nhằn.

-Hừ, phải chiều theo ý cậu thì mới là người hiền lành à? Vũ Hoàng nhún vai bất lực. Muốn mượn thì qua đây lấy, cơ mà tôi nói trước, cấm cậu lục lọi lung tung đấy!

-Trong điện thoại cậu thì có gì để tôi lục lọi chứ! Bảo Nam phóng đến đem ngay điện thoại của Vũ Hoàng về giường, khẽ mỉm cười ranh mãnh. Chẳng lẽ lại có ảnh nong của cậu trong này sao?

-Thật là! Vũ Hoàng bật dậy nhìn nó bực dọc. Còn nói lung tung nữa thì tôi lấy lại đấy!

-Biết rồi!

Bảo Nam mặc kệ lời Vũ Hoàng nói, thân nhiên mở ứng dụng ra để vào facebook. Điện thoại đắt tiền đúng là khác hẳn, giao diện rộng, lại chẳng phải chờ đợi lâu. Bảo Nam thoải mái lướt web, rồi mới sực nhớ ra, hình như mình vẫn chưa đăng nhập thì phải. Vậy cái địa chỉ face này là của Vũ Hoàng?

Bản tính tò mò nổi lên khiến Bảo Nam lăm lét nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này vẫn còn đang chăm chú đọc sách. Hóa ra cậu ta cũng dùng máy thứ này, vậy mà lúc nào cũng tỏ ra lạnh lạnh lùng lùng. Để tôi xem cậu viết những gì?

Bảo Nam khẽ giấu một nụ cười gian xảo, rồi tiếp tục lục lọi face của cậu. Nhưng ngoài cái thông tin cá nhân ra thì trên trang của Vũ Hoàng chỉ toàn là hình của một cô gái rất xinh xắn. Tên nick là lizy à, có thể là ai được nhỉ? Bảo Nam càng xem càng tò mò, tên Vũ Hoàng này bình thường tỏ ra ghét con gái như vậy, hóa ra là do không đủ xinh. Cô gái này gương mặt thì khá ái, đáng người cân đối, lại còn ăn vận đẹp như vậy, chắc chắn là con nhà giàu có rồi. Thì ra là do tiêu chuẩn của cậu ta quá cao!

“Hừ”.

Đột nhiên cô nhóc tên lizy nhảy vào chat, khiến Bảo Nam giật mình. Nó nhủ mày suy nghĩ, không biết có nên trả lời không. Nếu Vũ Hoàng biết được, chắc lại là ó ỏm tôi cả lên. Cơ mà nó thật sự tò mò quá!

“Gì vậy?”

“Lâu lắm rồi em mới thấy anh lên face. Mà hình như đây là lần đầu anh trả lời tin nhắn của em thì phải?”

Bảo Nam vừa đọc tin vừa nghĩ ngợi. “Tên nhóc này thì ra vẫn kiêu ngạo như vậy, con gái người ta xinh xắn là thế, mà còn chảnh chọe không thèm trả lời tin nhắn. Đúng là biết cách làm màu mà!”. Nó khẽ liếc sang nhìn Vũ Hoàng, lúc này vẫn không có động tĩnh gì, bèn yên tâm nhắn tiếp.

“À, dạo này anh hơi bận. Mà em gọi anh có việc gì không?”

“Đầu tuần sau em sẽ về Việt Nam, lúc đó mình gặp nhau được không?”

“Ồ, là con gái đang ở nước ngoài sao? Thảo nào lại xưng anh ngọt xớt như vậy? Chín năm ở nước ngoài, chắc chắn là cũng có vài mối tình sâu đậm rồi!”. Bảo Nam tự mình tưởng tượng, rồi quả quyết khẳng định, Vũ Hoàng đích thị là tay lăng nhăng già vờ lạnh lùng để thu hút bọn con gái. Đã vậy, tôi cho cậu khốn khổ một phen!

“Được thôi, anh đang học ở trường NTB. Thứ hai này hẹn gặp em ở quán cà phê Zic Zắc gần đó nhé”.

“Em nhất định tới đó, anh không được cho em leo cây đâu!”

Cô gái kia nhanh nhẩu nhắn lại, còn gửi thêm một cái icon hình trái tim đỏ tươi, khiến Bảo Nam không chịu nổi lăn ra cười. Con gái gì mà đông đánh quá vậy, chắc là khiến Vũ Hoàng đầu đầu không ít.

“Rầm”.

Bảo Nam bị tấn công bất ngờ, theo phản xạ vội chui vào góc giường, lăm lét nhìn sang. Vũ Hoàng lúc này đang đứng ngay bên cạnh nó, đấm một đòn thật lực xuống bàn, gương mặt đang rất giận dữ. Bảo Nam nhìn thấy cái dáng vẻ đáng sợ đó của cậu thì vội thu mình như con mèo ướt mưa, chia cái điện thoại ra, nét mặt cực kì bí hiểm:

-Xin lỗi! Tôi chỉ định...

-Hừ! Vũ Hoàng lúc này đang cố gắng kiềm chế, cả người nóng ran lên. Cậu có biết cô gái kia là ai không hả? Còn dám nhắn tin hẹn gặp, có biết là đã gây phiền phức lớn thế nào không?

-Tôi thấy hình cô ấy trên trang cá nhân của cậu nhiều như vậy nên nghĩ là người quen thôi mà!

-Thế nên cậu tự ý trả lời tin nhắn của con bé hả? Vũ Hoàng lúc này vẫn còn đang rất bức bối. Máy tấm hình đó, là do nó tự ý tag tôi vào!

Vũ Hoàng nói, rồi giật phăng cái điện thoại trên tay Bảo Nam, khó chịu đi về giường. Tự dung lại giải thích với cậu ta làm gì. Lẽ ra ngay từ đầu đã không nên cho cậu ta mượn điện thoại, giờ gây họa lớn rồi. Còn hẹn gặp nữa, cậu biết phải làm sao đây. Cô gái kia vốn không phải là nhân vật có thể dây dưa vào, không biết là lần này về nước bao lâu nữa, tốt nhất là cứ cắt đứt sớm để tránh hậu họa về sau.

Vũ Hoàng nghĩ, rồi quyết định phải sử dụng Bảo Nam một lần. Cậu đến bên giường, nhìn chăm chăm vào nó rồi cất giọng lạnh tanh:

- Sự việc lần này rất nghiêm trọng, cậu định chịu trách nhiệm sao đây?

- Tôi đã xin lỗi rồi mà! Bảo Nam rụt rè đáp.

- Cậu có biết cô gái kia là ai không?

Bảo Nam đương nhiên không biết, liền khề lắc đầu. Vũ Hoàng đành bắt lực ngồi xuống, kể sơ lược. Cô gái với cái nick lizy khi nãy là Phan Thùy Linh, học dưới cậu một lớp. Cả hai người đều được đưa ra nước ngoài học, và xui xẻo thế nào mà lại chuyển đến cùng một trường. Thùy Linh rất xinh xắn đáng yêu nhưng tính tình thì khó chịu không ai bằng. Cô đã thích cái gì thì nhất định sẽ chiếm đoạt cho bằng được.

- Và tôi đương nhiên cũng nằm trong list những thứ mà con bé chọn. Vũ Hoàng kể đến đây thì chán nản thở dài.

- Cậu thường ngày phách lối như vậy, cũng có người có thể thuần phục được sao? Cô gái này quả thực không đơn giản. Bảo Nam nghe đến đây thì bật cười thích thú.

- Tôi không giỏi đối phó với con gái, nhất là những cô cứ bám dính không nhả. Với lại trọng điểm là gia thế của cô ta khá khủng, nếu không cần thiết thì tốt nhất là không nên dây vào! Vũ Hoàng nói tiếp, giọng vẫn còn khá căng thẳng.

- Cậu là con gái của chủ tịch mà còn sợ cô gái này sao? Là cao nhân phương nào vậy?

- Không phải sợ mà là không muốn đối đầu - Vũ Hoàng bực bội giải thích - Thùy Linh là con gái của người đứng đầu Đại Hùng bang – Phan Đắc Hưng. Nói cách khác là người đang chiếm giữ vị trí trước đây của ba cậu đấy!

- Tôi có nghe qua rồi - Bảo Nam nghe nhắc đến tên người này thì liền ngồi phắt dậy, nghiêm túc - Ông ta chính là người đã lật đổ “Tùng cáo” – kẻ từng phản bội ba tôi đúng không?

- Cậu cũng có chút kiến thức đấy - Vũ Hoàng nói tiếp - Đại Hùng bang vốn là thế lực có thể đối đầu với Long Hồ bang. Nhưng từ ngày Tùng cáo bị hạ bệ, ba cậu đã không còn ý định trở về Đại Hùng bang nữa mà chuyên tâm vào lo việc ở Long Hồ bang, quan hệ giữa hai bên cũng được thiết lập. Có thể nói Phan Đắc Hưng là người rất tinh ý, ông ta chịu bắt tay với chúng ta chính là để tránh xung đột không cần thiết mà chuyên tâm mở rộng địa bàn, hiện giờ thế lực của Đại Hùng bang cũng không phải là vừa đâu. Tôi cũng không thể vì một Thùy Linh mà vô cớ đắc tội với ông ta được, chỉ có thể gặp cô ta ở đâu thì trốn tránh... .

- Xin lỗi, tôi không ngờ lại gây ra rắc rối lớn như vậy cho cậu - Bảo Nam rụt rè nói, xen hai bàn tay vào nhau đầy lúng túng - Vậy giờ tôi có thể giúp gì được không? Cậu cứ nói đi, tôi nhất định bán mạng làm!

- Được vậy thì tốt! Vũ Hoàng mặt mày có phần tươi tỉnh một chút, nói tiếp. Tôi muốn cậu thứ hai này trước mặt Thùy Linh giả làm bạn gái tôi!

- Cái gì! Bảo Nam bị bất ngờ hét ồm lên, rồi đưa mắt nhìn cậu đầy kinh hãi. Sao tự nhiên lại bắt tôi làm việc kì cục vậy?

- Thùy Linh vốn là người tự tôn rất cao, nếu biết tôi đã có bạn gái rồi thì sẽ chẳng thèm đụng vào một cọng tóc của tôi nữa. Lúc đó không những tôi được tự do, mà lại còn không đắc tội gì với Đại Hùng bang, chính là nhất cử lưỡng tiện rồi. Cậu chịu khó một chút để chuộc lỗi đi!

Bảo Nam cúi mặt suy nghĩ, trong đầu rối tung lên. Nó chẳng muốn làm việc này, cơ mà họa này là do nó gây ra, giờ chẳng phải bản thân nó nên chịu trách nhiệm sao? Nghĩ vậy, Bảo Nam liền hít một hơi sâu, rồi quay sang Vũ Hoàng, nói một cách chán nản:

- Được rồi, tôi đồng ý!

Vũ Hoàng nhìn thái độ bất lực của Bảo Nam thì có chút không hài lòng. Giả làm bạn gái của cậu thiệt thòi cho nó đến vậy sao? Quả thật có chút uất ức. Nhưng đành vậy, bây giờ việc quan trọng nhất cậu cần làm chính là cắt đuôi Thùy Linh – cô nhóc đã từng khiến cậu đau đầu không ít.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Trưa thứ hai đầy nắng, cộng với việc phải chờ đợi quá lâu khiến cho Vũ Hoàng cảm thấy hơi bức dọc. Cậu đứng dựa lưng vào tường nhà vệ sinh công cộng gần trường, nét mặt nhuốm phần mệt mỏi. Cứ nghĩ đến lát nữa còn phải gặp lại Thùy Linh là Vũ Hoàng phấp phỏm không yên. Cô nhóc này tại sao lại đột nhiên trở về Việt Nam vậy? Cũng một thời gian rồi không gặp mặt, đúng là khiến cậu có chút bất an... .

Chín năm trước, việc gửi một đứa trẻ bảy tuổi sang nước ngoài đúng là một quyết định táo bạo của ông Huy, và cũng mở ra một con đường mới cho Vũ

Hoàng. Ở đây cậu được một người đàn em tín cẩn của ông chăm sóc, dạy cho ngoại ngữ, rồi đến trường cùng những đứa trẻ ngoại quốc. Vì là khu vực có nhiều người Việt sinh sống, nên Vũ Hoàng cũng không mấy lạc loài. Chỉ là, dụng ý của ba mình cậu vốn hiểu rất rõ, nên việc kết giao đối với Vũ Hoàng quả thật không mấy cần thiết.

Khi đó, ngoài ngày hai buổi đi học thì Vũ Hoàng toàn ru rú ở trong phòng, cuộc sống nếu so với bây giờ thì đúng là rất buồn tẻ. Người chủ đảm nhận trách nhiệm chăm sóc Vũ Hoàng nhất mực kính trọng cậu, nhưng ngoài ra thì tuyệt nhiên không hề có một biểu hiện yêu thương gì cả. Để đào tạo một người kế nghiệp như ý, ba cậu quả nhiên đã bỏ ra không ít công sức. Nếu đã vậy, cậu chỉ còn cách làm cho ông hài lòng thôi, không phải sao?

Vậy mà, cuộc sống vốn dĩ bình lặng của Vũ Hoàng, vào hai năm trước đã bị một cô nhóc chen vào, khiến nó trở nên đầy sóng gió. Thùy Linh vì sao phải ra nước ngoài, đến giờ cậu cũng chưa rõ. Chỉ nhớ một ngày nọ, cô đột nhiên đến trường cậu nhập học, rồi từ đó bám dính cậu không buông. Khi đó Vũ Hoàng không ghét cô, chỉ là cảm thấy hơi phiền phức. Từ lúc bị đưa sang đây, cậu đã tự quyết định con đường đi cho riêng mình. Đơn độc, cái cảm giác này lúc đầu thật khiến người ta không thoải mái, nhưng nếu tồn tại quá lâu lại trở thành một thói quen. Sự xuất hiện của Thùy Linh khi ấy đột nhiên trở thành mối đe dọa và khiến cho Vũ Hoàng trở nên không ít. Quả thật lúc đó cậu đã dao động, bởi một cô gái xinh xắn nhiệt tình luôn xuất hiện bên cạnh mình, nhưng cái cảm xúc thoáng qua ấy ngay lập tức bị dập tắt sau khi cậu biết cô là tiểu thư của Đại Hùng bang...

Có một chút dằn vặt, một chút tiếc nuối và đau đớn trong tim, khiến Vũ Hoàng khẽ run người khi nhớ lại. Hình bóng của cô gái đó hóa ra vẫn chưa thể xóa sạch trong tim cậu, điều này quả thật khiến Vũ Hoàng đau đầu. Cậu khẽ ngước mặt lên để giấu một tiếng thở dài thật nhẹ, lần này gập mặt, cô gái này nhất định sẽ rời xa cậu mãi mãi. Không thể phủ nhận, cũng không thể chối bỏ, cậu tin rằng mình hiểu rõ Thùy Linh hơn bất cứ ai. Chỉ cần nhìn thấy sự xuất hiện của Trần Bảo Nam, cô chắc chắn sẽ không còn cần cậu nữa. Bởi Thùy Linh là một cô gái, khi muốn làm gì thì sẽ quyết tâm đến cùng, nhưng nếu đó đã là vật sở hữu của người khác, cô sẽ chẳng còn chút hứng thú nào cả. Lòng tự trọng và bản tính ngang ngạnh của một cô gái 15 tuổi đã khiến Vũ Hoàng phải đau đớn trong một khoảng thời gian dài, liệu lần này có thể thật sự kết thúc?

-Sao tự nhiên lại thần thờ như vậy?

Bảo Nam đột nhiên xuất hiện, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vũ Hoàng. Cậu khẽ nhếch một nụ cười thật nhạt, ra vẻ như không có chuyện gì cả. Cô gái này quả thật rất có tài biến hóa, ở trường thì tung tung đúng chất một thằng con trai, nay lại xuất hiện một cách nữ tính như vậy. Vũ Hoàng khẽ lướt nhìn một lượt, hiện giờ Bảo Nam đang mặc một cái quần jean bó sát người, thêm một chiếc áo thun trắng và khoác ngoài một sơ mi kẻ sọc caro, trông đơn giản mà khỏe khoắn. Nếu cộng thêm nụ cười tươi tắn hồn nhiên lúc này nữa thì đúng là có chút khiến cậu nao lòng. Chỉ là giờ đây trong đầu Vũ Hoàng đã bị choáng ngợp bởi Thùy Linh, người mà sắp tới đây cậu phải thật sự từ bỏ.

-Không có gì! Đi thôi!

Vũ Hoàng nói, rồi thần nhiên nắm lấy tay Bảo Nam, dắt nó đi đến quán cà phê gần đó. Bảo Nam có hơi bất ngờ trước hành động của cậu, không kịp suy nghĩ đã gạt tay Vũ Hoàng sang một bên, nhìn cậu đầy thắc mắc:

-Sao tự nhiên...

-Không làm thì thôi, đã giả thì phải cố cho giống chứ! Cậu chịu khó chút đi!

Vũ Hoàng nói, rồi lạnh nhạt nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn bên cạnh lôi đi. Có lẽ cậu hơi đường đột, cũng hơi bất nhẫn, nhưng mà giờ đây quả thực tâm trạng của Vũ Hoàng đang rất rối bời. Cậu đã không để ý rằng, bàn tay của mình hiện giờ đang nắm rất chặt, cốt để che giấu những cảm xúc vốn phải chôn chặt trong lòng. Bảo Nam cảm thấy hơi đau, nên ngay thơ nghĩ rằng Vũ Hoàng chắc đang giận nó, liền quay sang nhìn cậu, lí nhí nói:

-Xin lỗi, tôi đã làm sai gì rồi, đúng không?

Vũ Hoàng ngừng bước, quay sang nhìn nó thật buồn. Cái ánh mắt mà trước giờ Bảo Nam chưa từng thấy, thậm chí còn không dám nghĩ đến. Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến tên nhóc vô tâm này mặt mày đến vậy, Bảo Nam quả thực rất muốn biết. Lần này đi, thật sự chỉ đơn giản là từ chối một cái đuôi bám cứng như lời Vũ Hoàng đã nói sao?

-Lần này nhờ cả vào cậu đấy - Vũ Hoàng vừa nói vừa lảng đi ánh nhìn sâu vào mắt mình của Bảo Nam – Có lẽ phải tỏ ra thân mật một chút, không vấn đề gì chứ?

-Không sao – Bảo Nam buột miệng nói, tâm trạng bỗng dưng rối bời – Tôi sẽ cố gắng hết sức!

-Cảm ơn cậu!

Vũ Hoàng nói nhẹ tênh, rồi khẽ siết chặt tay Bảo Nam đi tiếp. Chỉ là cô nhóc bên cạnh cậu hiện giờ đã bị câu nói vừa rồi làm cho rối trí. Ba tiếng cảm ơn của Vũ Hoàng đột nhiên cho Bảo Nam cảm giác rất thật lòng. Tại sao vậy? Một người trước giờ chưa từng thể hiện cảm xúc trước mặt nó, lại đang làm gì đây? Bảo Nam cảm thấy hơi tức ngực, hơi thở bỗng nhiên gấp gáp. Cảm xúc bây giờ của nó, là đau đớn, tiếc nuối hay ganh ghét? Không phải, chắc chắn không phải. Nó chỉ đơn giản là đang tò mò, rốt cuộc Thùy Linh là một cô gái như thế nào mà lại có thể khiến Vũ Hoàng trở nên thế này? Nhất định là thế, tìm nó đau là do trời đang nắng gắt, và cái tên đáng ghét bên cạnh cứ nắm chặt tay nó lôi đi như thể nếu gặp người đó trễ thêm một giây thì cả thế giới sẽ sụp đổ vậy.

Bảo Nam khẽ lắc đầu để xua tan đi những dòng suy nghĩ đang dạt dào trong tâm trí. Bởi nó tuy ngốc, nhưng hiểu rất rõ vai trò của mình. Vũ Hoàng đưa nó đến đây cốt là để làm có mà đẩy Thùy Linh ra khỏi tầm tay cậu ta, còn tại sao cậu lại làm thế thì giờ Bảo Nam chẳng màng đến nữa. Nó chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình rồi rời khỏi đó thật nhanh, để trở lại là một Trần Bảo Nam hoạt bát vô ưu. Đúng vậy, chỉ đơn giản thế thôi...

Vũ Hoàng đưa tay đẩy cửa quán bước vào, lướt nhìn quanh một lượt. Cậu khẽ nhếch miệng cười nhạt, rồi từ từ tiến đến một bàn nằm sâu trong góc. Có

gái ngồi đó quả thật rất xinh đẹp. Nước da trắng, làn môi mọng đỏ e ấp, cùng với một suối tóc dài thả hờ xuống một bên vai khiến cô toát ra một vẻ nữ tính kì lạ. Bảo Nam nghe thấy tim mình đập mạnh, trong lòng dâng lên thứ cảm xúc khó tả. Hai người này, quả thật rất xứng đôi.

Quãng đường đi từ cửa quán vào đến bàn tầm mười bước nhưng Bảo Nam có cảm tưởng như đã qua một vòng trái đất. Cô gái đó, nét mặt hầu như không có chút cảm xúc nào cả, chỉ đang nhìn chăm chăm vào hai người. Vũ Hoàng thì vẫn thản nhiên nắm lấy tay Bảo Nam lôi vào, nhưng nó cảm nhận được cái siết tay càng ngày càng chặt của cậu. Bỗng dưng nó cảm thấy mình thật dư thừa, tên nhóc này rốt cuộc là đi từ chối hay trùng phùng vậy, tại sao lại đưa nó đến gặp một cô gái tuyệt vời thế này. “Lấy mình là có đề từ chối cô ấy, không phải quá nực cười rồi sao?”, Bảo Nam cay đắng nghĩ, trong đầu đang nóng dần lên như sắp nổ tung.

-Đến rồi sao? Thùy Linh khẽ ngược lên nhìn Vũ Hoàng, cất giọng bình thản.

-Phải!

Vũ Hoàng nói, giọng lạnh tanh, nhưng Bảo Nam lại cảm thấy tay cậu đang rất nóng rất. Thùy Linh khẽ chuyển ánh nhìn sang đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người, khẽ nở một nụ cười thật nhạt:

-Đem theo một cô gái đến gặp em, anh không cảm thấy mình quá tàn nhẫn rồi sao?

-Anh trước giờ vẫn nhẫn tâm như vậy, em quá rõ rồi mà!

Vũ Hoàng nói, rồi đột ngột buông tay Bảo Nam ra, kéo ghế ra hiệu bảo nó ngồi xuống. Cậu quay sang nhìn Thùy Linh, cất giọng thật bình thản:

-Chắc anh phải giới thiệu một chút! Đây là bạn gái của anh!

Vũ Hoàng vừa nói vừa đưa tay sang khoác vai Bảo Nam, khiến nó cảm thấy thật nặng nề. Nhìn ánh mắt của hai người họ, đột nhiên Bảo Nam thấy cổ họng mình hơi đau rát. Nơi này hình như đã không còn chỗ nào cho nó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Thùy Linh nghe Vũ Hoàng nói, gương mặt thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng chuyển về trạng thái không cảm xúc khi nãy. Cô gái này quả thực rất lợi hại, khiến Bảo Nam chỉ muốn trốn đi cho xong. Thái độ này, là khinh thường, oán hận hay ghen ghét vậy? Bảo Nam thực sự không biết. Nó chỉ có thể thu hết can đảm đáp lại ánh nhìn phía đối diện mình bằng một gương mặt đang ngày càng tái đi. Bảo Nam cảm thấy mình đang trở thành một con ngốc không biết tự lượng sức, còn cố chen chân vào giữa hai người mà vốn ai nhìn vào cũng nghĩ là một đôi. Điều duy nhất giữ nó ở lại đây chính là thái độ của Vũ Hoàng khi nãy. Bảo Nam vốn không rõ tại sao cậu lại phải đi đến bước này, nhưng hiện giờ nó không thể để cậu lại một mình được. Có lẽ chỉ cần cố thêm một lúc thôi...

Thùy Linh nhìn Bảo Nam một lúc lâu, rồi khẽ quay sang Vũ Hoàng nở một nụ cười thật nhạt:

-Lần này là thật sao?

Bảo Nam cảm thấy tim mình đập mạnh, hơi thở bắt đầu dồn dập. Ngay cả khi người ở bên cạnh Vũ Hoàng là nó, Bảo Nam vẫn cảm thấy không yên tâm. Bởi nó hiểu rõ, người con gái trước mặt đang chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng cậu. Chỉ là vừa mới gặp mặt, nó đã bị lật tẩy rồi sao? Đúng là có chút khó chịu...

Bảo Nam chỉ đơn thuần là sợ bị phát hiện, còn Vũ Hoàng bây giờ đích thị đang rất đau lòng. Thùy Linh vẫn rất điềm tĩnh chờ đợi phản hồi từ cậu, dường như biết chắc rằng, dù đáp án có như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ khiến cả hai cùng tổn thương. Vũ Hoàng khẽ cười nhạt, cái động tác quen thuộc mà cậu thường làm khi muốn che giấu những cảm xúc đang ẩn giấu sâu bên trong, đáp lại Thùy Linh bằng giọng lạnh tanh:

-Đã dắt theo cô gái này, em còn muốn anh phải trả lời như thế nào?

Vũ Hoàng nói, rồi bình thản quay sang Bảo Nam hỏi nó muốn uống gì. Nhìn gương mặt đang dần tái đi của Bảo Nam, cậu cố nở một nụ cười trấn an, nhưng hình như không có chút hiệu quả nào cả. “Xin lỗi cậu, Trần Bảo Nam. Chỉ cần cố thêm một lúc nữa thôi, có được không?”

Vũ Hoàng mệt mỏi nghĩ, rồi bất lực rời đi chọn đồ uống, để lại Bảo Nam ngồi đó với tâm trạng đang rất rối bời. Thùy Linh lúc này vẫn không biểu lộ ra chút cảm xúc gì, thật khiến nó khó nắm bắt. Bảo Nam khẽ siết chặt tay, dường như bây giờ mình cũng đang là bạn gái của Vũ Hoàng, không thể cứ biểu hiện mất mặt như vậy được. Nó khẽ nở một nụ cười tươi, nhìn Thùy Linh hỏi:

-Vũ Hoàng và em trông có vẻ khá thân thiết, là quen biết như thế nào vậy?

-Chuyện này chị không cần phải biết! Thùy Linh vừa nói vừa đưa tay lên chống cằm, nhìn nó bằng ánh mắt rất sắc. Chỉ là, hai người quả thật đang quen

nhau sao?

Bảo Nam khẽ nhếch môi nhìn Thùy Linh, ánh mắt vẫn không dời đi. Đúng vậy, chẳng có lý do gì khiến nó phải lo sợ cả, người có lỗi với cô là Vũ Hoàng kia mà. Những giận dữ, oán hận của cô bây giờ cũng vậy, vốn không phải do nó gây ra. Thế thì có lý do gì mà nó phải chịu khổ, chịu đau, chịu giày vò vì hai con người vốn chẳng có tí liên quan gì đến mình. Bảo Nam càng nghĩ càng thấy người nóng dần lên, tâm trạng cũng đang dần biến đổi. Nó đáp lại ánh nhìn đối diện một cách bình thản:

- Là do chính miệng Vũ Hoàng nói, em cũng không thể tin sao?

Thùy Linh đưa cặp mắt lạnh nhìn nó, nói bằng giọng thật buồn khiến Bảo Nam cảm thấy việc mình đang làm là vô cùng sai trái:

- Dù không muốn nhưng em bắt buộc phải tin, không phải sao? Bởi nếu là đó là lời nói dối thì sẽ càng đau lòng hơn!

Thùy Linh nói rồi khẽ dời mắt đi nhìn sang Vũ Hoàng, lúc này đang bưng ba ly trà sữa về phía bàn. Cái quán tự lựa chọn này vốn thoải mái, nhưng giờ đây lại khiến cô phiền não. Nếu Vũ Hoàng thật sự có bạn gái, cô thật sự rất đau. Hai năm trời ở bên cạnh cũng không thể níu giữ người con trai này, tại sao chỉ mới hơn hai tháng anh đã sa vào một vòng tay khác. Nhưng nếu đó là một lời nói dối, lại càng khẳng định cô vốn chẳng còn tí cơ hội nào với anh cả. Một người luôn muốn đơn giản hóa mọi chuyện như Vũ Hoàng lại chọn cách này để tống khứ cô đi, rõ ràng là đã không muốn dây dưa gì với cô nữa. Thật sự phải đi đến bước này anh mới vừa lòng sao?

Vũ Hoàng nhìn thấy ánh mắt của cô thì khẽ lắng đi, đưa ly nước sang bên cạnh cho Bảo Nam. Ly còn lại cậu khẽ đặt xuống trước mặt Thùy Linh, cười nói:

- Tại sao em đột nhiên lại trở về vậy? Có ở lại lâu không?

- Em là ai chứ, chỉ cần ba muốn thì ngay lập tức phải về thôi, còn cần lý do sao? Thùy Linh đưa tay khuấy khuấy ly nước trước mặt, cười cợt – Nhưng có lẽ lần này sẽ ở lại rất lâu đấy!

- Thế không phải tốt hơn sao – Vũ Hoàng nhìn cô, nói giọng thật bình thản – Ít ra sẽ không còn cô đơn như lúc trước nữa!

- Đôi khi ở một mình còn ấm áp hơn nhiều! Thùy Linh nói, rồi khẽ quay sang Bảo Nam. Bạn gái anh dễ thương thật đấy. Nhưng mà hơi ít nói nhỉ?

- Bình thường cô ấy nói nhiều lắm!

Vũ Hoàng cười cợt quay sang véo mũi Bảo Nam, khiến nó bực dọc nhìn cậu, ánh mắt bắn ra tia lửa. “Cậu hại tôi chưa đủ thảm hay sao mà còn làm thế này, đúng là khiến người ta điên lên mà”.

Thùy Linh nhìn thấy cảnh này thì có chút tủi thân, chỉ là nếu thật sự phải ra đi, cô vẫn muốn làm rõ một chuyện. Cô khẽ nhấp một ngụm nước, rồi ngược nhìn Vũ Hoàng nói thật bình thản:

- Em chỉ hỏi thêm một câu nữa thôi. Tại sao em không được mà chị ấy lại được?

Thùy Linh vừa dứt lời, cảm thấy miệng mình rất đắng. Là do trà ở đây bỏ quá nhiều phẩm màu, hay do vị giác cô đã có vấn đề rồi. Vũ Hoàng là người như thế nào, đến bây giờ Thùy Linh vẫn không thể hiểu được. Con người có thể che giấu hoàn hảo những cảm xúc trong tận đáy lòng, cũng có thể xù lông bất cứ lúc nào để bảo vệ cái vỏ bọc lạnh lùng bên ngoài như vậy, rốt cuộc đã được tôi luyện ra sao? Là do cô không được, hay đơn giản chỉ vì cô là con gái của kẻ dối đầu. Con người này, quả thật càng ngày càng khiến cô đau lòng...

Vũ Hoàng nhìn đáng vẻ hiện tại của Thùy Linh thì lại càng quyết tâm hơn. Nếu bây giờ chấm dứt sớm một chút, có lẽ sẽ tốt cho cô hơn. Rõ ràng đã là người đứng ở hai đầu chiến tuyến, tại sao phải dây dưa làm gì, để rồi tổn thương nhiều hơn. Cậu nhìn cô bằng một ánh mắt dứt khoát, cô nói thật thản nhiên:

- Cô ấy vốn rất khác em!

Có lẽ đây là câu nói thật lòng đầu tiên từ lúc cậu bước vào quán. Bảo Nam và Thùy Linh vốn dĩ đã không giống nhau rồi, từ ngoại hình, tính cách, thân thể đều đối đầu chan chát. Chỉ là ngay cả Bảo Nam cũng không được. Cô gái này, rất có thể một ngày nào đó sẽ trở thành kẻ thù của cậu, nên Vũ Hoàng cũng tuyệt đối không được nao lòng. Hai người có thể ở bên cạnh nhau như lúc này, đơn giản là vì nó vẫn chưa có một chút tình cảm gì với cậu cả. Nhưng nếu sự việc có chuyển biến, Vũ Hoàng không dám chắc mình có tiếp tục diễn lại màn này với Bảo Nam không, để đẩy nó ra khỏi tầm với của cậu. Khoảng cách đang tồn tại giữa hai người càng lúc càng ngắn dần, khiến Vũ Hoàng cảm thấy vô cùng hoang mang.

Thùy Linh nghe rất rõ câu trả lời của cậu, cảm thấy bản thân thật sự nên rời đi. Dù sao có níu kéo cũng chỉ là vô vọng, cô vẫn phải giữ lại chút tự trọng cho riêng mình. Người con trai này nếu đã không thể nắm bắt, thế thì cô đành phải từ bỏ vậy, mặc dù trong lòng vẫn còn đang rỉ máu. Thùy Linh cố nở một nụ cười thật tươi, rồi đứng lên nói thật gấp gáp:

- Xin lỗi, giờ em phải đi ngay! Hai người cứ ở lại từ từ trò chuyện!

- Được rồi!

Vũ Hoàng vốn định nói rất nhiều, nhưng lúc này lại không thể thốt ra được lời nào. Cậu vô thức nhìn theo bóng dáng cô khuất dần sau cánh cửa, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Chỉ là đôi chân lúc này có phần chùng xuống, khiến Vũ Hoàng không thể rời đi. Cậu nhìn chằm chằm vào ly nước trước

mặt, nói giọng pha chút chán nản:

-Trần Bảo Nam à, hôm nay cậu về trước đi!

Bảo Nam từ lúc bước vào quán thật sự chỉ muốn ra khỏi ngay lập tức, nhưng hiện giờ không hiểu tại sao nó lại không thể đứng lên. Người bên cạnh rót cuộc còn có bao nhiêu bộ mặt nữa, tại sao lúc nào cũng khiến nó phải bận lòng. Bảo Nam im lặng không nói gì, tiếp tục ngồi như pho tượng bên cạnh cậu. Dù rất muốn đưa tay sang vỗ vai Vũ Hoàng như mọi ngày, nhưng nó lại không đủ can đảm làm vậy. Cảm tưởng như cậu bây giờ, chỉ cần thêm một xúc tác nhỏ thôi sẽ bộc phát mạnh mẽ. “Sống dối lòng như vậy có gì tốt chứ, tại sao cứ nhất thiết phải hành hạ mình?”, Bảo Nam thật sự không hiểu nổi...

Thùy Linh vừa ra khỏi quán được vài bước, cảm tưởng như đôi chân đã không còn là của mình nữa. Cô khẽ ngồi phịch xuống bậc thềm gần đó, những giọt nước mắt bây giờ mới ào ạt trào ra. Thùy Linh vẫn là một cô nhóc mười lăm tuổi, dù có sống trong một môi trường khắc nghiệt thế nào đi chăng nữa cũng không thể tự do kiểm chế được những cảm xúc đang trào dâng trong lòng mình. Cô bắt đầu cảm thấy tim đau nhức, cảm thấy tổn thương. Giờ đây, cô chỉ muốn ôm chầm lấy người đó mà khóc cho nhẹ lòng. Thùy Linh khẽ mở điện thoại, nhấn phím gọi. Bên kia đầu dây ngay lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc, khiến cô có chút bình tâm lại:

-Nhóc à, sao tự nhiên lại gọi điện cho anh vậy?

-Anh à... Thùy Linh vừa nói vừa thổn thức.

-Có chuyện gì vậy? Tại sao lại khóc? Giọng nói kia đột ngột gấp rút.

-Em đang ở quán cà phê trước trường anh...

Thùy Linh nói rồi chợt nghe những tiếng tút dài. Cô khẽ buông lỏng tay, phóng tầm mắt về phía trường Trung Học Phổ Thông NTB. Bởi cô biết, anh sẽ ngay lập tức đến bên cạnh mình, một cách dịu dàng, đáng tin cậy...

Cổng trường NTB bật mở, Đắc Thành không kịp cảm ơn bác bảo vệ đã vội chạy đi như một con sóc. Đã rất lâu rồi cậu không thấy Thùy Linh khóc, hôm nay rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thùy Linh nhìn thấy bóng dáng đang dần xuất hiện thì cổ nở một nụ cười, nhưng vẫn không sao ngăn được dòng nước mắt đang lăn dài trên má. Đắc Thành dừng lại trước mặt cô, gương mặt vẫn còn đang đỏ ửng lên vì mệt, hơi thở có phần gấp gáp. Cậu đặt tay lên vai Thùy Linh, hỏi dồn:

-Con bé ngốc, rốt cuộc là có chuyện gì?

Thùy Linh kéo Đắc Thành ngồi xuống bên cạnh mình, rồi khẽ đan hai bàn tay vào nhau, từ từ kể lại mọi chuyện. Sự xuất hiện của Đắc Thành đã khiến cho cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Có những thứ vốn đã không phải là của mình, sao có thể cứ cố chấp nắm bắt được? Chỉ là, hiện giờ cô vẫn chưa sẵn sàng để từ bỏ, cũng chưa đủ dũng khí để buông tay...

Đắc Thành ngồi ngay bên cạnh chỉ có thể im lặng lắng nghe, trong lòng cảm thấy rất tức tối. Rốt cuộc là người thế nào mà lại dám từ chối em gái xinh đẹp đáng yêu của cậu, còn quá quắt tới mức dắt theo cả người yêu đến để gặp mặt nó. Tên khốn này, nếu có dịp gặp mặt cậu nhất định sẽ cho hắn một trận nên thân.

-Được rồi, đừng khóc nữa – Đắc Thành khẽ nắm lấy tay Thùy Linh, dắt cô đi – Có đứa em gái nào như em không? Về nước cũng không cho anh trai hay, lại đi gặp một thằng oắt chẳng có tí quan hệ máu mủ nào, rồi còn bủ lu bủ loa lên. Anh tui thân đến mức sắp phát khóc rồi đấy!

Thùy Linh khẽ bật cười trước câu nói đùa đầy châm chọc của Đắc Thành, liền đưa tay gạt đi dòng nước mắt đang lăn dài trên má, nhìn anh bằng cặp mắt đầy ngạc nhiên:

-Anh trai của em, từ khi nào lại biết nói đùa như vậy? Quả thật hai năm qua đã thay đổi không ít nhỉ?

-Đương nhiên – Đắc Thành càn mặt lên đáp, cố xua tan đi bầu không khí ảm đạm đang bao trùm – Anh của em đã xuất hiện trở lại và lợi hại gấp đôi đấy nhé!

-Ăn hại gấp trăm lần thì có!

Thùy Linh mỉm cười châm chọc, rồi để mặc Đắc Thành nắm tay kéo đi. Cô cảm thấy như mình đang quay lại hồi bé, luôn được anh bảo vệ, chở che. Vậy là cô đã xa anh hai năm rồi sao? Quà là một khoảng thời gian dài đằng đẵng. Lần này trở về, cô nhất định sẽ không gây ra họa gì nữa, mà mặc nhiên nghe theo mọi quyết định của ba. Có như vậy cô mới được ở lại đây, bên cạnh anh. Thùy Linh khẽ nghĩ, rồi bất giác siết chặt tay Đắc Thành, cảm thấy hơi ngạc nhiên. Từ bao giờ đôi bàn tay anh đã trở nên to lớn và rắn chắc như vậy, thật khiến cho cô có chút yên lòng...

Đắc Thành dắt Thùy Linh tấp vào một quán lẻ đường để ăn hột vịt lộn, cái món mà cậu chắc chắn là con em mình hai năm nay chưa từng được ăn. Một lý do khác to lớn hơn chính là vì quá vội vã đi tìm em nên Đắc Thành chỉ mang vồn vện có mấy chục ngàn trong túi, quả thật cũng không có cách nào đưa Thùy Linh đi đâu được. Nhưng mà để lộ ra thì đúng là có chút mất mặt nên cậu đành phải giấu biệt đi, trong lòng cảm thấy hơi lo âu...

Thùy Linh thì chẳng mấy may quan tâm đến thái độ của Đắc Thành, ngồi xuống kêu hai quả trứng ra ăn ngon lành. Tốc độ công phá quá đáng sợ này đã khiến Đắc Thành bắt đầu hơi ái ngại về khả năng chi trả của mình, nhưng lại không có cách nào bảo con bé dừng ăn được. Thùy Linh lúc này khẽ ngẩng mặt lên nhìn Đắc Thành, thắc mắc:

-Anh không ăn sao? Ngon lắm đấy!

-Không cần đâu. Nhìn em ăn là anh thấy no rồi!

Đắc Thành nói, trong lòng cảm thấy hơi yên tâm. Đưa em gái búống bình của cậu, có lẽ đã bình tâm lại nhiều rồi. Đắc Thành nhìn Thùy Linh bằng cặp mắt trìu mến, rồi đưa tay xoa đầu cô.

-Chỉ được khóc mỗi hôm nay thôi, biết không? Một tên ngốc không biết đá biết vàng như vậy, em mà còn dám chảy một giọt nước mắt nào vì hắn thì anh sẽ cho em một trận đấy!

Thùy Linh nghe anh mình nói vậy thì cảm thấy hơi buồn cười, bèn phụng phịu quay sang làm nũng:

-Anh chỉ giỏi bắt nạt em thôi, sao không đến trước mặt mà tấn cho anh ta một trận đi!

-Anh mà phải sợ một thằng oắt con sao – Đắc Thành tiếp tục khua môi múa mép - Anh chỉ sợ mình quá mạnh mà đánh cho cậu ta thành tàn phế thôi!

Thùy Linh chẳng thèm phủ nhận lời Đắc Thành, tiếp tục quay sang kêu thêm hai cái trứng lộn nữa, rồi nhìn chăm chăm vào cậu, lúc này đang nhíu mày lo sẽ không đủ tiền chi trả.

-Anh vào học cũng được vài tháng rồi nhĩ? Có vui không?

-Đương nhiên rất vui – Đắc Thành hào hứng nói – Anh tham gia vào câu lạc bộ bóng đá, còn ghi được mấy bàn thắng nữa đấy. Hôm nào anh thi đấu sẽ đưa em theo cổ vũ!

-Em không đi được đâu – Thùy Linh khẽ cười buồn – Anh biết ba không thích em la cà giao du nhiều mà!

Nụ cười trên môi Đắc Thành vụt tắt, cậu khẽ đưa tay sang xoa đầu Thùy Linh, cố nén một tiếng thở dài. Từ bé Đắc Thành đã nhận ra một khoảng cách vô hình giữa ba và con bé. Thùy Linh trước giờ làm việc gì sai đều sẽ bị ông phạt rất nặng, bất kể con bé còn rất nhỏ. Hai năm trước cũng chỉ vì Thùy Linh dám khóc trước mộ mẹ - người phụ nữ đã phản bội lại ông – ba cậu liền ngay lập tức đưa con bé sang Mỹ, mặc kệ Đắc Thành cố sức nài nỉ. Cậu hiểu rất rõ, là ông hận người phụ nữ đó, nhưng vịn vào cái cớ này để trút hết oán giận lên đầu Thùy Linh thì quả thật quá bất công rồi. Đắc Thành cảm thấy rất bất mãn, nhưng thật sự lực bất tòng tâm. Ngoài việc ở bên cạnh bảo vệ con bé ra, cậu quả thật không thể làm gì khác.

Thùy Linh nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của anh trai mình thì có phần hơi chột dạ, liền đưa tay búng một cái thật đau vào mũi Đắc Thành, cười cợt:

-Còn dám nói là ra an ủi em, bộ mặt đáng thương đó là thế nào? Mau cát vào ngay không em búng thêm mấy cái nữa đấy!

-Con bé này! Đắc Thành vung tay lên dọa dẫm. Từ bao giờ lại trở nên hỗn hào như vậy hả, định lợi dụng lúc anh yếu lòng mà ra tay à! Có tin anh bỏ em lại đây một mình không?

-Là do anh không mang đủ tiền nên muốn tìm cớ chuồn thì có – Thùy Linh thè lưỡi ra trêu – Hôm nay em sẽ ăn thật nhiều xem anh làm thế nào!

Đắc Thành đành bất lực trước đứa em gái xinh xắn, lăm lăm của mình. Về mặt bây giờ của con bé, vốn chỉ xuất hiện khi ở gần cậu thôi. Chỉ cần Thùy Linh vui vẻ là được rồi, cậu vốn không quan tâm nhiều nữa. Đắc Thành thoải mái nghĩ, rồi phóng ánh nhìn ra thật xa. Có lẽ dạo này cậu phải về nhà nhiều hơn trước...

-Em ăn xong rồi – Thùy Linh đẩy đồng trứng trước mặt sang một bên, nhìn Đắc Thành cười cợt – Mà anh hai có mang đủ tiền để trả không đấy?

-Cũng may là em còn biết đường dừng lại, không thì anh hai em mình phải ở lại rửa bát đấy, biết chưa hả? Con gái gì mà ăn uống khiếp thế, thảo nào...

-Anh nói gì đấy?

Thùy Linh cười cợt đưa tay sang véo mũi Đắc Thành một cái thật đau, để lại một gương mặt đang nhăn nhó vì bị ức hiếp, ầm ầm đi trả tiền. Xong xuôi, cậu nắm lấy tay Thùy Linh đưa con bé về gần trường, dặn dò thật kỹ:

-Cuối tuần này anh sẽ về nhà, em đừng có mà gây họa gì đấy!

-Em biết rồi mà – Thùy Linh phụng phịu nói – Anh hai sướng nhé, được vào trường tốt, lại còn tham gia mấy hoạt động tập thể này nọ nữa. Không biết có còn thời gian mà nhớ đến đứa em gái này không đây?

-Thật là – Đắc Thành khẽ cốc đầu Thùy Linh, cười cợt – Con bé này lúc có người ngoài thì im ắng trầm tĩnh, ở bên cạnh anh lại lộ ra bộ mặt đáng ghét này là thế nào. Nghe đâu ba định đưa em vào học ở một trường nữ đây, tha hồ mà tận hưởng nhé!

-Đáng ghét! Anh không đấu tranh cho em được sao? Thùy Linh vờ giận dỗi. Học ở trường nữ chán lắm!

-Em cố một chút đi, lên lớp mười thì thi vào trường anh là được – Đắc Thành khẽ vỗ vai Thùy Linh, nói giọng thật dịu dàng – Thôi anh phải vào trường đây, em về nhà đi. Nhớ là cấm có khóc lóc nữa đây!

Thùy Linh định gân cổ lên cãi lại, nhưng gương mặt đột ngột chùng xuống, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào hai người đang chậm chậm đi đến trước mặt. Là Vũ Hoàng và Bảo Nam, lúc này cũng đang trong trạng thái vô cùng hoang mang. Đắc Thành đang ở ngay trước mặt, liệu hai người phải làm thế nào đây?

Đắc Thành nhìn thấy thái độ kì lạ của Thùy Linh thì khẽ quay lưng lại nhìn, rồi hơi kinh ngạc khi thấy Bảo Nam đang mặc quần áo con gái, lại còn đi cùng với Vũ Hoàng. Cậu định bước tới hỏi thăm thì đã nghe tiếng Thùy Linh vang lên phía sau, giọng có phần chua chát:

-Trái Đất tròn thật nhỉ, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Đắc Thành khẽ quay sang nhìn Thùy Linh, thắc mắc:

-Em quen hai người họ sao?

-Vừa mới gặp tức thì mà – Thùy Linh nói bằng giọng lạnh tanh – Là người đã dắt bạn gái đến gặp em!

Đắc Thành trở mắt lên nhìn Vũ Hoàng và Bảo Nam, nét mặt ngày càng trở nên khó coi. Vũ Hoàng nhìn thấy sự thể trở nên thế này thì khẽ lắc đầu ngán ngẫm. Sự xuất hiện của Đắc Thành khiến sự việc bỗng trở nên rối rắm. Cậu khẽ liếc nhìn sang Bảo Nam, lúc này rõ ràng đang run rẩy trước ánh nhìn đầy hằn học của Đắc Thành. Những tưởng mọi chuyện đã được giải quyết, không ngờ lại thành ra thế này. Bây giờ cậu phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Vũ Hoàng khẽ bỏ tay Bảo Nam ra, gương mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc, nhưng trong đầu giờ đây đang rất hỗn loạn. Cậu biết rõ Bảo Nam thích Đắc Thành nên cũng không đành lòng khiến nó phải khó xử. Chỉ là Thùy Linh lúc này vẫn đang ở trước mặt, nếu để mọi chuyện bại lộ thì sẽ còn rất nhiều hệ lụy về sau.

-Là thật sao?

Đắc Thành nhìn chăm chăm vào Bảo Nam, giọng nói có phần hơi gay gắt. Mặc dù nhìn cách hai người đi bên nhau, còn cả vẻ mặt lúng túng của Bảo Nam thì mọi chuyện dường như đã quá rõ ràng rồi, nhưng Đắc Thành vẫn muốn cho nó một cơ hội. Và cũng là cho bản thân cậu thêm một cơ hội. “Xem như tôi xin cậu một lần, hãy lên tiếng phủ nhận đi, có được không?”

Bảo Nam không phải là một cô nhóc nhạy cảm, nhưng vẫn có thể hiểu được cảm nhận của Đắc Thành lúc này. Lần trước chính nó đã khẳng định chắc nịch với cậu là giữa mình và Vũ Hoàng vốn chẳng có quan hệ gì, giờ lại xuất hiện trước mặt cậu với bộ dạng này. Nhìn thái độ của Đắc Thành và Thùy Linh, có vẻ quan hệ rất thân thiết. Dối gạt con bé như vậy vốn là chuyện bất đắc dĩ, nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, nó làm sao có thể giải thích với Đắc Thành ngay trước mặt Thùy Linh được. Anh nhất hoài nghi đó của cậu, có thể đứng nhìn chăm chăm vào nó nữa có được không. Cái dáng vẻ suy sụp khi nãy của Vũ Hoàng, Bảo Nam thật sự không muốn nhìn thấy nữa. Nó nhất định phải ở bên cạnh cậu ta cho đến giây phút cuối, bởi đầu sao, họa này cũng vốn là từ nó mà ra.

-Cậu muốn hỏi chuyện gì? Bảo Nam khẽ đáp lại câu hỏi đầy bức dọc của Đắc Thành, cảm thấy cổ họng hơi đau rát.

-Chuyện hai người đang quen nhau! Là thật sao?

Đắc Thành nói cộc lốc, gương mặt khẽ nở một nụ cười khinh khinh. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu như vậy, đúng là khiến Bảo Nam cảm thấy hơi gai người. Ngay bên cạnh, Vũ Hoàng lúc này cũng đang rất lúng túng, chỉ là cái gương mặt lạnh tanh vốn đã trở thành thói quen này giờ bỗng trở nên có ích. Cậu quay sang nhìn Đắc Thành, rồi khẽ nắm lấy tay Bảo Nam, nói giọng bình thản:

-Chuyện này để khi khác nói có được không? Giờ chúng tôi phải đi!

Vũ Hoàng vừa dứt lời thì kéo luôn Bảo Nam vào trường, khiến nó cảm thấy hơi hụt hẫng. Nhưng Đắc Thành lại đột nhiên nắm lấy tay Bảo Nam, lôi nó về phía mình. Nét mặt cậu bây giờ đang cực kỳ nghiêm túc, cổ tay cũng siết rất chặt, mặc kệ Bảo Nam khẽ nhủ mày vì đau đòn.

-Nếu bây giờ cậu đi là kết thúc tất cả đấy, biết không?

Bảo Nam đương nhiên biết rõ lừa dối người khác là điều không nên làm. Nhất là người đó lại còn là đối tượng mà nó thích. Nhưng mà giờ đây Bảo Nam thật sự không còn lựa chọn nào khác. Nó đã hứa với Vũ Hoàng thì nhất định phải hoàn thành xong vở kịch này, để cậu ta không phải vương bận gì nữa.

Vũ Hoàng nhìn thấy cảnh tượng này thì khẽ buông tay Bảo Nam ra, nói cộc lốc:

-Vậy tôi vào trước!

Vũ Hoàng cư xử như vậy, cốt là để Bảo Nam không phải vì cậu mà khó xử. Nhưng Bảo Nam có phải là quá ngu ngốc rồi không, tại sao giờ đây nó thật sự chỉ muốn ở bên cạnh Vũ Hoàng thôi? Bảo Nam khẽ gạt tay Đắc Thành ra, nhìn cậu thật buồn, dù biết vẫn không thể nào xua tan đi những bức dọc đang hiện diện trên gương mặt cậu.

-Xin lỗi!

Bảo Nam vừa nói xong thì quay lưng đi vội vào trường, mặc kệ việc mình vẫn đang mặc đồ con gái. Nó không đủ can đảm để chờ đợi cậu hỏi đáp, cũng không đủ dũng khí để đối mặt. Đắc Thành có muốn đối xử với nó như thế nào đi chăng nữa là quyền của cậu. Bởi nó đã quá dối trá, quá lừa lọc rồi. Lúc gạt tay Đắc Thành ra, Bảo Nam cảm thấy như mọi niềm tin của cậu cũng theo đó mà tan biến hết. Hai tiếng xin lỗi, đúng là đã quá dư thừa rồi. Cái cậu cần là một lời giải thích, mà việc nó có thể làm chỉ là bỏ mặc cậu ở đó rồi ra đi thôi, không phải sao? Vậy thì nó có tư cách gì mà đòi hỏi cậu tha thứ?

Bảo Nam đang đắm chìm trong đồng suy nghĩ rồi rầm áy thì chợt giật mình khi một cánh tay rắn chắc bỗng đưa ra nắm chặt lấy tay nó, kéo Bảo Nam về phía nhà vệ sinh gần đó. Nó quay phắt lại, định gạt phăng cánh tay ấy đi thì phát hiện ra đó là Vũ Hoàng, lúc này gương mặt vẫn lạnh tanh, chỉ có bước chân là có phần gấp gáp. Cậu đẩy vội Bảo Nam vào trong, rồi đưa luôn cái ba lô đựng đồ cho nó, nói như ra lệnh:

-Còn không mau thay đồ ra!

Bảo Nam ngoan ngoãn làm theo, lén lút tiến vào một phòng vệ sinh nam thay quần áo. Xong xuôi, nó cắt vấy và tóc giả vào ba lô, rồi bước ra ngoài. Vũ Hoàng vẫn đứng đó đợi nó, chỉ là nét mặt dường như hơi khó coi. Bảo Nam cũng không có tâm trạng nào để quan tâm nữa, nó chỉ uể oải vác ba lô lên vai, rồi đi thẳng về hướng kí túc. Vũ Hoàng cũng thản nhiên bước đi song song với Bảo Nam, rồi giật phăng cái ba lô trên vai nó.

-Cảm ơn! Bảo Nam nói, giọng ỉu xìu.

-Lau nước mắt đi, nhìn chường mắt quá!

Vũ Hoàng bâng quơ một câu, nhưng thái độ rõ ràng rất bức dọc. Bảo Nam không ý thức được là mình đang khóc, khẽ đưa tay quệt dòng nước mắt cứ chực trào ra, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng. Tuy không muốn thể hiện bộ mặt yếu đuối này trước mặt Vũ Hoàng, nhưng nó thật sự bất lực rồi. Là do nó tự làm tự chịu, còn có thể trách ai?

Vũ Hoàng nhìn thấy dáng vẻ thiếu não của Bảo Nam thì đột nhiên cảm thấy rất bức mình. Cô nhóc này, sao cứ khóc mãi vậy? Là đang trách cậu gây ra chuyện này sao?

-Nếu thích cậu ta như vậy, sao lúc nãy không giải thích cho rõ ràng đi!

-Không muốn! Bảo Nam bức bối nói, cảm thấy bản thân đang bị tra khảo oan ức.

-Thế thì đừng có tỏ ra như vậy trước mặt tôi!

Vũ Hoàng nói giọng lạnh tanh, nhưng cũng đủ khiến Bảo Nam đau đớn vì uất ức. Nó là vì cậu mà bỏ vào đây, mặc kệ người con trai mà nó thích. Chẳng lẽ như thế không đủ để nhận một câu cảm ơn sao? Hay ít ra là một lời động viên qua loa lấy lệ như mọi ngày cũng được mà. Tại sao cứ phải đối xử với nó như vậy trong khi cậu ta biết rõ là nó đang rất đau?

Bảo Nam không ngăn được dòng nước mắt đang chực trào ra nữa, cảm thấy ảm ức tột độ. Nó òa lên khóc như một đứa trẻ, khiến Vũ Hoàng dù lúc này đã đi trước được một đoạn cũng phải quay lại nhìn. Cậu rõ ràng là đang rất giận, có lẽ vì phải chứng kiến những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má Bảo Nam. Còn cả thái độ bản thân lúc vừa bước vào trường của nó nữa, khiến cậu suy nghĩ thì mặt bình tĩnh mà hét lên. "Nếu đã đau lòng như vậy, tổn thương như vậy thì tại sao lại còn che giấu dùm tôi, tại sao lại phải khiến tôi cảm thấy ray rứt?"

Vũ Hoàng bức dọc đi đến bên cạnh Bảo Nam, lúc này vẫn đang khóc không ngừng. Cậu khó chịu vứt cái ba lô xuống bên cạnh nó, gắt:

-Còn không mau nín đi! Rốt cuộc là cậu muốn gây chú ý đến chừng nào thì mới vừa lòng hả?

Bảo Nam bị mắng thì lại càng cảm thấy ảm ức, không kiềm chế được mà tiếp tục khóc to hơn. "Tên khốn này, rốt cuộc là tại sao lại đáng ghét như vậy?" Nó đứng bật dậy, giương đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Vũ Hoàng, rồi đột ngột đánh thật mạnh vào ngực cậu, không ngừng gào thét, giọng vẫn còn ngắt quãng:

-Rốt cuộc là tôi đã làm gì mà cậu lại căm ghét tôi như vậy hả? Muốn giúp cậu cũng là sai, muốn gần cậu cũng là sai. Vậy tại sao còn xuất hiện bên cạnh tôi làm gì?

Vũ Hoàng đưa tay khóa chặt hai cổ tay của Bảo Nam, quên cả bình tĩnh mà trừng mắt nhìn nó, nói giọng gay gắt:

-Cậu có thôi làm trò đi không? Người khác nhìn thấy thì to chuyện đấy! Về phòng mau!

-Không về! Bảo Nam vẫn giãy dựa không thôi. Cậu nói ngay bây giờ đi. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy. Tôi đã làm sai chuyện gì chứ? Cậu đó, rốt cuộc là loại người gì vậy?

-Cậu đừng có quá đáng nhé! Vũ Hoàng siết chặt tay Bảo Nam, nói đầy bức dọc. Cậu thì biết gì mà nói!

-Có chuyện gì tôi không biết chứ! Bảo Nam lúc này vẫn đang rất tức giận. Cậu lúc nào cũng tỏ ra mờ mờ ám ám, nghĩ mình là ai chứ. Ngu ngốc, giả tạo, đáng ghét!

-Đủ rồi! Một người ngay cả mẹ mình vì sao lại chết cũng không biết thì có tư cách dạy đời tôi sao?

Vũ Hoàng không kiềm chế được mà hét lên, rồi ngay lập tức cảm thấy hối hận. Nhưng có vẻ đã không còn kịp nữa. Giờ đây trước mặt cậu, Bảo Nam đột nhiên ngừng khóc, còn thả lỏng cả hai tay. Nó nhìn chằm chằm vào cậu, nói giọng đầy run rẩy:

-Cậu nói gì? Có thể lặp lại không?

Vũ Hoàng chỉ hừ nhẹ không đáp, vội cúi xuống nhặt lấy cái ba lô lên rồi đi nhanh về hướng kí túc xá, mặc kệ ánh mắt bàng hoàng của Bảo Nam vẫn đang nhìn chòng chọc đằng sau. "Tại sao mình lại mất bình tĩnh như vậy, còn nói ra ngay lúc này nữa. Cô nhóc đó chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vũ Hoàng đi khỏi được một lúc lâu nhưng Bảo Nam vẫn chưa hết bàng hoàng. Lúc này trong đầu nó rất rối, một mặt muốn đuổi theo cậu ta để hỏi rõ sự tình, mặt khác lại lo sợ mọi chuyện được phanh phui. Mẹ nó không mất vì sinh khó, vậy thì là gì? Tại sao trước giờ cả ba và chủ tịch đều giấu mà không cho nó biết?

Bảo Nam thần thờ đi đến chỗ ghế đá gần đó ngồi, trong đầu vẫn không thôi suy nghĩ. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy, tại sao mọi chuyện đều rối tung lên thế này? Cách đây vài tiếng, nó còn cảm thấy vô cùng tức giận và ganh ghét với Thùy Linh, cô gái xinh xắn mà Vũ Hoàng từng đem lòng yêu thương. Tiếp đến thì lại gặp ngay Đắc Thành, còn chối bỏ cậu mà đi theo tên gốc lúc nào cũng tỏ ra lạnh lạnh lùng lùng đó. Vậy mà không để Bảo Nam kịp hết buồn bã, tên khốn đó lại còn giờ giọng oán trách, chỉ trích nó. Bảo Nam thật sự không hiểu, tại sao cậu ta lại ghét nó đến vậy?

-Cậu thì biết gì mà nói! Lúc nào cũng là câu đó, cậu ta cậy mình thông minh nên lúc nào cũng xem thường mình. Đáng ghét!

Bảo Nam tự lẩm bẩm, cảm thấy rất ảm ức. Cơ mà nghĩ kĩ lại, những chuyện này vốn đâu cần sử dụng đến tư duy. Là tại bản thân nó không đủ chín chắn phải không, nên cả ba và chủ tịch tha nói cho Vũ Hoàng biết mọi chuyện chứ không thêm hé môi với nó nửa lời?

Bảo Nam không thể trách ba, càng không dám trách chủ tịch nên chỉ có thể ngồi đây tự dằn vặt và trách móc Vũ Hoàng, tên nhóc chỉ ra đời trước nó vài phút nhưng lại trưởng thành hơn rất nhiều. Mấy tháng trời ở chung nhưng Bảo Nam vẫn không tài nào hiểu nổi con người đó. Nhiều lúc nó cảm tưởng như trong đầu Vũ Hoàng đang chất chứa rất nhiều suy nghĩ nhưng lại không muốn người ta phát giác. Cậu ta rốt cuộc là đang lo lắng, sầu não chuyện gì, tại sao lại không thể để nó biết. Là do nó quá bao đồng, còn toan muốn bước vào cái thế giới u tịch của Vũ Hoàng, nên cậu mới xù lông nhím ra để tự bảo vệ mình sao? Bảo Nam cứ mãi suy nghĩ, rồi lắc đầu ngầy ngậy, không lý nào mình lại có sức ảnh hưởng đối với cậu ta như vậy được. "Trần Bảo Nam trong mắt của Phạm Vũ Hoàng, ngoại trừ là tên sai vặt ra, làm gì có thể đảm đương vai trò nào khác?"

Trưa thứ hai cứ thế trôi qua, bất giác đã chuyển sang buổi chiều, nhưng Bảo Nam xem ra vẫn chưa có ý định trở về phòng. Thật ra nó rất muốn đi, chỉ là trong lòng đang e ngại, không biết phải xử lý thế nào khi gặp mặt với Vũ Hoàng. Bảo Nam chỉ sợ bản thân không kìm chế được, lại bám lấy cậu ta mà gặng hỏi cho ra mọi chuyện. "Rồi cậu ta lại nổi xung lên, không ngừng quát tháo mình cho mà xem". Bảo Nam mím môi bức dọc, cảm thấy hơi ảm ức. Trước giờ nó toàn bị Vũ Hoàng bắt nạt, nhưng đều là vì cậu ta cứ đem ba và chủ tịch ra dọa dẫm. Chỉ là dạo này, Bảo Nam cảm thấy mình rất lạ. Vũ Hoàng cũng chẳng thêm gọi điện về báo cáo tình hình, nhưng chỉ cần vừa thấy cậu đổi thái độ thì nó đã cảm thấy thót tim, rồi lo lắng cuống cuống lên. Khi này cũng vậy, lúc Đắc Thành nắm chặt tay yêu cầu nó ở lại, trong đầu Bảo Nam thật sự rất rối. Nếu là bình thường, nó vốn chẳng cần phải bận tâm nhiều, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy dáng vẻ thất thểu của Vũ Hoàng, Bảo Nam lại cảm thấy tim mình đang bị bóp nghẹt. Là do nó đã quá lương thiện đúng không, nên mới lo lắng không yên cho cái con người đáng ghét đó?

-Cậu định ngồi đây cho đến bao giờ?

Đắc Thành đột ngột xuất hiện trước mặt Bảo Nam, khiến nó giật mình ngược lên, miệng há hốc đầy bàng hoàng. Bảo Nam định mở miệng nói ra câu xin lỗi, nhưng nhìn gương mặt lạnh tanh của Vũ Hoàng khiến nó đột nhiên cảm thấy hơi gai người, bao nhiêu can đảm cũng vì thế mà tan biến hết.

-Bây giờ ngay cả nói chuyện với tôi cậu cũng không muốn sao? Vô tình thật đấy!

Đắc Thành khẽ nhếch miệng cười, khiến Bảo Nam đột nhiên thấy cậu và Vũ Hoàng giống nhau đến lạ. Nó vội vã lắc đầu, ngay lập tức thanh minh:

-Không phải vậy! Chỉ là... là...

Bảo Nam cứ ấp úng mãi, lại nhìn thấy gương mặt đáng sợ của Đắc Thành thì càng lúng lúng hơn. Nó khẽ siết chặt hai tay, nhưng không tài nào nghĩ được điều gì cả. Khi này, là nó tay trong tay với Vũ Hoàng, cũng chính nó đã bỏ cậu mà đuổi theo tên ngốc đó. Giờ còn muốn chối cãi, không phải đã quá vô sỉ rồi sao? Có lẽ, điều mà bây giờ nó nên làm nhất chính là im lặng, chờ đợi một sự oán trách từ cậu - người đã bị nó lừa dối quá nhiều.

Đắc Thành khẽ thở dài, rồi chậm chạp ngồi xuống bên cạnh Bảo Nam. Cậu đã cho nó thêm một cơ hội, rốt cuộc chỉ nhận được một sự im lặng đến đáng sợ này. “Trần Bảo Nam à, rốt cuộc cậu vẫn chọn cậu ta đúng không?”. Đắc Thành càng nghĩ càng cảm thấy quá uất ức, nhưng chỉ cần nhìn qua gương mặt đang tái dần vì sợ hãi và lo lắng kia thì lại mềm lòng. Cô gái này, thật biết cách làm cậu đau đầu.

-Giờ không muốn nói dối tôi nữa, nên quyết định im lặng sao? Đắc Thành khẽ buông một câu hờ hững.

-Không phải! Bảo Nam vẫn cúi gầm mặt, đáng vẻ lấm lét như kẻ vừa phạm trọng tội.

-Thật là! Đắc Thành bực dọc đưa tay nâng mặt Bảo Nam lên, rồi nhìn chăm chăm vào mắt nó. Đến nhìn mặt tôi còn không dám mà còn cố chối!

-Không phải thật mà!

Bảo Nam gạt tay Đắc Thành ra, bắt đầu nức nở, khiến cậu đột ngột trở nên bất động. Cậu không thể nào ngờ được, cái thứ vũ khí lợi hại của tụi con gái lại bị nó giờ ra ngay lúc này. Đắc Thành cố siết chặt tay, nhưng lại càng trở nên lúng túng khi nhìn thấy dòng nước mắt cứ thế mà lăn dài trên má nó. Cô gái này, rốt cuộc còn có thể khiến cậu phải đau lòng đến đâu?

-Được rồi, đừng khóc nữa! Là tôi đã sai, được chưa?

-Là lỗi của tớ mà, cậu đừng giận nữa - Bảo Nam vẫn không ngừng khóc nức nở - Về mặt đó của cậu... đáng sợ lắm...

“Giờ chứ, còn dám bảo mình đáng sợ. Là ai đã dối gạt tôi trước hả?”. Đắc Thành bực dọc siết chặt hai tay, cảm thấy bản thân đang quá thiết thời rồi. Rõ ràng người bị tổn thương là cậu, tại sao tình huống lại trở thành thế này. Cô gái này, quả thật biết cách làm cho con người ta đau đầu.

-Được rồi! Tôi không giận nữa. Cậu đã hài lòng chưa? Có cần tôi phải nhăn răng nhăn cò, làm vài trò khi mua vui cho cậu không?

Đắc Thành nói, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy rất ảm ức. Nhưng Bảo Nam, cô gái này vẫn không chịu hiểu cho tình cảnh của cậu, còn bướng bỉnh cãi lại.

-Thái độ như vậy, rõ ràng là vẫn còn giận mà!

Bảo Nam vẫn không ngừng rơi nước mắt, khiến Đắc Thành không kim chế được mà lao tới đè nó xuống, cất giọng khó chịu đầy vờ vĩnh:

-Cậu đúng là biết cách chọc điên người khác đấy! Trần Bảo Nam, hôm nay cậu chết chắc rồi!

Bảo Nam bị Đắc Thành tấn công thì cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng nhìn thấy bộ mặt giận không ra giận của cậu thì bật cười thành tiếng, rồi đưa hai tay cố đẩy Đắc Thành ra. Chỉ là cậu nhóc này đột nhiên sao lại mạnh đến vậy, đôi tay rắn chắc của cậu vẫn đè chặt Bảo Nam, khiến nó bất lực mà buông lỏng hai tay xuống. Bảo Nam ngơ ngác đưa mắt nhìn chăm chăm vào Đắc Thành, cảm thấy biểu hiện của cậu bây giờ rất lạ. Nó nghe tim mình đang đập càng lúc càng nhanh, khi Đắc Thành cứ từ từ cúi xuống càng lúc càng gần, đến nỗi Bảo Nam có thể cảm nhận được cả hơi thở đang có phần gấp gáp của cậu. Đùng nói là...

Cái cảnh tượng không nên thấy giữa hai thằng con trai này, đã khiến cậu nhóc vừa chạy học tốc từ kí túc xá lên khê đồ mặt, hai bàn tay bất giác nắm chặt kêu lên răng rắc. Từ lúc bỏ về phòng đến giờ, cậu vẫn cảm thấy không yên tâm về Bảo Nam nên mới vội vã đi tìm. Chỉ là, hình như cậu đã quá bao đồng thì phải. Cô nhóc này, đâu có thiếu người quan tâm chăm sóc chứ. Vũ Hoàng vừa nghĩ vừa cảm thấy bản thân thật quá ngu ngốc, còn đứng lại để nhìn cảnh này để làm gì? Cậu nhanh chóng quay lưng bỏ đi về hướng kí túc xá, hai bàn tay vẫn đang nắm rất chặt. “Không phải mình lo lắng cho cậu ta, chỉ là cảm thấy hơi cần rút vì đã nói xằng thôi! Giờ mọi chuyện đã ổn thỏa rồi, tốt nhất là cậu đừng có làm phiền đến tôi nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Đắc Thành trong một phút nông nổi mà không kiểm chế được lòng mình, lúc này đã kè sát mặt Bảo Nam, định đặt vào môi nó một nụ hôn nồng cháy. Nhưng nhìn cánh mũi phập phồng và hai cánh tay vẫn đang run lên khe khẽ của Bảo Nam lại khiến cậu ngập ngừng, cô gái này, hình như vẫn chưa sẵn sàng cho một chuyển biến sâu sắc như vậy. Mà cũng có thể, Bảo Nam chưa thích cậu đến mức này. Đắc Thành khẽ nắm chặt lấy cổ tay Bảo Nam, cả người lúc này vẫn đang nóng bừng lên. Cậu cố kìm nén những cảm xúc đang dào dạt trong lòng, bản thân cũng không đủ bi ối để ép buộc cô gái không yêu mình. Chỉ là cái nắm chặt tay giữa Bảo Nam và Vũ Hoàng vẫn còn ám ảnh trong đầu Đắc Thành, khiến cậu có cảm giác rất bất an. Cậu tiếp tục nhìn chăm chăm vào đôi môi đang mím chặt vì căng thẳng của Bảo Nam, rồi bất lực thở dài. Có lẽ cậu vẫn còn phải đợi thêm một thời gian nữa...

-Này! Tự nhiên sao lại nhắm mắt vậy? Đang nghĩ bậy bạ gì đúng không?

-Làm gì có chứ!

Bảo Nam mở choàng mắt ra, nhú mày nhìn Đắc Thành đầy bức dọc, rồi cố sức đẩy cậu ra. Đắc Thành cũng không định trêu nó nữa, nhưng vừa bỏ tay Bảo Nam ra đã nhận được mấy cú cốc đầu đau đến thấu óc, bèn nhăn mặt quay qua. Bảo Nam lúc này đã đứng dậy bỏ đi một nước, mặc kệ Đắc Thành bất lực gọi vói theo:

-Này, cậu đi đâu vậy?

-Đắc Thành đáng ghét, từ nay tôi cóc thèm nói chuyện với cậu nữa!

Bảo Nam đi được một lúc lâu, Đắc Thành mới bất lực đứng dậy, cảm thấy cả người nhuốm đầy mệt mỏi. Lúc Bảo Nam bỏ vào cùng Vũ Hoàng, cậu thật sự cảm thấy rất tức giận. Cô nhóc đó, rõ ràng đã một mực khẳng định với cậu là mình và Vũ Hoàng chẳng có chút quan hệ gì, giờ lại xuất hiện với bộ dạng như vậy, rốt cuộc là còn muốn lừa dối cậu đến bao giờ? Đắc Thành mang theo đồng bức tức đó, trong đầu đã quyết tâm là nhất định sẽ không nhìn mặt Bảo Nam nữa.

Nhưng khi nhìn thấy Bảo Nam ngồi thần thờ một mình trên ghế đá, đồng oán khí của cậu đã xẹp hơn một nửa. Đắc Thành cứ ngồi nhìn chăm chăm vào cô gái đó, từ giữa trưa cho đến lúc trời bắt đầu sụp tối. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại bản thân như vậy, thật khiến cậu phải lưu tâm. Cuối cùng, Đắc Thành cũng không kìm được lòng mình mà đến bên cạnh Bảo Nam, cốt là để xua tan đi những suy nghĩ đang dần vật nó. Dù là gì đi chăng nữa, cậu cũng không muốn nhìn thấy gương mặt thần thờ và chán nản này, thêm một phút giây nào nữa...

Bảo Nam không đủ tỉnh táo để nhận ra những khổ tâm của Đắc Thành, lúc này trong đầu nó vẫn còn đang rối tung rối mù. Vì những lời nói vu vơ của Vũ Hoàng cứ ám ảnh trong đầu nó, cả hành động bất ngờ và kì quặc của Đắc Thành nữa. Tự nhiên lại gẩn gù như vậy, thật khiến tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bảo Nam lúc lắc đầu, cố xua tan những suy nghĩ vẩn vơ đó, rồi e dè đứng trước cửa phòng, bối rối không biết có nên gõ cửa không? Vũ Hoàng, tên nhóc này đã về chưa?

“Cạch”.

Bảo Nam rốt cuộc cũng mở cửa, trong phòng lúc này vẫn tối đen như mực. Nó sực nhớ lúc gặp Đắc Thành trở về, cũng là khung cảnh này. Là trùng hợp, hay là thói quen. Vũ Hoàng – con người này vẫn khiến Bảo Nam không tài nào nắm bắt được. Sao lúc nào cũng để nó bắt gặp cậu thu mình trong cái bóng tối cô đơn và lạnh lẽo này?

Bảo Nam chân chừ một giây, rồi khép cửa lại, quyết định không bật đèn. Nó mò mẫm bước lại gần giường của Vũ Hoàng, trong đầu vẫn đang rối bời? Rốt cuộc thì nó đang làm gì đây?

-Á!

Bảo Nam vấp phải chân giường, vừa đau vừa mất thăng bằng, rồi té nhào vào đồng chăn đang lù lù trước mặt. Nó nghe một tiếng rên lên khe khẽ, rồi một cánh tay rắn chắc khẽ đẩy nó ra, đồng thời một giọng nói bức dọc cất lên:

-Cậu lại đang giờ trò gì thế hả? Về giường ngay!

-Không muốn!

Bảo Nam ương bướng cãi, rồi xích ra phía mép giường, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không u tối trước mặt. Nó khẽ siết đôi bàn tay, rồi thu hết can đảm quay sang Vũ Hoàng, hỏi thật khẽ:

-Chuyện cậu nói hồi trưa, có thể kể hết cho tôi được không?

Trước mặt Bảo Nam lúc này vẫn là một không gian tối tăm, chỉ duy có nhịp thở đều của Vũ Hoàng là minh chứng cho sự hiện diện của cậu. Bảo Nam cứ đợi, nhưng vẫn không có hồi đáp. Lần đầu tiên nó thấy mình kiên nhẫn đến vậy. Mãi một lúc lâu, Bảo Nam nghe Vũ Hoàng thở dài thật náo, rồi lồm cồm ngồi dậy, cất giọng đầy chán nản:

-Có nhiều chuyện không biết sẽ tốt hơn đây!

-Nhưng chắc chắn không phải là chuyện này! Bảo Nam cất giọng chắc nịch, rồi khẽ lần sang nắm lấy tay Vũ Hoàng. Cậu yên tâm đi, tôi đã sẵn sàng rồi.

Vũ Hoàng không muốn cự cãi với Bảo Nam nữa, một phần vì biết cũng chẳng thể cản nó được. Cậu mặc kệ bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy tay mình, tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước. Đôi mắt đã quen dần với bóng tối của Vũ Hoàng lúc này khẽ lơ mờ hiện ra vài hình ảnh hư ảo, đồng thời những kí ức ngày còn bé dần hiện về, càng lúc càng rõ nét...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Ngày đó, Bảo Nam và Vũ Hoàng vừa tròn một tuổi, cứ khóc mãi không thôi vì khát sữa mẹ, khiến chủ tịch và ông Hùng rất đau đầu. Hai người mẹ trẻ trong lúc mua sắm quần áo mừng thôi nôi con đã bị kẻ địch bắt cóc. Chúng nhất quyết đòi chủ tịch một mình đến điểm hẹn, nếu không sẽ giết cả hai người. Cái bẫy giăng ra trước mắt này rõ ràng đến nỗi một đứa trẻ con cũng có thể nhìn ra. Nhưng tính mạng của hai người phụ nữ quan trọng đối với ông và Đại Hùng khiến chủ tịch hơi do dự. Còn Bảo Nam và Vũ Hoàng nữa, chúng vừa ra đời chưa được bao lâu đã mất mẹ, không phải đã quá thiệt thòi rồi sao?

“Reng! Reng!”

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, giọng nói đầu dây bên kia bắt đầu tỏ vẻ mất bình tĩnh, ra lệnh cho chủ tịch phải đến ngay trong vòng hai giờ đồng hồ, nếu không sẽ xuống tay với cả hai người. Chủ tịch đặt ống nghe xuống, trong đầu cực kì hỗn loạn. Ông quý trọng hai người phụ nữ ấy, nhưng càng trọng sinh mạng và Long Hồ bang do mình đổ cả máu và nước mắt để xây dựng nên. Nếu lần này đi, ông nhất định sẽ cảm chắc cái chết...

- Anh cứ đem theo người đến điểm hẹn đi!

Ông Hùng đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí đang trầm lắng. Chủ tịch khẽ đưa mắt nhìn ông, thầm giấu một tiếng cảm ơn. Điều khiến chủ tịch day dứt nhất lúc này chính là mạng sống của Quỳnh Anh - người vợ mà Đại Hùng nhất mực thương yêu. Xem ra gánh nặng này giờ đã được trút bỏ. Người này, quả nhiên có thể đại nghĩa diệt thân.

- Là anh có lỗi với em! Nhất định anh sẽ liều tính mạng này để mang lại cho Bảo Nam một cuộc sống tốt nhất! Chủ tịch vỗ vai Đại Hùng, cất giọng đầy khó nhọc.

- Tính mạng này của em là do anh cứu, sao có thể đòi hỏi quá nhiều được - Ông Hùng nói đầy chua chát - Chỉ có thể trách Quỳnh Anh mạng khổ, lại rơi vào tay kẻ địch...

Vũ Hoàng vẫn tiếp tục kể, giọng đều đều như đang đọc một bài tập làm văn. Chỉ là bàn tay của Bảo Nam lúc này đang siết chặt dần, khiến cậu cảm thấy hơi khó thở. Cô nhóc này, đúng là vẫn chưa đủ trưởng thành để chấp nhận mọi chuyện.

- Đợi đã - Bảo Nam đột ngột lên tiếng cắt ngang lời Vũ Hoàng - Tại sao lại chỉ nhắc đến mẹ tôi? Còn mẹ cậu thì sao?

- Ngốc à - Vũ Hoàng khẽ buông giọng đầy chua chát - Cậu nghĩ ba tôi là ai chứ? Một người không thể dứt bỏ tình thân lại ngang nhiên nắm chức vụ lãnh đạo Long Hồ bang được sao? Mẹ tôi, vốn ngay từ đầu đã không khiến ông ta có chút bận lòng rồi. Chỉ là chú Hùng thì khác, ông ấy yêu mẹ cậu như vậy, quyết định này có lẽ rất khó khăn...

Bảo Nam nghe Vũ Hoàng nói, cảm thấy hơi rùng mình. Trước giờ nó vẫn đối mặt với chủ tịch nhưng không hề hiểu rõ gì về ông. Nụ cười của ông, ánh mắt của ông dịu dàng là vậy, sao lại khiến Vũ Hoàng trở nên cô độc và lạnh lẽo thế này? Là do nó đã quá vô tâm, chỉ biết tận hưởng cuộc sống màu hồng do ba mình tạo ra, mà không hề để ý gì đến những lọc lừa và mưu toan bên ngoài cả. Bảo Nam bắt đầu nhớ lại những lần mấy chú trong bang trở về với bộ dạng tả tơi, cả người đầy máu tươi bốc mùi tanh tưởi. Lúc đó, nó chỉ biết trốn vào một góc trong phòng, cố bịt chặt tai để ngăn những tiếng rên la đau đớn vì thuốc sát trùng của họ. Bảo Nam biết mình hèn nhát, nhưng nó không sao hòa hợp được với cuộc sống cứ phải chà đạp, chém giết lẫn nhau để sinh tồn này. Cái bóng của ba quá lớn, cùng với đôi bàn tay ấm áp của ông cứ luôn chò che, đồng thời cô lập Bảo Nam trong một thế giới đẹp đẽ đầy tình thương. Ông nhất định sẽ mang đến cho Bảo Nam một tương lai khác, tươi sáng hơn so với mình và Quỳnh Anh.

- Vậy cuối cùng... Bảo Nam cất giọng khó nhọc, cảm thấy tim mình đang đập liên hồi.

- Đương nhiên là lúc ba tôi đến nơi, cả hai người đều đã bị giết. Bằng súng, ngay đình đầu...

Vũ Hoàng nói, cảm thấy hơi lộn giọng. Cậu khẽ gỡ tay Bảo Nam ra, nhưng nó vẫn kiên quyết nắm chặt, rồi cố hỏi thêm một câu:

- Chuyện này, cậu biết từ khi nào?

- Hừ - Vũ Hoàng lạnh nhạt nói - Ngay từ lúc cậu bắt tôi phải chơi cái trò cô dâu chú rể vớ vẩn đó đấy!

- Từ lúc năm tuổi sao? Bảo Nam cất giọng run run. Cậu chỉ là một đứa trẻ, sao chủ tịch lại...

-Ngu ngốc! Vũ Hoàng rút vội tay ra, rồi cốc cho Bảo Nam một cú đau điếng. Cái ông ta muốn, chính là tôi như thế này!

Bảo Nam nghe từng lời của Vũ Hoàng, cảm thấy tim mình run lên khe khẽ. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, nó chưa từng một lần để tâm tìm hiểu tại sao Vũ Hoàng lại trở thành một người nhạt nhẽo và vô cảm như thế. Nếu không bị chủ tịch ép buộc, Bảo Nam năm tuổi đã không thèm liếc mắt nhìn Vũ Hoàng, cũng như chẳng màng lôi kéo cậu ta vào mấy trò chơi con nít của nó. Và nếu không bị ba ép buộc, Bảo Nam mười sáu tuổi cũng chắc chắn sẽ cách xa Vũ Hoàng mấy thước, để khỏi phải chuốc lấy những phiền phức không đáng có từ cậu. Nó là đứa từ nhỏ đã được ba nuông chiều và bảo bọc, vốn không tài nào hiểu nổi một tên nhóc chỉ ra đời trước nó ba mươi phút nhưng đã định sẵn phải trở thành một người vô tình và tàn nhẫn. Số phận mà Vũ Hoàng đang mang đó, không phải đã quá khắc nghiệt rồi sao? Trở thành người kế thừa, lãnh đạo những con người vốn hằng ngày luôn phải đối diện với cái chết, Vũ Hoàng còn phải cô độc đến mức nào?

-Được rồi! Cậu về giường đi!

Vũ Hoàng đẩy Bảo Nam đứng dậy, nhưng lại bị nó gạt ra, rồi quay sang ôm chặt cậu. “Cậu làm gì vậy hả?”. Vũ Hoàng to tiếng mắng, nhưng chẳng có chút tác dụng nào cả, chỉ làm Bảo Nam càng ôm chặt cậu hơn. Những giọt nước mắt của nó lúc này cũng bắt đầu rơi đều đều trên áo cậu, khiến Vũ Hoàng bần rần chân tay, chẳng còn biết phải phản ứng ra sao nữa. “Cô nhóc này giờ lại định giờ trò gì đây?”

Chính Bảo Nam cũng không biết rõ, rốt cuộc mình đang muốn làm gì? Đột nhiên nó cảm thấy mình quá đáng ghét, sao có thể thoải mái tận hưởng những hạnh phúc mà Vũ Hoàng vốn chưa bao giờ được chạm tay đến. Nó khẽ tựa đầu lên vai cậu, vòng tay sang siết chặt tấm lưng rắn chắc vẫn đang im như phỗng vì bối rối. “Xin lỗi, cậu cô đơn lắm, đúng không?”

Vũ Hoàng khẽ bật cười, “Cô nhóc này đang là đang an ủi mình sao? Còn khóc bù lu bù loa như vậy, đúng là chẳng làm được gì ra hồn”. Cậu đưa tay đẩy Bảo Nam ra, nhưng vấp phải sự phản kháng quyết liệt của nó, đồng thời dòng nước mắt lúc này cứ ngày một trào ra như suối, thấm đẫm cả áo cậu. Vũ Hoàng đành bất lực thở dài ngao ngán, “Thôi thì cứ để mặc cậu ta muốn làm gì thì làm vậy”.

Bảo Nam vẫn khóc, mặc dù cả người đang là dần đi vì mệt, trong đầu vẫn không ngừng tự trách bản thân. Đột nhiên nhận ra một bộ mặt khác của chủ tịch, người mà nó luôn nhất mực kính trọng, đúng là khiến Bảo Nam không biết phải phản ứng thế nào? Có lẽ Vũ Hoàng nói đúng, phải chi ngay từ đầu nó đừng bướng bỉnh muốn tìm hiểu mọi chuyện thì có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng giờ mọi sự đã rồi, nó vẫn phải can đảm đối mặt và giải quyết. Bảo Nam cứ thế dần dần chìm vào giấc ngủ, mơ hồ cảm thấy đôi tay của Vũ Hoàng đang đặt nhẹ nhàng lên vai nó, vô thật chậm rãi. Cảm giác ấm áp này, rốt cuộc là vì sao?

-Này! Cậu còn định nường đến bao giờ nữa, dậy mau!

Vũ Hoàng đưa tay vỗ đầu Bảo Nam, khiến nó bực dọc thức dậy, định bụng sẽ tấn cho cậu ta một trận vì tội dám phá hoại giấc mộng đẹp của mình. Nhưng vừa mở mắt ra, Bảo Nam đã nghe tim mình đập lên liên hồi, gương mặt dần dần chuyển sang ửng đỏ. Vũ Hoàng lúc này vẫn thân nhiên ghé sát mặt nó, hoàn toàn không để ý gì đến thái độ bất thường của Bảo Nam. Cậu thẳng tay cốc cho nó một cú thật đau, rồi xách cái ba lô lên vai, thùng thình bước ra cửa:

-Mặc kệ cậu đấy, tôi đến lớp trước đây. Thật chẳng hiểu nổi, con gái gì mà ngu lắm thế!

Bình thường nếu nghe mấy lời châm chọc này của Vũ Hoàng, Bảo Nam đã lập tức bay đến để tấn cho cậu ta một trận cho chừa cái tội lắm mồm. Cơ mà hôm nay, Bảo Nam cảm thấy mình rất lạ. Nó vui đầu vào chán, rồi lẫn qua lẫn lại đây bối rối. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy, tại sao đột nhiên nó thấy Vũ Hoàng rất đẹp trai? Còn cả cái chán ảm áp cứ phảng phất mùi của cậu ta nữa, sao lại có thể làm tim nó đập liên hồi thế này? Bảo Nam vạt vớ đầu bút tóc, cảm thấy bản thân thật biến thái. Thôi chết, chẳng lẽ nó đã bị rơi vào lưới tình rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

-Bảo Nam, còn lấp ló ở đây làm gì? Vào lớp ngay!

Cô giáo dạy văn lớn tiếng nói, rồi lờm mắt nhìn Bảo Nam, khiến nó cụp đuôi đi vào, dáng vẻ cực kì lấm lét. Cũng lâu rồi Bảo Nam không bị cô mắng, hôm nay lại mất mặt thế này. Vừa sáng ra đã gặp chuyện rồi, đúng là quá xui xẻo.

-Cô thật không hiểu nổi, người ta nói gần đèn thì rạng. Sao em ở chung phòng với Vũ Hoàng lâu như vậy mà đến trễ, không thuộc bài, ngủ gục trong lớp, cái nào cũng có phần là thế nào?

Bảo Nam ngồi vào bàn, cảm thấy xuống nghe cô mắng. Cũng may nó đang là con trai, chứ nếu không thì xấu hổ không biết để đâu cho hết. Nhưng mà mấy việc này, nếu suy cho cùng thì đều là lỗi của Vũ Hoàng cả. Bảo Nam lao lực vì cậu ta như vậy mới xảy ra tình trạng vi phạm nội quy đều đều thế đó chứ. Càng nghĩ càng thấy ảm ức, Bảo Nam liền quay sang Vũ Hoàng, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cậu cũng đang nhìn nó đầy cười cợt. Không hiểu sao, Bảo Nam cảm thấy tim mình đập mạnh, cả người đột nhiên nóng bừng lên. Nó vội vã quay đi tránh ánh mắt của cậu, rồi lúi súi sách vở ra học. “Tiêu rồi, bây giờ ngay cả nhìn cậu ta thôi cũng mình cũng không làm được”.

- Vờ cậu đâu, đưa sang đây!

Bảo Nam hờ hững buông một câu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng lên bảng khiến Vũ Hoàng có chút tò mò. “Cô nhóc này hôm nay làm sao vậy, từ lúc bước vào đến giờ chẳng chịu quay sang nhìn mình một lần? Lại giờ chứng gì nữa đây không biết?” Nhưng cậu cũng chẳng để tâm mấy, liền chuyển tập của mình qua cho Bảo Nam, rồi ung dung ngồi nghe giảng. Chỉ là, lúc đưa sang cậu vô tình chạm phải tay Bảo Nam, khiến nó vội vàng rút lại, nét mặt cực kì lấm lét.

“Gì nữa đây? Không phải đang tẩy chay mình chứ? Là vì chuyện hôm qua sao?” Vũ Hoàng ôm đồng thắc mắc không được giải tỏa, cứ nhìn Bảo Nam chằm chằm khiến nó càng bối rối hơn, chỉ biết cầm mặt xuống bàn mãi miết chép bài? “Tên nhóc này, không thấy tôi đang khổ thế nào sao? Còn không quay đi là tôi đâm cho mấy phát bây giờ!”.

Chuông hết tiết vừa điểm, Bảo Nam theo phản xạ lập tức bỏ hết sách vở bút thước vào cặp, đang định phóng xuống canteen thì Vũ Hoàng bỗng đưa tay ra kéo nó lại, rồi thùng thình đứng dậy, nói cộc lốc:

-Không cần vội như vậy, com hôm nay để tôi mua!

Vũ Hoàng nói xong thì bước chậm rãi đến canteen, để lại Bảo Nam đang đứng ngệt mặt ra vì bất ngờ và, uhm, có thể là hạnh phúc. Những hành động của Vũ Hoàng lúc này, dù vô tình hay cố ý đều khiến nó lay động, không hiểu là vì sao. Bảo Nam vội vã lắc đầu, cố xua tan đi những suy nghĩ lung tung chẳng đâu ra đâu này. Dù có là bệnh gì đi chăng nữa thì cũng làm ơn khỏi nhanh nhanh đi, nó thật sự không thích cảm giác này chút nào.

“Cách”.

Vũ Hoàng đặt hai đĩa cơm sườn xuống bàn, rồi thản nhiên lấy muỗng nĩa ra ăn. Bảo Nam nhìn thấy vậy thì có phần hơi tò mò, liền quay sang khều tay cậu, giọng đầy thần phục:

-Wa, cậu giỏi thật đấy! Đi trễ như vậy mà vẫn còn com sao? Lại còn là sườn nữa!

-Cậu nghĩ tôi là ai chứ? Vũ Hoàng được khen thì hếch mặt lên, cười mỉm. Chỉ cần dùng chút thủ đoạn là xong rồi! Sau này cậu không cần phải bon chen ở cái hàng kinh khủng ấy nữa đâu!

-Huh? Bảo Nam ngờ ngác nhìn cậu, miệng mở to hết cỡ. Không vào xếp hàng thì làm sao cậu mua được com?

-Tôi đương nhiên có cách. Mà cậu thắc mắc nhiều làm gì? Còn không mau ăn đi!

Bảo Nam đương nhiên không thể ôm đồng lăm lăm đó mà nuốt trôi com được. Nó liếc sang hai đứa con gái bên cạnh đang nhìn Vũ Hoàng chòng chọc, còn thỉnh thoảng khẽ mỉm cười với cậu, bỗng nhiên cảm thấy mình thông minh hẳn ra. Nó quay sang lườm Vũ Hoàng, nói giọng như tra khảo:

-Tên này, cậu là nhờ mấy đứa con gái kia mua com dùm đúng không?

-Ày – Vũ Hoàng vẫn thản nhiên ăn – Là do họ tự nguyện thôi, chẳng phải cậu từng nói tôi không nên từ chối lòng tốt của người khác là gì?

-Nhưng chuyện này không được – Bảo Nam đột nhiên cau gắt, rồi nhìn chòng chọc vào cậu, nói đầy cương quyết – Sau này cậu không được ăn com của họ nữa, tôi tự biết đi mua!

-Gì chứ! Vũ Hoàng bị bất ngờ ngược lên nhìn Bảo Nam, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Cậu hôm nay rớt cuộc là đang mắc chứng gì vậy, cư xử càng ngày càng bất thường rồi đấy!

-Mặc tôi! Bảo Nam quay đi tránh ánh nhìn của Vũ Hoàng, miệng vẫn không ngừng lái nhái. Cậu vẫn có com ăn hằng ngày là được rồi, thắc mắc chi lắm vậy!

-Hôm nay còn cầu nhậu tôi lắm điều nữa cơ đấy! Đúng là trời sắp sập rồi. Được thôi, cậu thích chuốc cực khổ vào thân thì tùy, tôi không hơi đâu quan tâm!

Vũ Hoàng nói, rồi thản nhiên ăn tiếp, mặc kệ cho Bảo Nam vẫn không ngừng quay sang liếc xéo hai đứa con gái bên cạnh khiến họ chột dạ quay đi. Nó đột nhiên cảm thấy thoải mái, liền đưa tay xúc một muỗng to, nhưng chưa đưa được vào mồm thì “cách”, Đắc Thành đột nhiên xuất hiện, đặt đĩa com xuống bên cạnh Bảo Nam.

-Ngồi chung nha!

Vũ Hoàng và Bảo Nam đồng loạt ngược lên nhìn cậu, ánh mắt có phần kinh hãi. Sự kiện hôm qua vẫn còn rõ mồn một, thật khiến hai người hơi á ngại khi đối mặt với Đắc Thành. Nhưng nếu xét theo lẽ thường thì đáng ra cậu ta phải tỏ ra giận dữ chứ, sao lại có thể điềm đạm đến vậy? Đắc Thành nhìn dáng vẻ đau khổ của hai người thì khẽ cười cợt, rồi thản nhiên đưa tay sang bẹo má Bảo Nam, nói giọng thật dịu dàng:

-Cậu hôm nay đặc biệt đáng yêu đấy!

Tình cảnh hiện giờ, đúng là mây bão giăng đầy trời. Một bên là Bảo Nam, đang há hốc mồm vì kinh ngạc và thẹn thùng; một bên là Vũ Hoàng, gương mặt đang xám xịt vì bị ghen một cục com to tướng. Còn Đắc Thành thì vẫn bình thản quay sang nhìn Bảo Nam đầy triu mến. “Phạm Vũ Hoàng, từ giờ

tôi chính thức tiến tới, để xem cậu có thể làm được những gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

-Tôi qua chỗ khác ăn! Hai người cứ tự nhiên đi!

Vũ Hoàng đột nhiên đứng dậy, rồi đem luôn cái đĩa com sang bàn bên cạnh, để lại Bảo Nam lúng ta lúng túng trước mặt Đắc Thành, trong bụng thầm chữ. i rửa cái tên khốn Vũ Hoàng chỉ giỏi tài chuyển bóng nóng sang cho nó để bản thân rảnh nợ. Bên này Đắc Thành dù đã vào ngồi một hồi lâu nhưng vẫn thấy Bảo Nam cứ cầm mặt xuống bàn, dường như vẫn chưa có ý định ngược lên nhìn mình thì cảm thấy hơi tủi thân. Cậu khẽ hít một hơi sâu, rồi cố thu hết can đảm để phá tan bầu không khí im lặng đang bao trùm này:

-Chuyện hôm qua, cậu vẫn còn giận sao?

-Không có! Bảo Nam vội ngược mặt lên, rồi lắc đầu ngầy ngậy. Chỉ là cậu xuất hiện đột ngột quá...

-Chẳng lẽ mỗi khi tớ đến đều phải báo trước cho cậu sao? Có phiền phức quá không?

Bảo Nam dờ khóc dờ cười trước mấy câu châm chọc của Đắc Thành, rồi chợt tái mặt đi. Hôm qua vì xảy ra quá nhiều chuyện nên cả nó và Vũ Hoàng đều bỏ đi một nước, quên khuấy đi mất chuyện Đắc Thành chính là người xuất hiện rất thân mật cùng Thùy Linh. Hai người này, rốt cuộc là có quan hệ ra sao?

-Uhm, có lẽ tớ hơi tò mò, nhưng mà cậu và Thùy Linh...

-Bọn tớ là anh em ruột! Đắc Thành bỏ muống com xuống, nhìn Bảo Nam thật nghiêm túc. Hôm qua tớ đã hỏi qua Thùy Linh, cũng biết được một số điều. Có lẽ tớ và cậu đang ở hai đầu chiến tuyến đây!

-Tớ biết rồi! Bảo Nam khổ não thốt ra mấy chữ, rồi đưa mắt nhìn cậu thật buồn.

-Ngốc à! Đắc Thành đột nhiên nhoen miệng cười, rồi khẽ vỗ vai Bảo Nam trấn an. Mấy chuyện tranh giành hận thù này là của người lớn, bọn trẻ con như chúng ta có thể quản được sao? Tôi với cậu vẫn là bạn, tất nhiên, nếu cậu cũng muốn thế!

-Đương nhiên là muốn rồi! Đắc Thành là bạn tốt nhất của tớ mà!

-Vậy nếu như tớ không cần mối quan hệ này nữa thì sao?

Đắc Thành đột nhiên hỏi khiến Bảo Nam ngớ người ra, rồi mở to mắt hoang mang nhìn cậu, lắp bắp:

-Ý cậu là...

Chỉ thấy Đắc Thành khẽ nhếch môi cười, rồi rướn người sang ghé sát mặt Bảo Nam, thì thầm vào tai nó:

-Để tớ làm bạn trai cậu thì thế nào?

Bảo Nam de ra một đoạn, rồi đưa mắt nhìn Đắc Thành đầy dò xét, đôi mày khẽ nhíu lại:

-Cậu đừng có đùa nữa, không là tớ giận đấy!

Đắc Thành đột nhiên ngừng ăn, rồi đứng dậy quay lưng đi mất, chỉ bỏ lại một câu hờ hững:

-Tớ... thật sự không đùa đâu!

Bảo Nam nhìn theo bóng dáng Đắc Thành cho đến khi khuất hẳn, cảm thấy hơi khổ tâm. Trước đây nó thật sự rất mến Đắc Thành, bởi sự hòa đồng và vui vẻ của cậu. Nhưng tình cảm là thứ rất khó lý giải, Bảo Nam đột nhiên nhận ra rằng trong trái tim mình từ lâu đã có một hình bóng khác, âm ỉ mà sâu sắc. Nó thật sự không thể tiếp nhận thêm ai nữa, nhất là một người con trai tốt như vậy. Thế nên Bảo Nam ngốc nghếch vẫn cứ ngồi yên ở đấy, trong đầu không ngừng suy nghĩ vẩn vơ.

Chiều đến, Bảo Nam đứng hiên ngang ngoài cửa, không ngừng la hét thúc giục Vũ Hoàng, cái tên nhóc vẫn còn đang điềm nhiên ngồi đọc sách mà chẳng để tâm gì đến thời gian cả. Nó bực dọc đi đến gần giật phất quyển sách trên tay cậu, gắt lên ôm tôi:

-Này, gần hai giờ chiều rồi đấy! Anh Trường đã dặn mọi người phải tới trước hai giờ để tập hợp đội hình mà, cậu quên rồi sao!

-Phiền quá! Vũ Hoàng nhủu mảy giặt lại quyển sách trên tay Bảo Nam, thân nhiên xua tay đuổi nó đi. Cậu thích thì cứ đến trước, tôi đang đọc dở...

-Đồ lười, để xem cậu bị phạt ra sao!

Bảo Nam bực dọc phóng vút ra cửa, mặc kệ cái tên lười biếng đang nằm ườn trên giường kia. Duy Trường hay cười cợt là thế, nhưng hể đụng đến tác phong là cực kì nghiêm khắc. Nó mà đi trễ thì thể nào cũng cầm chắc suất vệ sinh văn phòng cậu lạc bộ cả tuần cho mà xem.

Bảo Nam hồng hộc chạy đến, đúng lúc thấy Duy Trường và cả bọn đang cười cợt đi ra, tất cả đều cười trăn khiến Bảo Nam cảm thấy hơi lúng túng. Nó ngây thơ quay sang hỏi Duy Trường, lúc này đang tự tin khoe cơ thể cường tráng của anh dưới nắng:

-Sao mọi người đều cười trăn hết vậy ạ?

-Kế hoạch tập luyện mới của anh đấy. Em cũng cởi áo bỏ trong phòng đi rồi ra với cả đội!

-Em không cởi có được không ạ? Bảo Nam méo mặt nói, trong lòng vô cùng hoang mang. Đạo này trời nóng quá, với lại sức khỏe em cũng không được tốt!

-Cái thằng này, làm gì mà cứ ỡng ẹo như con gái vậy! Vũ Luân tiến tới vỗ vai Bảo Nam, cười cợt. Thôi vào phòng thay cái áo phông ngắn tay anh để sẵn trong ngăn tủ của phòng thay đồ, rồi ra đây tập với đội nhanh lên!

-Vâng ạ!

Bảo Nam vui vẻ chạy vào phòng cầu lạc bộ, cẩn thận nhìn quanh rồi vào bước vào phòng thay đồ, an tâm cởi áo thun ngoài ra. Xong nó mở tủ, lúng sục mãi vẫn không thấy cái áo phông mà Vũ Luân nói đâu. “Lạ thật, chẳng lẽ anh Luân nhầm rồi!”, Bảo Nam nhủu mảy thắc mắc, rồi với tay lấy cái áo của mình được giặt hờ trên tường, nhưng tìm mãi cũng không thấy. Nó cảm thấy trời đất bỗng dưng tối sầm, rõ ràng khi nãy vẫn còn ở đây mà. Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bảo Nam hoang mang lấy tay che ngực, lúc này dù đã quấn một lớp vải dày nhưng vẫn cảm thấy vô cùng trống trải. Nó nghe tim đập thình thịch, đầu óc bắt đầu rối tinh rối mù. Khi nãy vào vội quá nên Bảo Nam đã quên khóa cửa, mà chỗ thay đồ này toàn bọn nam sinh nên đã hư chốt từ lâu rồi cũng không thấy sửa. Nếu lúc này có người vào, thật sự Bảo Nam không biết phải trốn vào đâu.

“Cạch”, cánh cửa phòng cầu lạc bộ đột nhiên bật mở, rồi tiếng bước chân cứ ngay một gần khiến Bảo Nam cảm thấy vô cùng ghệt thở. Nó cố dùng hết sức bình sinh giữ chặt tay nắm cửa, nhưng người bên ngoài cũng đang tận lực vận thật mạnh. Cánh cửa phòng thay đồ lúc này bật mở, cùng lúc đó Bảo Nam cũng vội quay mặt vào tường, nỗi sợ hãi và lo lắng tột cùng khiến dòng nước mắt bất giác lăn dài trên má nó, mặn chát. Tình cảnh hiện giờ, quả thật khiến đầu óc Bảo Nam như muốn nổ tung..

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

-Bảo Nam à, đừng sợ. Là tớ đây!

Giọng của Đắc Thành đột ngột vang lên khiến Bảo Nam vội vàng quay lại, định lao tới ôm chầm lấy cậu mà khóc cho vui nỗi sợ. Nhưng đập vào mắt nó lúc này là bộ ngực trần của Đắc Thành, làm Bảo Nam sức nhớ ra bản thân mình cũng đang lâm vào thế kẹt. Nó ngay lập tức quay đi, chỉ còn nghe giọng cậu vẫn vang vọng vào tai, thật gấp gáp:

-Khi nãy vội quá tớ quên mất đem áo theo cho cậu rồi, biết làm thế nào đây? Mấy người bọn họ có thể sẽ đến ngay đây!

-Vậy chuyện này là do mấy anh ấy làm sao? Bảo Nam rụt rè hỏi, trong lòng vẫn không khỏi lo âu.

-Là Vũ Luân bày ra cả đấy! Đắc Thành bực dọc nói, cảm thấy vô cùng căng thẳng. Hay là cậu cố thủ ở đây một lát, tớ sẽ chạy nhanh về phòng lấy áo cho cậu. Khốn thật, khi nãy Duy Trường đem cả đồng đồ ra sân bóng rồi!

Đắc Thành nói, rồi đóng sầm cửa phòng thay đồ lại, vội vàng đi ra cửa. Nhưng cậu đột nhiên đứng im như phỗng, mặt mày bắt đầu tái xanh khi nghe một tiếng bước chân khác đang tiến lại càng lúc càng gần. Thật là, vì mãi nói chuyện với Bảo Nam nên cậu đã quá mất cảnh giác, người này đã vào đến nơi rồi, phải làm sao bây giờ?

Đắc Thành túm quá vội vàng mở cửa phòng thay đồ ra, lao vội vào trong khiến Bảo Nam hoàn toàn bất ngờ, chỉ biết nhìn trừng trừng vào cậu, gương mặt dần chuyển sang ửng đỏ. Đắc Thành cũng xấu hổ quay đi, một tay vội vàng đưa ra giữ chặt nắm cửa. Nhưng có lẽ đã không còn kịp nữa, người bên

ngoài kia vừa nhác thấy cảnh tượng này thì lập tức lao đến, kéo văng cánh cửa phòng thay đồ ra, nhìn chăm chăm hai người hiện đang bán khóa thân trước mặt mình. Cậu ta hiện giờ rõ ràng là đang rất tức giận, một tay đột ngột đưa ra nắm chặt lấy Đắc Thành, lạnh lùng vứt cậu ra ngoài.

-Hai người rốt cuộc đang làm gì vậy?

Vũ Hoàng cất giọng cộc lốc, rồi quay sang nhìn Đắc Thành đầy hằn học. Bảo Nam thấy vậy thì định lên tiếng giải thích, nhưng vội im bất khi nghe giọng của Vũ Luân và mấy người nữa đang vọng vào từ bên ngoài. Cái văn phòng này, tại sao lại đột nhiên náo nhiệt ngay lúc này chứ?

Vũ Hoàng chẳng nói chẳng rằng, nhanh chân đi thẳng vào phòng thay đồ, đóng chặt cửa lại trước cái nhìn đầy bàng hoàng của Đắc Thành. Tuy rất uất ức vì bị tên khốn này phồng tay trên, nhưng việc lớn trước mắt của Đắc Thành lúc này chính là làm sao để Bảo Nam không bị phát hiện. Cậu đành nuốt hận chạy vội ra cửa, loay hoay tìm cách ngăn chặn đám người đang hớn hờ đi vào.

-Thằng nhóc Bảo Nam tính tình ông ọ thật đấy, ở câu lạc bộ cả mấy tháng rồi mà chưa thấy cời trần lần nào - Vũ Luân cất giọng cười cợt, tiếp tục to mồm khoe chiến tích với đám bạn bên cạnh – Hôm nay tôi vừa lừa nó vào phòng thay đồ rồi lên trộm cái áo thun đi, để cho anh em được lác mắt một lần!

-Cậu lắm trò vừa thôi! Duy Trường khề huých tay Vũ Luân, bức dọc. Mà thằng nhóc Đắc Thành xung phong đi gọi Bảo Nam rồi lại mất tích luôn, để chúng ta phải đi tìm là thế nào? Đúng là lè mè thật đấy, định làm phí mất cả một buổi chiều nắng đẹp trời xanh này của tôi sao?

-Mọi người không luyện tập mà về đây chi vậy? Đắc Thành vừa nhác thấy bọn người của Duy Trường liền chạy vội ra đón, cổ nở một nụ cười thật tươi.

-Còn không phải vì mấy đứa sao? Duy Trường bức dọc gạt Đắc Thành ra, nhìn dáo dác quanh phòng. Thế Bảo Nam đâu rồi?

-Bảo Nam... Cậu ta... không phải đã ra sân bóng rồi sao? Các anh đi từ đó vào mà không ai thấy à?

Trong lúc Đắc Thành đang khốn khổ đối đầu với các đàn anh trong câu lạc bộ thì ở trong phòng thay đồ lúc này, Vũ Hoàng vội vàng cời chiếc áo đang mặc ra đưa cho Bảo Nam. Cũng may khi nãy cậu đến trễ nên vẫn chưa bị đám khia lột đồ, giờ lại đem ra có hiệu quả. Vũ Hoàng vừa đưa áo cho Bảo Nam xong thì lại tiếp tục quay đi, để che giấu gương mặt đang đỏ ửng dần vì trót nhìn thấy bờ vai trắng mịn đang run lên khe khẽ của nó. "Tình huống này, thật sự đã quá nguy hiểm rồi!".

Bảo Nam nhanh chóng mặc áo vào, cảm thấy an tâm hơn hẳn. Chỉ là bờ vai rắn chắc của Vũ Hoàng vẫn đang hùng dũng che chắn trước mặt, hiện vẫn chưa có ý định quay lại vì mãi lo lắng và hồi hộp. Bảo Nam đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh, hơi thở bắt đầu dồn dập. Nó bất giác đưa tay chạm nhẹ vào bờ vai rắn chắc của Vũ Hoàng, khiến cậu giật mình quay lại, khề nhừ mày đầy khó hiểu. Bảo Nam bối rối đỏ mặt, chưa kịp phân bua thì cửa phòng lại bật mở, Đắc Thành đột ngột xuất hiện bên ngoài, nói thật gấp gáp:

-Mọi người ra sân tập cả rồi, Bảo Nam, cậu mau về phòng đi!

-Tớ biết rồi!

Bảo Nam như đứa trẻ vừa gây họa bị bắt quả tang, ngay lập tức luồn qua người Vũ Hoàng mà chạy vội ra cửa, để lại hai thằng nhóc đang đồng loạt thở phào nhẹ nhõm trước tình huống nguy hiểm vừa rồi. Nhưng Đắc Thành đột nhiên chột dạ, vội vàng rồi đi đến trước mặt Vũ Hoàng, nhìn chăm chăm vào cậu, hỏi thật nghiêm túc:

-Nãy giờ giữa hai người... không xảy ra chuyện gì chứ?

-Tại sao tôi phải trả lời cậu?

Vũ Hoàng khề nở một nụ cười nhạt, rồi lạnh lùng đưa tay đẩy Đắc Thành ra, trong lòng không ngừng thắc mắc tại sao mình lại có phản ứng thái quá này. Còn về phần Đắc Thành, chỉ vì một phút lơ đãng mà bị Vũ Hoàng đoạt mất cơ hội, đương nhiên cảm thấy rất ảm ức. Cậu bất giác nhừ mày, áp ứng hỏi:

-Chẳng lẽ... cậu và Bảo Nam đã... hôn rồi sao?

-Đáng tiếc, chuyện này tôi vẫn chưa kịp làm qua!

Vũ Hoàng bức dọc đáp, rồi bước vội ra sân bóng, trong lòng vẫn chưa vui hết tức giận. Cậu khề nhớ lại lần nhìn thấy Đắc Thành hôn Bảo Nam ở sân trường, cảm giác khó chịu lại một lần nữa trào dâng mãnh liệt. “Phan Đắc Thành, cậu chiếm lợi nhiều như vậy mà còn tỏ thái độ ganh ghét này ra làm gì? Thật khiến người ta phải phát cáu mà!”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Bảo Nam trong một ngày bị hai thằng con trai nhìn thấy thứ không nên thấy, đúng là không còn chút mặt mũi nào nữa. Nó xấu hổ chạy vội về phòng rồi vùi đầu vào chăn, không ngừng lăn qua lăn lại đầy bối rối. Tự dưng lại xảy ra chuyện như vậy, thử hỏi sau này Bảo Nam phải dùng bộ dạng gì để đối mặt với hai tên nhóc đó nữa đây?

-Tôi về rồi này!

Vũ Hoàng đột nhiên tung cửa bước vào, thân thiện chào hỏi nhưng lại chẳng được hồi đáp. Cậu khẽ nhủ mày đưa mắt nhìn sang giường Bảo Nam, lúc này chỉ thấy một đồng chăn bụi nhùi đang điên cuồng lăn qua lăn lại. Vũ Hoàng cố gắng nhịn cười, thân nhiên bước về giường mình ngồi cời giầy, tiếp tục nói vọng sang:

-Tôi vừa báo với anh Trường là mấy hôm nay cậu bị cảm, không thể đang nắng nhiều. Thế nên tạm thời cậu đừng đến câu lạc bộ, có tình cờ gặp anh ấy trong trường cũng phải giả vờ bệnh tật cho giống vào, biết chưa?

Mặc cho Vũ Hoàng nói nhiều như vậy, cái giường bên vẫn không có chút tín hiệu nào, khiến cậu bắt đầu cảm thấy hơi bức dọc. “Cô nhóc này lại dám lơ mình sao? Uống công mình đã lo lắng cho cậu ta như vậy”.

Bảo Nam hiện giờ vẫn nằm trong chăn, hai tay đang đặt lên ngực cốt là để bắt quả tim đang đập loạn xạ của mình phải ngoan ngoãn nghe lời. Mà tên nhóc bên ngoài đã đi đâu rồi không biết, tại sao đột nhiên lại im ắng như vậy?

Cuối cùng, vì không chịu nổi tò mò nên Bảo Nam khẽ khàng hé mở chăn ra, đưa mắt nhìn sang giường Vũ Hoàng. “Á”, một âm thanh chấn động đột ngột vang lên, Bảo Nam theo phản xạ thu ngay vào một góc, bởi Vũ Hoàng hiện đang ở ngay trước mặt, cứ không ngừng nhìn chăm chăm vào nó.

-Cậu là đang thấy ma à, sao lại hét lên hải hùng vậy hả? Vũ Hoàng đưa tay ngoái tai, giả vờ nhăn nhó thăm hại như thể bản thân đang bị tra tấn.

-Ai bảo cậu khi không xuất hiện trước mặt tôi làm gì! Bảo Nam giữ chặt chăn trong tay, gắt lên. Định hù chết tôi à?

-Trông tôi rảnh rồi vậy sao? Vũ Hoàng vẫn không dời mắt khỏi Bảo Nam, lạnh nhạt nói. Cậu đó, còn không mau trả lại áo cho tôi đi!

-Cái này... Bảo Nam lúng túng nhìn xuống, gương mặt bắt đầu đỏ ửng. Để từ từ tôi trả...

-Tùy cậu thôi, nhưng mà nhớ giặt cho sạch đấy! Vũ Hoàng thân nhiên đứng dậy, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. À, mà cậu thôi cái trò bày đặt xấu hổ ấy đi. Cũng có gì để tôi xem đâu...

-Cậu!

Bảo Nam tức giận hét lên, nhưng tên khốn Vũ Hoàng đã bỏ đi một nước, chẳng mảy may quan tâm gì đến quả bom đang chuẩn bị phát nổ sau lưng cậu. Bảo Nam khẽ đưa mắt nhìn xuống ngực, cảm thấy rất ảm ức. “Còn dám bảo mình không có gì, cái tên biến thái này. Rõ ràng là khi này cậu ta nhìn không chớp mắt, sao lại có thể tráo trở như thế được. Thật tức chết mất!”.

Bảo Nam một mình ôm đồng bức dọc đó, tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ cho đến khi trời sắp tối. Lúc mở chăn ra, nó nhìn thấy Vũ Hoàng đã yên vị trên giường, đang thân nhiên vừa đọc sách vừa nghe nhạc. Mặc kệ cậu ta, Bảo Nam đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh để tắm tấp sau một ngày mệt mỏi vì chuỗi sự cố kinh hoàng này. Xong xuôi, nó giặt luôn cái áo thun của Vũ Hoàng, rồi bắt giác mỉm cười thật khẽ. “Thật ra hôm nay mình vẫn chưa kịp cảm ơn cậu ta”.

Lúc Bảo Nam bước ra ngoài thì Vũ Hoàng đã ngủ tự khi nào, chắc là do hôm nay bị Duy Trường dẫn cho toi tã. Nó rón rén bước về giường mình lấy ít tiền để ra canteen mua đồ ăn tối, rồi khẽ ním cười nhìn tên nhóc đang say ngủ trước mặt. Có lẽ trưa giờ cậu ta vẫn chưa ăn gì đâu.

Sau một hồi lăn lê ngoài canteen, Bảo Nam tươi tỉnh mang theo hai túi đồ ăn và nước uống về phòng. Không ngờ đến nơi thì Vũ Hoàng vẫn còn đang say ngủ, hoàn toàn không biết gì đến sự tồn tại của nó.

-Tên này hằng ngày luôn lớn tiếng mắng mình ngủ nhiều. Hôm nay xem ai mới thật sự là heo đây?

Bảo Nam khẽ cười thâm trong bụng rồi để hai túi đồ ăn xuống bàn, tiến lại gần định cốc đầu Vũ Hoàng vì tội dám trêu chọc mình. Nhưng nó chưa kịp thực hiện cái mưu đồ đen tối đó thì đã nghe tim đập liên hồi. Bảo Nam không kìm được lòng, bất giác ngồi xuống bên cạnh Vũ Hoàng, nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp như tạc đang say ngủ của cậu. Đôi hàng mi đang khép hờ và cánh mũi cứ phập phồng theo từng nhịp thở này, đúng là khiến cho người ta điên đảo. Bảo Nam cứ thế nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ấy, không chú ý rằng bàn tay phải của mình tự lúc nào đã khẽ nâng lên, rồi nhẹ nhàng chạm vào bờ môi cậu. Cùng lúc ấy, Vũ Hoàng đột nhiên nhủ mày, hai mắt cũng đồng loạt mở ra nhìn chăm chăm vào Bảo Nam khiến nó hoảng hồn rút tay lại, cảm thấy bản thân đang làm một việc vô cùng sai trái.

Một nụ cười nhạt khẽ nở ra từ khóe miệng Vũ Hoàng, rồi đôi tay rắn chắc của cậu đột ngột kéo Bảo Nam ngã vào lòng mình. Mọi chuyện diễn ra bất ngờ đến nỗi nó không còn biết phải phản ứng thế nào nữa, chỉ kịp nhắm tịt mắt lại, cả người cứng đờ khi nghe giọng Vũ Hoàng vang lên trầm ấm bên tai:

-Trần Bảo Nam, cậu thích tôi rồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Vũ Hoàng vẫn nhìn chăm chăm vào Bảo Nam, dường như đang chờ đợi một sự hồi đáp. Gương mặt cậu hiện giờ chỉ cách nó vài phân, gần đến nỗi Bảo Nam có thể cảm thấy từng hơi thở đang phả đều vào mặt. Nó cố gắng giữ nhịp thở đều, rồi thu hết can đảm nhìn Vũ Hoàng, ấp úng:

-Không có...

-Thế thì tốt!

Vũ Hoàng khẽ nhếch miệng cười nhạt, rồi đột ngột buông Bảo Nam ra, bình thân bước đi khiến nó cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Không hiểu sao Bảo Nam lại cảm thấy sợ, Vũ Hoàng hiện giờ là người mà dù nó có cố gắng đến thế nào cũng không thể nắm bắt được. Nếu bây giờ để cậu đi, có thể nó sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

-Nếu tôi thích cậu thì sao?

Bảo Nam để mặc cho con tim dần lồi, rồi cuộc đã nêu ra cái nghi vấn luôn dẫn dắt bản thân mình từ lâu cho Vũ Hoàng, khiến cậu chột dạ dừng chân, bất giác mím môi để ngăn một tiếng thở dài. Mọi chuyện đã đi quá xa rồi, giờ cậu phải làm gì mới có thể cứu vãn lại đây?

-Xin lỗi!

Vũ Hoàng thốt ra một câu gọn lỏn rồi thân nhiên đi mất, để lại Bảo Nam vẫn ngồi im trên giường, lặng đi một lúc lâu. “Thì ra cảm giác bị từ chối là thế này”, Bảo Nam gượng cười nghĩ, cảm thấy toàn thân đau buốt. Giờ nó đã hiểu tại sao cả Ngọc Anh và Thùy Linh đều bật khóc khi bị cậu ta từ chối phũ phàng như vậy. Hiện giờ Bảo Nam cũng rất muốn khóc, cốt là để trôi đi cái cảm giác khó chịu cứ không ngừng cào xé tim mình lúc này. Nhưng tại sao, những giọt nước mắt lại không rơi?

Ở đầu khu kí túc xá nam, Vũ Hoàng lúc này đang đứng dựa lưng vào tường, hai mắt nhắm hờ, cảm thấy cả đầu đang đau như thể sắp nổ tung. Cậu vẫn nhớ mãi gương mặt của chủ tịch ngày đó, khi ông bình thân kể cho cậu nghe toàn bộ kế hoạch của mình, rồi khẽ nở một nụ cười đầy giao hoạt. “Vũ Hoàng à, lấy Bảo Nam đi. Tốt nhất là kim kẹp trái tim tim nhỏ bé đó lại, khiến nó không cách nào rời xa con. Đến lúc đó cho dù người đó xuất hiện, ta cũng có trong tay một thứ có thể đương đầu với Đại Hùng”.

"Ngốc ạ! Không phải tôi đã cảnh báo cậu rồi sao? Đừng thích tôi, nếu không người phải chịu đau khổ sẽ là cậu đấy".

Vũ Hoàng nhàu mày lăm bầm một mình, rồi một mình ngồi phịch xuống, cảm thấy tim mình đang bị bóp chặt đến nghẹt thở. Lần này cậu nhất định không thể mềm lòng, phải cắt đứt ngay những tình cảm đang manh nha này. Để giữ lại nụ cười trong veo của cô gái ngọc đó, cậu quả thật đã không còn lựa chọn nào khác.

Bên ngoài Vũ Hoàng còn đang mãi dẫn dắt khổ tâm thì trong phòng lúc này, Bảo Nam vẫn ngồi lặng trên giường cậu một lúc lâu, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía cửa chính, nhưng vẫn không sao tìm ra bóng dáng quen thuộc đó. Đột nhiên nó cảm thấy vô cùng sợ hãi, Vũ Hoàng có khi nào sẽ bỏ đi luôn không? Chỉ vì nó đã lỡ nói ra những lời không nên nói, khiến cậu cảm thấy bức bối và phiền phức sao? Bảo Nam tự mình suy diễn rồi bắt đầu cảm thấy tim mình quặn thắt, cổ họng cũng bắt đầu đau rất. Từ lúc nào, sự hiện diện của cậu lại quan trọng với nó đến dường này?

Bảo Nam ôm đầu một mình, cả cơ thể đột nhiên không còn chút sức. Nó nhớ lại những lần trước, khi Vũ Hoàng lạnh lùng nói rằng nó nhất định không được thích cậu ta. Bảo Nam khi ấy thoải mái gạt phăng đi những lời nói vô căn cứ của Vũ Hoàng, cảm thấy rất nực cười. Làm thế nào mà nó lại thích được một người ích kỉ, độc tài, còn chẳng bao giờ quan tâm đến mình như vậy được. Vậy rốt cuộc là tại sao, tại sao giờ đây nó lại thích cậu ta đến mức này?

“Cạch”.

Vũ Hoàng bực dọc đá mạnh vào bậc cửa, rồi đưa mắt nhìn Bảo Nam, lúc này vẫn còn ngồi yên tại chỗ, nói bằng giọng hằn học:

-Về giường cậu đi! Tôi muốn nghỉ ngơi!

Bảo Nam không nói không rằng đứng dậy đi về giường, trong lòng không ngừng gào thét tại sao con người trước mặt lại đột nhiên xa lạ đến vậy. Nó quá thật rất muốn chạy đến ôm chặt lấy cậu ta, để xua tan đi những lạnh lẽo đang bủa vây xung quanh cậu. Nhưng Bảo Nam cũng biết, đến khi đó Vũ Hoàng nhất định sẽ đẩy nó ra, xa đến mức khiến Bảo Nam không cách nào chạm tay vào cậu được nữa.

“Lần này, tôi lại làm sai nữa rồi đúng không? Nên cậu mới đối xử với tôi lạnh nhạt và vô tình như vậy?”.

Trên chiếc giường quen thuộc của mình, Bảo Nam cố gắng mím môi để ngăn bản thân nói ra những lời ngu ngốc, càng gắng nén lòng để không nhìn về phía Vũ Hoàng – người đang cố tình lẩn tránh mình. Nó mím môi thật chặt, rồi uể oải quay mặt vào tường, nói vọng ra:

-Đồ ăn và nước uống tôi để cả ở trên bàn đấy!

Sau câu nói đó, trong phòng đột nhiên bị bao phủ bởi một bầu không khí im lặng đến ngạt thở. Cảm giác như tên nhóc bên kia hoàn toàn không để tâm

gì đến những lời nói của mình nữa, Bảo Nam buồn bã vùi đầu vào chăn, cố nhắm mắt lại để ngăn mình suy nghĩ lung tung. Nhưng rồi một giọng nói trầm trầm lại đột ngột vang lên:

-Tôi và cậu đổi phòng đi!

-Tại sao? Bảo Nam ngồi phắt dậy, nhìn chăm chăm về phía Vũ Hoàng đầy thắc mắc.

-Nếu cậu không muốn thì tôi sẽ tự đi!

Vũ Hoàng chẳng thèm trả lời câu hỏi của Bảo Nam, chỉ nói một câu cộc lốc rồi bình thần bước vào nhà vệ sinh đánh răng. Nhưng cậu ngay lập tức bị nó đẩy mạnh vào tường, một tay gác lên ngang mặt cậu, cất giọng vô cùng giận dữ:

-Cậu làm vậy rốt cuộc là có ý gì?

-Không phải cậu rất ghét ở cùng với tôi sao? Giờ thì ước gì được nấy rồi, không vui à?

Vũ Hoàng khẽ nhếch môi, đưa bộ mặt ra vô cảm khiến Bảo Nam thật sự chỉ muốn đấm cho mấy phát. Nhưng rồi nó cũng bất lực buông tay, cố quay đi để giấu đôi mắt đang dần hoe đỏ của mình.

-Đêm nay đừng ở đây thôi, được không?

Vũ Hoàng chỉ hừ nhạt một tiếng rồi bước vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại. Cậu bắt đầu xả nước thật mạnh, cốt là để át đi những tiếng thổn thức đang được kìm nén của Bảo Nam đằng sau cánh cửa. “Xin lỗi, nhưng tôi và cậu thật sự không được đâu!”.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Bảo Nam từ lúc ở cùng với Vũ Hoàng, đã làm rất nhiều chuyện khiến bản thân mình hối hận, chỉ là chưa bao giờ nhiều như lần này. Từ đêm qua đến giờ, Vũ Hoàng chưa một lần nhìn nó.

“Thái độ của cậu ta như vậy, cứ như mình là không khí không bằng, quả thật đã quá chướng mắt rồi!”.

Bảo Nam vò đầu bứt tóc, thầm trách bản thân sao lại làm cái việc ngu ngốc kia. Nó nhăn nhó nhìn mình trong gương, rồi uể oải cào cào mấy phát lên tường. Mà tên ngốc Vũ Hoàng đó cũng bị gì vậy, không thích nó thì thôi chứ việc gì phải trưng cái thái độ xa cách đó ra? Làm như nó sẽ lây bệnh truyền nhiễm cho cậu ta vậy. Đáng ghét!

Sau một hồi lăm nhăm, Bảo Nam mới vật vờ đi từ nhà vệ sinh ra, phát hiện Vũ Hoàng đã đến lớp từ khi nào rồi. “Hừ, làm như tôi thèm đi với cậu lắm vậy, đỡ phải bị đám con gái nhìn chăm chăm như sinh vật lạ”. Vừa nghĩ nó vừa phăng phăng đi tới lớp, trong đầu chỉ muốn bầm vằm tên nhóc Vũ Hoàng ra làm trăm mảnh cho hả giận.

“Rầm”.

Mọi người trong lớp đồng loạt quay lại nhìn Bảo Nam - tên nhóc vẫn đang đá mạnh vào chân bàn, rồi vứt phịch cái cặp xuống, gây ra thêm một chuỗi chấn động. Nó bực dọc ngồi xích ra tận đầu bàn, né xa cái tầng băng đang ngồi im như phỗng gần cửa sổ. Nhưng tầng băng kia vẫn chẳng có chút phản ứng gì trước thái độ hằn học của Bảo Nam, còn thản nhiên giờ sách ra đọc, khiến nó tức đau cả ruột. Bảo Nam siết hai nắm tay lại thật chặt, tự nhủ bản thân không được quan tâm đến tên khốn kia nữa, chỉ tổ chuốc bực bội vào mình mà thôi.

Nhưng nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Cuối giờ, bạn lớp phó lao động hăm hở đến bàn, thông báo hôm nay đến lượt Vũ Hoàng trực nhật. Cũng không phải là ngày đầu tiên cậu ta phải trực nhật, chỉ là những lần trước đều là Bảo Nam vất vả làm thay. Hôm nay, nó nhất định phải cho cậu khốn khổ một phen.

Bảo Nam đắc ý nghĩ thầm, nhưng quả thật không cứng rắn được bao lâu. Nó vừa cất tập vở vừa bứt rứt nhìn qua Vũ Hoàng, tên nhóc lúc này vẫn thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắp phải trực nhật mà còn mơ với mộng, sao nó ghét cái bộ dạng thản nhiên này quá đi mất.

-Này, có cần tôi giúp gì không đấy! Bảo Nam cuối cùng cũng không kiềm lòng được, héch mặt qua hỏi.

-Tùy lòng hảo tâm thôi.

Vũ Hoàng đưa bộ mặt lạnh tanh qua, đáp lại sự quan tâm của Bảo Nam bằng một câu hờ hững khiến nó thật sự phát cáu. Bảo Nam cố siết chặt tay để ngăn bản thân mình đấm cho cậu ta mấy cú, rồi đứng bật dậy bỏ đi một nước:

-Vậy thì cậu tự lo đi nhé, dạo này bụng dạ tôi không được tốt lắm đâu!

Nói xong, Bảo Nam bực dọc bỏ đi về phía canteen, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy hơi bất an. Nó cảm thấy mình thật sự điên rồi, sao cứ mãi để tâm cho cái tên công tử bột đáng ghét đó. “Hắn có chân có tay, việc gì mà không làm được cơ chứ”.

Sau một hồi lăm nhăm căn nhần khiến Vũ Hoàng ách xì không thôi, Bảo Nam rốt cuộc đã đến được canteen. Nó ưỡn ẹo đưa mắt nhìn cái hàng nam vẫn đang chen lấn đông vui như mọi ngày, cảm thấy hơi ngán ngẫm. “Đằng nào thì mình cũng không thấy đói lắm, thôi thì cứ lên xem cậu ta xoay xở ra sao đã”.

Đây có thể xem là một quyết định sai lầm của Bảo Nam, bởi vừa lén lút nhìn qua khung cửa sổ, nó đã thấy ngay một cảnh tượng cực kì chướng tai gai mắt. Vũ Hoàng đang bị bao vây bởi đám con gái, nét mặt cực kì thần nhiên. “Tên khốn này, không ngờ ngoài việc lợi dụng thể lực để ức hiếp mình ra, còn biết sử dụng “nhân sắc” để dỗ ngọt bọn con gái nữa. Thật quá sức dễ tiện mà”.

Bảo Nam vừa nghĩ vừa bực dọc dậm chân xuống đất, cảm thấy cả người ớn lạnh khi nghe những giọng nói ngọt như rót mật vào tai từ trong kia vọng ra:

-Vũ Hoàng à, bọn tớ cùng trực nhật với cậu nhé!

-Đúng đấy! Mỗi người một việc chắc là sẽ nhanh xong thôi mà!

Đáp lại sự nhiệt tình thái quá xung quanh mình, Vũ Hoàng chỉ khẽ nở một nụ cười thật ấm, rồi khoác tay đứng lên để đi đến một chỗ có nhiều oxy hơn.

-Được thôi! Vậy cảm ơn các cậu trước!

“Ặc”, Bảo Nam đứng bên ngoài bực dọc, thầm thắc mắc tại sao tên này có thể giả tạo đến thế. Rõ ràng là bảo rất ghét bọn con gái, thế mà lại thần nhiên cười cợt thế kia. Nó tức tối đá vào cái sọt rác bên cạnh rồi mím môi đầy bất lực. “Ừ thì trước giờ Vũ Hoàng vẫn được đám con gái vây quanh như thế, chỉ là tình cảm hiện giờ của mình đối với cậu ta đã không còn như trước thôi”. Bảo Nam bất lực cúi xuống nhấc cái thùng rác ngoài cửa lên, rồi âm thầm đem đi đổ. Cảm giác cô đơn và tổn thương này, sao lại xuất hiện nữa rồi?

-Bảo Nam, hôm nay trực nhật à?

Đắc Thành đột nhiên xuất hiện khiến Bảo Nam giật mình, suýt nữa thì đánh rơi cái thùng rác nặng trĩu. Cũng may Đắc Thành đã nhanh tay đỡ kịp, rồi tiện thể giữ luôn cái thùng rác, để nó rảnh tay. Bảo Nam tâm trạng đang cực kì tồi tệ, nhưng nhìn thấy thái độ nhiệt tình của Đắc Thành thì cố nở một nụ cười, nét mặt trông càng thảm não hơn:

-Cảm ơn cậu!

-Cái bộ mặt đáng sợ này là gì vậy? Nếu cậu không muốn thì chẳng cần phải cười đâu! Đắc Thành khẽ nhướn miệng cười tươi, cố gắng tạo bầu không khí vui vẻ mặc dù bản thân cũng đang héo úa.

-Xin lỗi, tại tớ đang có chút chuyện không vui - Bảo Nam cúi đầu, nói lí nhí.

-Là chuyện liên quan đến Vũ Hoàng à? Đắc Thành vẫn giữ nét mặt bình thản, hỏi thật chậm rãi.

-À... ừ.

-Tàn nhẫn thật đấy! Đắc Thành khẽ nở một nụ cười nhạt. Cậu không nói dối tôi một lần được à? Dù sao cũng đã tỏ tình rồi, để lại cho tôi chút tự trọng đi chứ!

-Xin lỗi... Tớ...

-Thôi cậu về phòng đi, lát tôi đem cái này về lại phòng học cho!

Đắc Thành nói xong thì bỏ đi một nước, để lại Bảo Nam vẫn còn đứng im như phỗng.

“Tỏ tình á, không lẽ là chuyện ở canteen hôm trước. Mình cứ nghĩ cậu ấy đùa, ai ngờ...”.

Bảo Nam lắc đầu ngầy ngậy, thầm trách bản thân đã quá vô tâm. Đắc Thành hiện giờ, có lẽ là vẫn đang giận nó lắm đây...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tò tính đương nhiên là mong nhận được hồi đáp. Có thể là kiểu ngay lập tức tạt cho một xô nước lạnh như Vũ Hoàng, hay chần chừ không biết phản ứng thế nào như Bảo Nam. Nhưng rốt cuộc, vẫn phải có một câu trả lời rõ ràng cho mọi chuyện thôi.

Bảo Nam đương nhiên biết thế, nhưng cái tình cảnh hiện giờ quả thật quá oái oăm rồi. Nó rất sợ làm tổn thương Đắc Thành nên chỉ còn cách trốn biến mỗi lần gặp cậu. Bảo Nam đau khổ nghĩ, thậm chí thắc mắc tại sao tên khốn Vũ Hoàng vẫn có thể ăn ngon ngủ tốt sau khi đã văng nó một cách không thương tiếc như vậy. “Là do mình đã quá lương thiện rồi chăng, nên mới phải ray rứt thế này?”.

“Reng. Reng...”

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên nhưng Bảo Nam không vội vã phóng xuống canteen như mọi khi mà nhanh chóng đi ra cửa, lén lút ló đầu ra nhìn chăm chăm về phía lớp A8, lúc này cũng đang nườm nượp đi về. Nó mím môi chờ đợi Đắc Thành bước ra để có thể an tâm mà rảo bước. Nhưng “bộp”, một bàn tay đột nhiên đặt lên vai Bảo Nam khiến nó giật mình quay lại, mắt xối xá:

-Giật cả mình! Làm cái gì thế hả?

Vũ Hoàng ngậy ra trước con thịnh nộ bất ngờ của Bảo Nam, rồi khẽ nhếch môi cười nhạt:

-Cậu làm gì mà lén la lén lút vậy? Còn không mau tránh đường!

-Cậu không biết lách qua à! Bảo nam bức dọc nói. Hôm nay tâm trạng tôi không được vui, cậu tốt nhất đừng đụng chạm gì đến tôi kẻo mang họa vào thân đấy!

-Đụng vào cậu khi nào mà chẳng mang họa!

Vũ Hoàng thần nhiên đi ra ngoài, còn huých tay Bảo Nam một cái khiến nó bức bối chỉ muốn đá cho cậu ta mấy phát. “Không được, Bảo Nam à. Máy nhất định phải tỉnh táo lại. Vấn đề quan trọng bây giờ là Đắc Thành, không phải tên khốn đáng căm kia đâu”.

Sau khi rình mò một hồi lâu cho đến lúc thấy Đắc Thành bước xuống lầu, Bảo Nam mới an tâm xách cặp đi ra cửa, chậm chậm đi về phía canteen. Nói sao thì nó cũng đóng học phí đảng hoàng, có sao lại phải khổ sở thế này? Cả tuần nay chẳng học hành được gì cả, kì này không biết nó sẽ còn đi về đâu.

Bảo Nam vừa nghĩ vừa nhăn nhó đi xuống lầu, nhưng chỉ được mấy bước thì đã bị một cánh tay rắn chắc nắm lại, lôi vào trong góc. Nó giật mình thủ thế, đang định tấn cho tên đó một trận thì đập ngay vào mắt Bảo Nam gương mặt của Đắc Thành, lúc này đang ghé rất gần khiến nó khẽ nhăn mặt, thậm chí trách bản thân mạng khổ. Đã bỏ ra nhiều công sức để trốn tránh như vậy mà cũng cậu bị phát hiện, sao lại xui thế không biết. Còn cậu nhóc này nữa, sau khi bắt được Bảo Nam thì vẫn giữ chặt không buông, còn dón nó vào một góc tường, bắt đầu tra hỏi:

-Nói đi, tại sao mấy hôm nay lại tránh mặt tôi như vậy?

-Ừ... thì... tại...

Bảo Nam lú lúng cuống suy nghĩ, nhưng không sao tìm ra được cái cớ nào ra hồn. Nó cúi đầu áp a áp ứng, đáng về cực kì thâm não, không hề để ý đến việc Đắc Thành đang ghé sát mặt mình, khẽ thì thầm vào tai nó:

-Cậu ghét tôi lắm đúng không?

-Không phải! Bảo Nam lập tức xua tay phủ định.

-Thế cậu thích tôi à? Đắc Thành khẽ nhướn mày, tiếp tục đẩy Bảo Nam vào tình huống khó.

-Chuyện này...

-Vậy là còn có phương án thứ ba nữa sao?

Mặc cho Đắc Thành còn có thể thần nhiên nói ra một câu bông đùa, Bảo Nam vẫn không sao cười nổi. Đột nhiên nó cảm thấy rất có lỗi với Đắc Thành, bởi sự do dự và chần chừ của mình có thể sẽ tổn thương cậu nhiều hơn nữa. Nó nỗ lực nhiều như vậy chính là để níu kéo tình bạn này, nhưng có lẽ nên để mọi chuyện tự nhiên thì hơn. Bảo Nam khẽ mím môi, quyết định sẽ nói cho thật rõ ràng chuyện này. Sau đó, dù Đắc Thành có muốn làm bạn với nó hay không đi chăng nữa cũng được. Nó nhất định sẽ tôn trọng quyết định ấy, dù có phải đau lòng đến đâu.

-Xin lỗi, tớ...

Bảo Nam ngược mặt lên nhìn Đắc Thành, nhưng vừa mấp máy được vài chữ đã im bật. Đắc Thành đột nhiên cúi xuống, đặt vào môi nó một nụ hôn thật sâu. Ngay lập tức, Bảo Nam cảm thấy trời đất quay cuồng. Nó cố đưa tay đẩy cậu ra nhưng toàn thân lại đột nhiên bủn rủn, một chút sức lực cũng không có. Trước mắt nó bây giờ là gương mặt của Đắc Thành, vẫn đang nhắm nghiền đầy ma mị. Bảo Nam nghe tim mình bắt đầu loạn nhịp, đôi mắt cũng nhắm dần mà từ từ chìm sâu vào nụ hôn đó. Nó cảm thấy mọi thứ xung quanh bắt đầu trống rỗng, âm thanh ồn ào của bọn học trò đang ra về dưới sân trường đã tan biến đi đâu mất. Chỉ còn lại cánh tay đang ghi chặt eo Bảo Nam, và gương mặt đẹp trai vẫn áp sát vào khiến Bảo Nam hoàn toàn không để ý rằng, ngay sau lưng mình là một bóng dáng quen thuộc khác, lúc này đang nhìn chăm chăm vào hai người đầy đổ kị và sầu não. “Trần Bảo Nam, cậu thật sự đã quá tráo trở rồi”.

Cậu nhóc Vũ Hoàng vẫn đứng ngây người ra nhìn cảnh tượng đó, hai bàn tay lúc này bắt giắc siết chặt, nhìn chăm chăm vào chàng trai đối diện, người rõ

ràng là cũng đang giương mắt nhìn cậu đầy thách thức. Không thể làm vào đâu được, Đắc Thành đích thị là đang nhìn cậu. Ngay từ đầu cậu ta đã biết Vũ Hoàng ở đây, và cũng làm ngay cái việc bản thân muốn làm cho cậu xem.

“Cái cảm giác bất lực này, thật sự quá đáng ghét rồi”.

Vũ Hoàng bực dọc nghĩ, rồi cố giữ nét mặt thản nhiên, chậm chạp bước xuống lầu để chặn lại chỗ lối đi.

“Phan Đắc Thành, rốt cuộc thì cậu muốn gì? Hai thằng con trai hôn nhau công khai như vậy, cậu thật sự muốn Bảo Nam bị bại lộ sao? Còn cô ngốc đó nữa, vừa mới nói thích mình đó mà lại ngã vào vòng tay cậu ta, bảo tôi phải tin cậu thế nào đây?”

Vũ Hoàng ôm đống suy nghĩ rồi như tơ vò này mà đứng tựa vào tường, cảm thấy cả người đang nóng lên như lửa đốt. Là do hôm nay đột nhiên nắng gắt đúng không, sao cậu lại cảm thấy bực dọc như vậy. Cái cảm giác khó chịu này, có thể qua nhanh một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Mãi một lúc sau, Đắc Thành mới kết thúc nụ hôn sâu, rồi khẽ ním môi tiếc nuối đẩy Bảo Nam ra, đưa mắt nhìn gương mặt đang dần biến sắc trước mặt, cảm thấy rất bối rối. Cậu đột nhiên không biết phải làm sao đối diện với đôi môi đang khẽ nhịu lại, cánh môi hình như cũng mím chặt cốt để ngăn dòng nước mắt sắp lăn dài trên má. Tình cảnh hiện giờ, thật khiến tim cậu không ngừng đau thắt, cổ họng cũng không thể thốt ra một câu bào chữa nào cho hành động này của mình nữa, chỉ còn cách thờ dài đầy ái ngại.

- Xin lỗi...

Đắc Thành luống cuống nói, nhưng đã bị Bảo Nam gạt phăng đi, cúi xuống nhặt lấy cặp táp rồi bỏ mặc cậu ở lại mà chạy nhanh về hướng kí túc xá.

“Xem ra cậu ta đúng là đang giận rồi. Cũng phải, đột nhiên bị đối xử như thế, đúng là không thể tha thứ được”.

Đắc Thành vừa nghĩ vừa thất thểu trở về, cảm thấy cả người dường như không còn sức. Cậu khẽ đưa tay lên chạm nhẹ bờ môi, cảm giác ướt át khi này vẫn còn rõ mồn một. “Xin lỗi, Bảo Nam à. Nhưng tôi thích cậu thật rồi...”

Khi Bảo Nam trở về kí túc xá thì gặp ngay Vũ Hoàng, lúc này cũng đang bình thân bước về, còn giương cặp mắt hoài nghi nhìn nó. Bảo Nam đột nhiên chột dạ lùi về sau mấy bước, rồi vội vã quay lưng đi để tránh ánh mắt dò xét của cậu. Hiện giờ, nó quả thật không còn chút can đảm nào để đối mặt với con người này nữa.

Vũ Hoàng để mặc Bảo Nam đứng luống cuống ngoài cửa, thông thả bước vào phòng vứt phịch cái cặp táp trên giường rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại. Cậu bắt đầu xả nước thật mạnh, cốt để xua tan đi những hình ảnh chường mắt vẫn đang không ngừng hiện lên trong đầu. Vũ Hoàng khẽ ngược lên nhìn mình trong gương, không biết tự bao giờ chỉ nhìn thấy một tên nhóc vô dụng chỉ biết kêu gào đầy bất lực như vậy. Việc cứ phải làm người ngoài cuộc như thế này, thật khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu và bất an.

Bên ngoài Bảo Nam cũng uể oải bước vào, lăn ngay vào giường rồi khẽ nhắm hờ mắt lại. Nụ hôn của Đắc Thành khi này vẫn không ngừng xuất hiện trong tâm trí, khiến nó cảm thấy rất mệt mỏi. Bảo Nam khẽ nín thở để có thể lắng nghe thật kĩ. Phía sau cánh cửa kia, ngoài tiếng nước chảy ào ào như đang gào thét đó liệu còn những gì? Có chăng một sự quan tâm thầm lặng của một con người luôn mang bộ mặt vô cảm và nhẫn tâm đó?

Bảo Nam vừa nghĩ vừa bất giác nở một nụ cười nhạt. Cái tâm tư ngốc nghếch này, sao cứ mãi đeo bám nó vậy. Tình cảm của Vũ Hoàng vốn là thứ mà Bảo Nam chẳng thể nắm giữ trong tầm tay, nhưng lại không có cách nào buông bỏ được...

Đắc Thành vì một phút bốc đồng mà hành động dại dột, nên suốt cả đêm không tài nào ngủ được. Thật ra cậu hoàn toàn không thấy hối hận về việc mình đã làm, chỉ là đôi mắt ướt của Bảo Nam khi đó vẫn không ngừng ám ảnh, khiến cậu nhất định phải nói ra một lời xin lỗi. Ít nhất là vẫn có thể nắm lấy đôi bàn tay ấy, giữ nó ở lại bên cạnh cậu thêm một lần nữa.

“Cạch”.

Đắc Thành thu hết can đảm bước đến lớp Bảo Nam, nhưng vừa mở cửa ra đã bị búa vây bởi hàng loạt ánh nhìn soi mói. Cậu khẽ hít một hơi sâu để trấn tĩnh lại rồi bước nhanh về phía nó, mặc kệ ánh nhìn có phần hằn học của tên nhóc bên cạnh đang không ngừng dõi theo mình.

- Bảo Nam à, có thể ra ngoài chút không? Tôi có chuyện cần nói với cậu!

- Việc này...

Bảo Nam luống cuống nhìn đi chỗ khác, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Hiện giờ nó vẫn không thể đối mặt với Đắc Thành bởi bao nhiêu dũng khí đã bị nụ hôn hôm qua thổi bay đi đâu mất. Bảo Nam thật sự cần thời gian, để quên đi mọi chuyện và tha thứ cho cậu. Và để duy trì tình bạn mà nó một mực

quý trọng này, bởi Bảo Nam thật sự rất sợ, chỉ cần một lời nói nóng giận của mình thôi, có thể sẽ khiến tình cảm giữa hai người vỡ tan đi như bọt biển.

Cái cảm giác sợ hãi và lo lắng này, khiến Bảo Nam im lặng một hồi lâu, không chú ý thấy gương mặt đang dần đổi sắc của Đắc Thành. Cậu thật sự muốn giải quyết chuyện này, ngay hôm nay!

-Ra ngoài với tôi đi!

Đắc Thành đột nhiên nói giọng đanh thép, rồi kéo tay Bảo Nam đi khiến nó bị mất đà mà ngã dúi dụi vào lòng cậu. Bảo Nam vẫn chưa kịp hoàn hồn thì cánh tay rắn chắc của Đắc Thành đã nắm chặt lấy tay nó lôi đi một cách dứt khoát. Hiện giờ, cậu chỉ muốn đối mặt riêng với Bảo Nam, để nói ra hết những nghĩ suy trong lòng mình. “Làm ơn hãy cho tớ một cơ hội thôi, có được không?”.

“Ặc”.

Đắc Thành bất ngờ đứng im như phỗng, Bảo Nam cũng ngừng giằng co mà há hốc mồm kinh ngạc, đám học sinh trong lớp cũng im phăng phắc mà tròn mắt nhìn chăm chăm vào cảnh tượng hiện giờ. Vũ Hoàng đột nhiên bước tới nắm lấy tay Đắc Thành, gương mặt vẫn rất bình thản, duy chỉ có ánh mắt là đang phát ra tia lửa:

-Cậu tốt nhất là ngừng làm những trò chường mắt này đi được không?

Không khí trong lớp lúc này đúng là ngày càng ngột ngạt khi hai thằng con trai kia cứ không ngừng nhìn nhau đầy hằn học. Chẳng lẽ chiến tranh lại diễn ra rồi sao, ngay tại lớp học này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Vũ Hoàng bực dọc nhìn thẳng vào Đắc Thành, rồi lạnh lùng gỡ tay Bảo Nam ra khiến nó cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nhưng không để Bảo Nam kịp thích ứng, cậu lại tiếp tục làm thêm một hành động khác khiến mọi người đều há hốc mồm chính là nắm chặt tay Đắc Thành lôi đi.

“Ặc, cái quái gì đang xảy ra vậy trời!”.

Bảo Nam không biết, Đắc Thành không biết, mọi người trong lớp đương nhiên cũng không ai biết. Chỉ có Vũ Hoàng - tác giả của pha hành động đau lòng khán giả kia là vẫn lạnh lùng kéo Đắc Thành ra ngoài mặc kệ thị phi. Hiện giờ thứ cậu muốn làm nhất lúc này chính là vứt cậu ta vào một xó xỉnh nào đó rồi tấn cho một trận ra trò. Những khó chịu được dồn nén cả tuần qua, thật khiến Vũ Hoàng sắp phát điên lên rồi.

Sau khi cặp đôi nam chính đi được một lúc lâu, Bảo Nam vẫn đứng im như phỗng tại chỗ, cảm thấy vô cùng ảm ức. Đột nhiên nó có cảm giác mình đang bị bỏ rơi, còn lu mờ đến tận cùng vì hai tên nhóc hiện đã lưu lạc đến phương trời nào rồi không biết. Nhưng nhìn cái cách bọn con gái điên cuồng bám theo hai người, Bảo Nam thật sự không có thời gian để chần chừ nữa. Không hiểu sao đột nhiên nó lại cảm thấy rất bất an.

-Cậu thôi phát rồ lên được rồi đấy, còn không mau bỏ tay ra!

Cái sân bóng đang vắng người bỗng dưng phát ra một tiếng hét lớn đến đỉnh tai của Đắc Thành – người đã kịp trấn tĩnh lại sau một hồi ngẩn người ra trước hành động bất ngờ của Vũ Hoàng. Nhưng đáp lại thái độ hằn học của Đắc Thành, Vũ Hoàng chỉ hừ nhẹ rồi đẩy cậu sát vào tường, đặt tay lên hai bên mà nhìn chòng chọc vào cậu đầy thách thức. Đáng ngạc nhiên là Đắc Thành lại chẳng mấy bất ngờ vì hành động mang tính đe dọa này của Vũ Hoàng, chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt rồi nói bằng giọng lạnh tanh:

-Không ngờ cậu cũng có bộ dạng này, đúng là khiến người khác phải ngạc nhiên đấy!

-Vậy sao? Vũ Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn chăm chăm vào Đắc Thành. Nhưng theo như tôi thấy thì cậu hình như chẳng có chút bất ngờ nào cả?

-Mọi chuyện diễn ra theo đúng như dự liệu của mình thì sao tôi lại bất ngờ được! Đắc Thành khẽ cười cợt, rồi mạnh dạn gạt tay Vũ Hoàng ra. Mà cậu định dây dưa thế này đến bao giờ, nếu không dám tiến tới thì cứ để cho tôi. Vừa muốn giữ chân Bảo Nam vừa muốn không tổn thương cô ấy, Vũ Hoàng cậu hình như đã quá tham lam rồi đấy!

-Tham lam hay không là quyền của tôi, cậu ngăn cản được sao? Vũ Hoàng khẽ nhếch môi cười nhạt, mặc cho bản thân cũng đang rất bất an.

-Tự tôi không cần được, nhưng có thêm vài chất xúc tác thì... Đắc Thành đột nhiên bỏ lưng câu nói, rồi nhìn chăm chăm vào Vũ Hoàng đầy nghiêm túc. Cậu cứ chờ đi, không chừng một thời gian nữa đến nhìn mặt nhau, hai người cũng không làm được đâu!

Vũ Hoàng thoáng tái mặt trước câu nói úp mở của Đắc Thành, cảm thấy máu nóng đang dồn hết lên mặt. Cậu lao đến túm lấy cổ áo cậu ta, ép mạnh vào tường gấp gáp truy hỏi:

-Cậu...rốt cuộc đã biết được bao nhiêu?

-Nhiều hơn cậu tưởng đấy! Cậu hình như chẳng mấy đề phòng tôi nhỉ, đã quên tôi là ai rồi sao?

Đắc Thành khẽ nhếch môi cười, đưa cặp mắt thách thức nhìn chằm chằm vào Vũ Hoàng – cái cậu nhóc lúc này vẫn chưa hết bàng hoàng trước những lời nói của mình. Cậu bình thần tiến túm lấy cổ áo Vũ Hoàng rồi đẩy ngược cậu ta vào tường, ghé sát mặt mà thì thầm:

-Bây giờ mà cậu rút lui thì sẽ tốt hơn cho cả ba chúng ta đấy!

Mặc cho lời cảnh báo sắc mùi đe dọa của Đắc Thành, Vũ Hoàng vẫn im lặng không đáp, đưa mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt chỉ cách cậu có vài phân, trong lòng đang giăng lên một cơn giông bão. Tên nhóc quả thật không dễ đối phó. Nhưng bắt cậu phải bỏ cuộc lúc này, chẳng phải đã quá nực cười rồi sao?

Hiện giờ, ngoài hai tên nhóc đang đối đầu này lửa, ở sau sân bóng còn đột nhiên xuất hiện một đám người ngoài cuộc, mà xông xáo nhất trong đó là Bảo Nam – cô nhóc vừa chạy điên cuồng khắp trường để truy tìm tung tích của hai người họ. Nhưng cảnh tượng trước mắt nó hiện giờ là gì vậy, Đắc Thành không phải đang muốn cường hôn Vũ Hoàng như đã làm với nó hôm qua chứ? Không được, nó nhất định phải ngăn cản chuyện này.

Có lẽ tinh thần của Bảo Nam vẫn chưa kịp hồi phục sau khi bị chấn động vì vụ hôn bất ngờ của Đắc Thành, cũng có thể vì đã quá mệt mỏi sau khi phải lục tung cả trường nên Bảo Nam đã làm một hành động dại dột, khiến cho cả ba đều bị “tổn thương” nghiêm trọng.

Vì quá nóng nảy muốn cứu vãn vụ hôn của Vũ Hoàng, Bảo Nam liền hấp tấp lao tới, không ngờ lại vấp ngay cục đá gần đó mà ngã nhoài về phía Đắc Thành. “Chục”, cảnh tượng hỗn loạn giữa hai hoàng tử đã được chất xúc tác mang tên Bảo Nam biến thành hiện thực, khiến cả Vũ Hoàng và Đắc Thành đều mở to mắt lên kinh hãi.

“Một giây, hai giây.. Năm giây...”

Thời gian cứ thế vùn vụt trôi qua nhưng cả hai tên nhóc kia đều không có chút phản ứng nào, chỉ biết trợn tròn mắt nhìn nhau, sốc đến nỗi cả người cứng đờ. Còn Bảo Nam thì đã hoảng hồn bỏ dậy, hai tay vội đưa lên bịt miệng để ngăn mình thét lên kinh hoàng. Lỗi lầm lần này của nó quả thật đã quá sức tưởng tượng rồi.

Để cứu vãn tội lỗi của mình, Bảo Nam vội vã kéo Đắc Thành ra, nhìn chằm chằm vào gương mặt vẫn còn đang sững sờ của cậu, hỏi thật gấp gáp:

-Xin lỗi... Cậu có sao không?

Đắc Thành đương nhiên có sao, cả Vũ Hoàng cũng vậy. Nhất là khi cả hai vừa lâm vào tình huống khó xử như thế, còn bị cả một đám con gái soi vào, lưu lại hầu hết chi tiết. Nhưng nó chỉ có đủ can đảm để nói chuyện với Đắc Thành, còn Vũ Hoàng thì Bảo Nam hoàn toàn không có chút dũng khí nào đối mặt. Cảm tưởng như nếu bây giờ quay sang nhìn một cái thôi, cậu ta nhất định sẽ lao tới ăn tươi nuốt sống nó cho hả giận.

“Rầm”.

Vũ Hoàng bực dọc đâm mạnh vào tường đến bật máu, rồi lạnh lùng bỏ đi về lớp, mặc kệ những ánh nhìn ái ngại đang dõi theo mình. “Trần Bảo Nam cậu rốt cuộc là có não không vậy? Còn dám đẩy tôi vào tình huống mất mặt thế này. Tôi nhất định, nhất định sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu đâu”.

Ở bên này Đắc Thành cũng học tốc đứng lên, quay sang nhìn Bảo Nam đầy ngán ngẩm rồi cầm đầu đi thẳng. Sự cố này, dù cậu có bao dung cỡ nào cũng khó lòng mà chịu đựng được. Hiện giờ cái cậu cần chính là một chút bình yên, để xoa dịu đi “tổn thương” quá lớn về mặt thể xác vừa rồi.

Trước thái độ hằn học vừa rồi của Vũ Hoàng và Đắc Thành, Bảo Nam chỉ biết mím môi bất lực nhìn theo hai tên nhóc đang cầm hận mình thấu xương, cảm thấy vô cùng hối hận. Nó ư ờ quay lưng lại, phát hiện ánh mắt của đám con gái hiện giờ cũng đang chĩa vào mình đầy căm hờn và tức tối. Bảo Nam siết chặt tay để tiếp thêm can đảm mà vượt qua hàng phòng thủ đó, cảm tưởng như mình đang bị rơi xuống địa ngục vậy. Sao cuộc đời nó lại ngày một tối tăm thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Sau một biến cố lớn, cả Bảo Nam, Vũ Hoàng và Đắc Thành đều nổi lên như cồn. Vũ Hoàng vốn là hoàng tử lạnh lùng luôn được đông đảo bạn nữ yêu mến, dĩ nhiên không thể chia sẻ với bất kỳ ai. Nhưng nếu đối tượng là một thằng nhóc thì lại là chuyện khác...

Về phần Đắc Thành, tự dưng lại nhận được sự ủng hộ nhiệt tình cùng thái độ chỉ trích của đám con gái xung quanh mình, quá đáng hơn là họ còn hào hứng ghép đôi cậu với Vũ Hoàng - kẻ mà Đắc Thành vô cùng chán ghét, cục tức này quả thật cậu không cách nào nuốt trôi nổi. Hiện giờ Đắc Thành giống hệt

một quả bóng đang bị bom căng, chỉ cần thêm một tác động nhỏ thôi cũng sẽ nổ tung, gây sát thương tứ phía. “Trần Bảo Nam, lần này cậu hại tôi thật sự quá thảm rồi đấy!”.

Còn Bảo Nam, sau sự kiện hôm qua tất nhiên đã trở thành kẻ thù của đông đảo nữ sinh hâm mộ cặp đôi Vũ Hoàng - Đắc Thành. Không biết bọn họ trông gà hóa cuốc thế nào mà lại đi truyền tin nói Bảo Nam là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm tốt đẹp giữa hai chàng hoàng tử, còn nhẫn tâm kéo Đắc Thành ra khỏi Vũ Hoàng, ngay lúc cả hai đang trao cho nhau một nụ hôn nồng ấm. Cái tình cảnh này, quả thật khiến Bảo Nam cười ra nước mắt.

Nhưng đáng sợ hơn nữa chính là, người cùng bàn cùng phòng với Bảo Nam hiện giờ đang chán ghét nó hơn bất cứ ai. Ngay cả khi đã cố gắng ngồi xích ra tận đầu bàn, nó vẫn có thể cảm nhận rõ mồn một luồng sát khí đang tỏa ra từ người Vũ Hoàng, chỉ chờ thiếu chấy mình ra tro. Bảo Nam cúi đầu đau khổ, cảm thấy bản thân thật sự đã quá bi đát rồi. Tại sao bao nhiêu xui xẻo lại cứ nhằm vào đầu nó thế này không biết?

Chiều đến, Vũ Hoàng thay quần áo để ra sân tập với câu lạc bộ. Nhưng vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì đã đụng ngay phải Bảo Nam, cô nhóc này, rõ ràng đã đứng đây chờ cậu rất lâu, hiện đang trưng ra vẻ mặt cực kì thảm não:

- Xin lỗi, hôm qua...

- Để khi khác nói được không, bây giờ tôi đang vội lắm!

Vũ Hoàng gạt phăng Bảo Nam sang một bên, đang định phóng ra sân tập thì bị nó giữ chặt tay lại, nói bằng giọng cực kì gấp gáp:

- Mọi khi cậu đâu có hâm hờ đi tập luyện như vậy, rõ ràng là đang tránh mặt tôi mà. Một phút thôi, chỉ cần cho tôi một phút thôi là được rồi!

Vũ Hoàng quay sang nhìn Bảo Nam một cách dừng dừng, rồi khẽ nhếch môi cười nhạt. Cậu bước tới gần dồn Bảo Nam vào góc tường, rồi ghé sát vào mặt nó, nói thật chậm rãi:

- Cậu rốt cuộc là đơn thuần hay ngu ngốc vậy? Vấn đề ở đây không phải việc cậu có giải thích hay không, mà là tôi vốn chẳng để tâm đến mấy lời nói của cậu nữa rồi. Trần Bảo Nam, cậu có thể bỏ phí thời gian của mình mà đi làm những việc khác có ích hơn đi!

- Việc có ích hơn gì chứ! Bảo Nam bị mắng vô cớ thì bức dọc gắt lên. Tôi chỉ muốn giải thích với cậu, muốn làm lành với cậu, chẳng lẽ khó như vậy sao? Nói đi, rốt cuộc vì sao cậu lại căm ghét tôi như vậy? Tôi đã làm sai gì chứ?

Vũ Hoàng khẽ lặng đi trước những câu trách cứ đầy hằn học của Bảo Nam, chỉ khẽ cúi đầu rồi cất giọng trầm ấm:

- Không phải do cậu, toàn bộ đều là lỗi của tôi. Ngày mai chúng ta đôi phòng đi!

Bảo Nam nghe những lời cậu nói, hai mắt bắt đầu mở to hết cỡ, nhìn chăm chăm vào tên nhóc đang đứng một cách vô cùng thảm não đối diện, cảm thấy bản thân đang quá ảm ức rồi. Nó tiến tới túm lấy cổ áo của Vũ Hoàng, gắt lên đầy bức dọc:

- Hề ra là đòi đôi phòng, Phạm Vũ Hoàng, cậu xem tôi là quả banh đây à? Thích thì lấy chơi, không thích thì đá văng đi! Tôi nói cho cậu biết, Bảo Nam này nhất quyết không đi đâu cả!

- Vậy thì tôi đi là được rồi!

Đáp lại thái độ giận dữ đến tột cùng của Bảo Nam, Vũ Hoàng chỉ thản nhiên bật ra một câu cộc lốc, rồi gạt tay nó sang một bên mà lạnh lùng quay lưng bước đi. Mặc kệ Bảo Nam vẫn cứ đứng chôn chân ngay tại đó, yếu ớt nói vọng theo:

- Làm bạn thì được rồi, đúng không? Nếu tôi một lòng muốn làm bạn với cậu, có thể đừng đẩy tôi ra xa nữa được không?

Vũ Hoàng bắt đầu bước đi càng lúc càng nhanh, cốt là để xua tan đi cái câu nói cứ âm thầm ghim chặt vào tim cậu, khiến nó thét lên đau đớn. Hiện giờ, Vũ Hoàng chẳng còn lòng dạ nào mà đến câu lạc bộ tập nữa, cậu chỉ muốn tìm một nơi thật yên tĩnh, để lấy lại vẻ mặt vô cảm mọi ngày. Để chúc nữa quay về căn phòng đó, cậu lại có thể đối mặt với Bảo Nam một cách bình thản.

“Phạm Vũ Hoàng, bây giờ mày đang trốn tránh cái gì vậy chứ?”.

Vũ Hoàng khẽ nhếch môi, thầm cười nhạo bản thân đang ngày một thảm hại. Hiện giờ ngay cả việc mình muốn làm, cậu cũng không đủ can đảm mà làm nữa. Từ lúc nào cậu đã trở thành một tên nhóc chỉ biết tránh né mọi chuyện mà không dám đương đầu? Là do cô gái phiền nhiễu đó đột nhiên xuất hiện, khiến cuộc sống vốn đang yên bình của cậu bị xáo trộn, làm cậu phải lo âu?

Cả buổi chiều hôm đó, Vũ Hoàng ngồi bất động trong thư viện, nhưng chẳng đọc được một chữ nào từ quyển sách trên tay. Cậu vẫn đang mãi nghĩ ngợi về những lời Bảo Nam nói, cảm thấy bản thân quả thật nên dứt khoát. Trước một Đắc Thành đang vô cùng nhiệt huyết, Vũ Hoàng bắt đầu sợ sẽ đánh mất Bảo Nam vào tay cậu ta. Thôi thì cứ mặc cho tương lai muốn ra sao thì ra, bây giờ cậu nhất định phải giữ chặt đôi bàn tay vẫn còn đang run rẩy đó, giữ nó ở lại bên mình. Vẫn chưa muộn đúng không, nếu bây giờ cậu muốn quay đầu lại...

“Cạch”.

Vũ Hoàng mở tung cánh cửa phòng, nhìn đảo lộn xung quanh nhưng không thấy Bảo Nam đâu cả. "Chỉ có điện thoại là cầm theo, còn tất cả các vật dụng khác vẫn còn đây. Trời lại vừa sập tối nữa, rốt cuộc cậu ta lại đi đâu?".

Vũ Hoàng khẽ ôm đầu thối mác, rồi chỉ nghĩ ngay đến một chỗ. Cậu chạy như bay đến khu kí túc xá bên cạnh tìm kiếm Đắc Thành, trong lòng thầm hi vọng những phán đoán của mình là sai lầm.

Nhưng Vũ Hoàng trong lúc gấp gáp đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng. Bảo Nam vốn là một quả bom đã gài sẵn kíp chỉ chờ cơ hội là sẽ nổ tung, nhằm vào cậu mà tiến tới. Hiện giờ, vẫn còn nhiều thứ đáng để Vũ Hoàng bận tâm hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Cộc. Cộc. Cộc”.

Tiếng gõ cửa gấp gáp bên ngoài khiến Đắc Thành ngừng chơi game, bỏ cái điện thoại trên tay xuống mà đi vội ra cửa. Trước mặt cậu hiện giờ là Vũ Hoàng, đang chống một tay vào tường, thở hổn hển.

- Cậu tìm tôi có chuyện gì? Đắc Thành nhú mày hỏi, tự dưng cảm thấy rất bất an.

- Bảo Nam có đến đây không?

- Không có! Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?

- Vậy tôi về đây!

Vũ Hoàng quay người bỏ đi, trong lòng dấy lên biết bao thối mác. Cô nhóc này, liệu còn có thể đi đâu được nữa? Đột nhiên không nói không rằng bỏ đi một nước như vậy, thật là biết cách khiến người khác phải lo lắng mà.

Suốt đêm đó, Vũ Hoàng điên cuồng gọi điện nhưng Bảo Nam đều không bắt máy. Cuối cùng cậu đành phải bỏ cuộc, mệt mỏi vứt điện thoại sang một bên mà vùi đầu vào chăn cố chợp mắt. Nhất định sáng ra đi học, cậu sẽ mắng cho cô nhóc đó một trận nên thân vì cái tội thích la cà bên ngoài khiến cậu phải mất ngủ cả đêm.

Nhưng sáng hôm sau, và cả hai hôm tiếp theo nữa, Bảo Nam cũng không đến lớp. Vũ Hoàng lúc này từ lo lắng chuyển sang hoảng hốt, không ngừng lùng sục mọi góc ngách quanh trường, điện thoại cũng gọi đến cháy máy, nhưng hoàn toàn không nhận được bất cứ hồi đáp nào. Cứ như cô nhóc đó đã biến mất vào không khí vậy...

Trong lúc Vũ Hoàng khốn khổ tìm kiếm thì Đắc Thành cũng rất nóng lòng. Từ hôm Vũ Hoàng đột nhiên chạy đến phòng tìm cậu, Đắc Thành đã ngay lập tức dấy lên nghi hoặc. Chỉ là, cậu hoàn toàn không ngờ mọi việc lại diễn ra nhanh đến vậy. Đắc Thành ngồi bất động suy nghĩ, cảm thấy bản thân hiện đang rất hỗn loạn. Cậu thật sự hi vọng tất cả chỉ là những phỏng đoán vô căn cứ của mình, nếu không, sắp tới sẽ còn rất nhiều sóng gió xảy ra, mà bản thân Đắc Thành cũng không đủ tự tin để đối mặt.

“Reng! Reng! Reng!”.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, mọi người đều tranh thủ cất tập sách để ra về, chỉ còn lại Vũ Hoàng vẫn ngồi im như phỗng, uể oải vứt hết toàn bộ những thứ trên bàn vào cặp, chán nản đi về phía kí túc xá. Hiện giờ cậu thật sự không có chút tâm trạng nào để ăn uống nữa, chỉ muốn đặt lưng xuống giường, nhắm hờ mắt lại để bản thân có thể trấn tĩnh chút ít. Đã lâu lắm rồi, Vũ Hoàng không có cảm giác bất an như bây giờ.

“Hay là mình thử gọi điện về cho ba thử xem?”.

Vũ Hoàng nhú mày suy nghĩ, đưa tay mân mê cái điện thoại trong túi, nhưng rồi cũng thờ dãi mà buông nó ra, mệt mỏi bước tiếp. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, chủ tịch chắc chắn sẽ gọi điện ngay cho cậu. Nhưng mấy hôm rồi ông vẫn chưa có chút động tĩnh nào, việc cậu chủ động liên lạc chỉ khiến chủ tịch nghi ngờ và lo lắng thêm thôi.

“Trần Bảo Nam, rốt cuộc thì cậu đã đi đâu?”.

Vũ Hoàng ôm mãi thối mác đó, rồi khẽ cười nhạt khi phát hiện ra mình đã đi lối tự khi nào. Không ngờ một người trầm tĩnh như cậu cũng có lúc thất thần đến mức đi ngang qua phòng mình lúc nào cũng không hay biết.

“Đúng là càng ngày càng thất bại, càng lúc càng thảm hại rồi”.

Vũ Hoàng ngược mặt lên cười nhạt, rồi bắt đầu xọc xạo trong cặp táp để tìm chìa khóa. Nhưng vẫn chưa kịp tra chìa vào, cậu bỗng thấy cánh cửa từ từ mở ra. Vũ Hoàng khẽ nhủ mảy thắc mắc, “Quái lạ, chẳng lẽ mình đến phòng đến nỗi ra ngoài cũng không khóa cửa sao?”.

Những tưởng bản thân đã mê muội đến mức chẳng còn là mình nữa nên Vũ Hoàng cứ thản nhiên bước vào phòng mà không hề có chút mảy may nghi ngờ nào. Nhưng chỉ vừa đi qua bậc cửa, gương mặt cậu đã đột nhiên giãn ra, cái cặp táp trên tay cũng rơi xuống, đánh “phịch” một cái thật khô khốc. Người đang thản nhiên ngồi trên giường Vũ Hoàng hiện giờ chính là Trần Bảo Nam, cô gái đã khiến cậu mất ăn mất ngủ mấy ngày qua.

“E hèm”.

Vũ Hoàng đưa tay che miệng, cốt là để giấu vẻ bàng hoàng và vui mừng tốt độ của mình, rồi mím môi trở lại gương mặt lạnh tanh thường ngày, bình thản đi về phía Bảo Nam buông ra một câu trách móc:

-Cậu đi biệt biệt mấy ngày như vậy, định chơi trội à? Chê kết quả học tập kì này vẫn chưa đủ kém đúng không?

Bảo Nam chẳng phản ứng gì với câu châm chọc của Vũ Hoàng, thản nhiên đứng dậy đi về giường mình, chậm chạp sắp xếp lại đồng đồ đạc vẫn còn vương vãi vì hôm trước ra đi quá vội. Về phần Vũ Hoàng, đụng phải sự hời hợt này đương nhiên đang cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Cậu nén giận bước lại gần Bảo Nam, tiếp tục tra hỏi:

-Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao cậu đột nhiên lại im lặng như vậy?

-Về giường đi!

Bảo Nam bật ra một câu khô khốc, rồi tiếp tục sắp xếp quần áo. Cái thái độ này thật khiến Vũ Hoàng phải thở hắt ra mấy hơi, cảm thấy bản thân đang vô cùng ảm ức.

“Cô nhóc này là đang ra lệnh cho mình sao? Còn dám hờ hững như vậy, chẳng thêm để tâm mấy hôm nay mình đã phải khốn khổ thế nào. Thật đúng là không sao chấp nhận nổi”.

Vũ Hoàng mang đồng bực tức ấy mà đứng hiên ngang tại chỗ, hếch mặt lên thách thức:

-Bây giờ tôi không thích về thì sao?

Trước thái độ chống đối của Vũ Hoàng, Bảo Nam lúc này mới chậm chạp ngược mặt lên nhìn cậu một cách thật bình thản. Tại sao trước giờ nó chưa từng phát hiện ra, gương mặt đối diện mình lại giả tạo và đáng ghét như vậy? Vừa nghĩ Bảo Nam vừa bất ngờ nắm lấy tay của Vũ Hoàng, khiến cậu chỉ còn biết mở tròn mắt kinh ngạc. Nhưng nó vẫn tiếp tục đứng lên dón cậu vào góc tường, nhìn chăm chăm vào gương mặt còn đang thẳng thốt đó, nói thật khế:

-Cậu thật sự rất phiền phức rồi, biết không?

-Gi cơ?

Vũ Hoàng giương mắt nhìn Bảo Nam, đột nhiên cảm thấy hơi ngạt thở. Nhưng nó chẳng mảy may tiếp nhận ánh mắt đó, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vào túi áo lấy ra một thanh sắc sáng choang.

-Trần Bảo Nam, cậu...

Vũ Hoàng cất giọng hoảng hốt, khi nhìn thấy con dao gấp trong tay Bảo Nam đang kề sát cổ cậu, toát ra khí lạnh đến gai người. Nhưng cô nhóc trước mặt vẫn thản nhiên ghì chặt cậu, còn khẽ lia con dao vào sâu khiến cổ Vũ Hoàng bắt đầu rỉ máu. Bảo Nam đưa mắt nhìn chăm chăm vào vết thương đó, bất giác nở ra một nụ cười khinh miệt:

-Nói cho tôi biết đi! Phải làm sao mới có thể khiến cậu biến mất được đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Vũ Hoàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang ghé sát mặt mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Trần Bảo Nam hiện giờ đối với cậu dường như chỉ có thù hận và nghi hoặc. Rốt cuộc cô nhóc này đã phải trải qua những chuyện gì?

Về phần Bảo Nam, mặc kệ tên nhóc trước mặt đang bàng hoàng đến mức đứng im như phỗng, nó vẫn điềm nhiên ghì sát con dao vào cổ cậu ta, khẽ nở

một nụ cười vô hồn đầy giả tạo. Quá nhiều biến cố lớn đột nhiên diễn ra đã khiến cô nhóc vô ưu như nó thay đổi đến chóng mặt. Bảo Nam vẫn nhớ rất rõ giọng nói trầm trầm của ba phát ra từ chiếc điện thoại di động nhỏ nhắn của mình ngày hôm đó.

-Bảo Nam à! Con đến gặp ba một chút được không?

-Có chuyện gì vậy ạ? Bảo Nam đột nhiên cảm thấy rất bất an, khi người cha trầm tĩnh mọi ngày lại yêu cầu gặp nó giữa đêm.

-Hiện giờ ba không thể nói rõ qua điện thoại được. Con hãy đến khách sạn K, phòng 2.05...

Địa chỉ vừa được đưa ra thì ông Hùng đã ngay lập tức ngắt máy, để lại Bảo Nam vẫn còn sững sờ rồi thất thần cầm điện thoại và ví tiền chạy vội ra cửa. Không hiểu sao trong đầu nó lại dấy lên một suy nghĩ vô cùng ngốc nghếch, đó là nếu đến chậm một lúc nữa thôi, có thể nó sẽ mãi mãi không còn gặp được ông nữa...

Bảo Nam bắt vội taxi rồi đến ngay khách sạn K, gấp gấp hỏi chị tiếp tân để được lên phòng. Đến nơi, nó khẽ dừng lại thờ dốc, rồi mím môi gõ nhẹ cánh cửa. Gương mặt Bảo Nam bỗng chốc giãn ra khi người ra đón nó lúc này là Trần Đại Hùng, vẫn còn giữ trên môi một nụ cười thật ấm. Ông lập tức kéo Bảo Nam vào phòng, bảo nó ngồi xuống bàn rồi khẽ rót một ly nước mát đặt ngay trước mặt:

-Con đến vội như vậy chắc là mệt lắm đúng không? Uống ít nước đi!

-Con không sao! Bảo Nam vội vã lắc đầu, nhìn chăm chăm vào người cha đang ngồi đối diện, hỏi thật gấp gáp. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, ba nói cho con biết đi!

Đại Hùng đột nhiên đưa cặp mắt đầy sầu muộn nhìn Bảo Nam, rồi khẽ rướn người vỗ nhẹ đầu nó để trấn an. Những lời ông sắp nói ra hiện giờ, có lẽ Bảo Nam vẫn chưa thể tiếp nhận được. Nhưng ông quả thật đã không còn lựa chọn nào khác.

-Ba thoát ly khỏi Long Hồ bang rồi!

-Gì cơ? Bảo Nam đưa mắt kinh ngạc nhìn ba, rồi khẽ nhẹ giọng. Nhưng tại sao...

-Hai hôm trước, trong một lần đi chuyển hàng, ba đã gặp lại Tùng “cáo”...

Bảo Nam nghe từng lời của ba, cảm thấy như sét đánh ngang tai. Nó khẽ siết chặt đôi tay, nhìn chăm chăm vào ông hỏi gần từng chữ:

-Không phải...hắn ta... đã... chết rồi sao?

Đại Hùng hiện giờ không nhìn vào Bảo Nam, chỉ hướng mắt vào bức tường trước mặt, tiếp tục kể thật bình thản:

-Ba cũng nghĩ vậy. Nhưng rõ ràng người ba gặp chính là hắn ta, không sai vào đâu được. Lúc đó, ba thật sự muốn lao tới đánh cho hắn một trận đến chết đi sống lại...

Đại Hùng đột nhiên ngưng kể, cảm thấy cổ họng bắt đầu đau rát. Cảnh tượng ngày hôm đó bỗng dung hiện về, ngày một rõ nét...

-Đại ca, đừng giết em! Xin đừng giết em!

Tùng “cáo” hốt hoảng ôm đầu, không ngừng van lơn trước người đang lạnh lùng chĩa súng vào mình, cả người run lên bần bật.

“Tự bao giờ hắn đã trở nên yếu hèn và đốn mạt đến thế?”.

Đại Hùng nhú mày thắc mắc, rồi khẽ nhếch môi cười nhạt, tiến lại gần túm lấy cổ áo hắn lôi sát vào mình.

-Dù sao cũng đã từng là huynh đệ, tao cho mày nói một câu cuối cùng trước khi chết đây!

Trước thái độ cương quyết này, Tùng cáo vội vã ngước gương mặt đang tái mét lên nhìn chăm chăm vào Đại Hùng, cảm thấy cái chết đang lơ lửng ngay trước mặt. Hiện giờ hắn đã không còn gì để mất nữa, nên nhất định sẽ liều một phen. “Phạm Vũ Huy, là do ông đã ép tôi!”.

-Em quả thật không còn gì để nói nữa, nhưng có một thứ muốn cho anh xem! Anh cứ nghe đã rồi quyết định cũng không muộn đâu...

Vừa nói Tùng cáo vừa lần tay vào túi quần, rút ra một cái máy ghi âm cỡ nhỏ. Hắn luống cuống mở máy, rồi bật cái file duy nhất trong đó lên. Một giọng nói quen thuộc vang lên, khiến Đại Hùng cảm thấy trời đất xung quanh dường như đang sụp đổ ngay trước mắt:

“Tùng à, mày càng ngày càng tham lam rồi đấy. Định vội tiền của tao đến bao giờ?”.

“Em đã giúp đỡ đại ca nhiều như vậy, chút thù lao này anh nỡ lòng nào tiếc với em chứ?”.

“Hừ, nếu không có tao hậu thuẫn, mày có thể sống đến ngày hôm nay mà hưởng thụ đồng tiền đó sao? Biết điều một chút đi!”.

“Anh Huy à, anh nghĩ lại đi. Là em đã âm thầm lật đổ Trần Đại Hùng, đẩy hắn ta vào đường cùng, nếu không anh làm sao có thể dễ dàng thu phục được một mãnh hổ như thế dưới trướng mình, còn chiếm luôn cả Đại Hùng bang này nữa chứ!”.

“Được rồi, không cần nói nữa. Mày về đi, tiền tao sẽ chuyển vào tài khoản sau”...

“Rầm”.

Không kịp nghe hết file, Tùng “cáo” đã bị đánh văng vào tường, đầu bê bết máu, cái máy ghi âm cũng văng ra thật xa, lăn lóc cóc trên sàn. Trần Đại Hùng lúc này đột ngột khụy xuống sàn, gằm lên đau đớn, cảm thấy cả người đang bị xé ra làm nhiều mảnh.

“Thì ra trước giờ đều là kế hoạch của ông. Là do tôi đã quá ngu ngốc, còn ảo tưởng về cái tình huynh đệ bền chặt này. Phạm Vũ Huy, hóa ra ngay từ đầu Trần Đại Hùng này chỉ là con chốt thí cho cái kế hoạch hiểm độc của ông mà thôi”...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Đại Hùng vẫn tiếp tục kể, mặc cho hai mắt bắt đầu đỏ hoe, mọi cảnh vật phía trước cũng vì thế mà nhòe dần, hư ảo. Cảnh tượng này khiến Bảo Nam đột nhiên cảm thấy tim mình đang bị bóp nghẹt. Nó chậm chậm tiến lại gần, quỳ xuống trước mặt người cha đang đau đớn vì bị phản bội, khẽ kháng nắm chặt lấy đôi tay chai sạn của ông mà thì thầm thật khẽ:

-Ba à! Không sao đâu! Mọi chuyện ổn rồi!

Tuy Bảo Nam nói thế, nhưng Đại Hùng cũng biết rất rõ, chẳng có gì xung quanh ông là đang ổn thỏa cả. Chỉ là hiện giờ thay vì đau buồn và tức giận thì Đại Hùng vẫn còn nhiều thứ đáng để lo hơn. Bảo Nam, đứa con gái ngốc nghếch và tội nghiệp này, hiện tại ông đã không còn đủ sức bảo vệ nó nữa. Đại Hùng ngồi trầm tư một lúc lâu rồi khẽ đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Bảo Nam, nói bằng giọng thật âm:

-Bảo Nam à, ba kể cho con mọi chuyện cốt là để nếu có bất trắc gì xảy ra thì con cũng có phần nào đề phòng. Trước mắt ba đang lâm vào tình thế cực kì nguy hiểm, con không thể lưu lại đây lâu hơn nữa, biết không?

-Nhưng chủ tịch vẫn chưa phát giác ra chuyện này mà? Bảo Nam tiếp tục nắm chặt lấy tay ba, lắc đầu đầy cương quyết. Trước giờ chuyện gì ba cũng đều có thể giải quyết được, lần này cũng sẽ ổn cả thôi. Con nhất định phải ở cạnh ba!

-Bảo Nam à, tình huống hiện giờ không đơn giản như con đã nghĩ đâu – Ông Hùng khẽ thở dài đầy mệt mỏi - Trong lúc nóng giận ba đã ra tay giết chết Tùng “cáo”, hiện giờ cảnh sát đang tích cực điều tra, có lẽ không lâu sau sẽ lần ra ba. Về phía chủ tịch, không chừng ông ta cũng đã đánh hơi được rồi, nhưng chưa có động tĩnh gì thôi. Hơn nữa, ba vừa loáng thoáng nghe tin, Phan Đắc Hưng – đại ca của Đại Hùng bang hiện giờ cũng đang ráo riết truy tìm mình...

-Ông ta tìm ba làm gì? Bảo Nam lo lắng cất ngang lời Đại Hùng, đầu óc bắt đầu cảm thấy rối tung.

-Phan Đắc Hưng là người tài giỏi, cũng chính là kẻ đã đánh bật Tùng “cáo” và chiếm lấy Đại Hùng bang, làm thất bại kế hoạch thâm độc của Phạm Vũ Huy. Hiện tại ba vẫn chưa rõ, nhưng có thể hắn ta muốn lợi dụng ba để quay lại đánh một đòn hiểm vào Long Hồ bang, nhắm mở rộng địa bàn chăng? Trước mắt, ba nhất định phải lần trốn thật kĩ, con đi theo chỉ thêm nguy hiểm thôi!

Bảo Nam nghe rõ từng lời ba nói, cảm thấy cả người đột nhiên không còn chút sức. Nó ngồi im lặng một hồi lâu, bao nhiêu quyết tâm đều tan biến như bọt biển. Rõ ràng hiện giờ, Bảo Nam chỉ có thể trở thành gánh nặng cho ba mình mà thôi...

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Bảo Nam khẽ ngược lên hít một hơi thật sâu rồi nhìn chăm chăm vào người cha đang già đi thấy rõ vì lo lắng và dằn vặt của mình, nói thật chậm rãi:

-Được rồi, cứ làm theo ý ba đi. Chỉ là hiện tại con vẫn chưa nghĩ ra chỗ nào có thể trú ngụ được cả, có thể để con ở lại đây ít hôm được không?

Đại Hùng khẽ mím môi, bắt giắc đưa tay xoa đầu Bảo Nam - đứa con gái bé bỏng mà ông nhất mực yêu thương. Hiện giờ quả thật ông không thể tin ai, cũng không còn chỗ nào để gửi gắm nó cả. Suốt hai mươi năm bán mạng vì Long Hồ bang, rốt cuộc thứ mà ông nhận được là gì? Chỉ có lừa lọc, dối trá. Đại Hùng thật sự hận Phạm Vũ Huy – con người hiểm độc đã nhẫn tâm cướp đi mọi thứ của mình. Hắn ta cũng chính là người ông luôn nhất mực kính trọng, thậm chí còn hi sinh tính mạng của người vợ mà mình hết mực yêu thương. Ông trời, rốt cuộc có còn thiên lý nữa không, khi vẫn để cho con người đó sống ung dung tự tại như vậy?

Sau mấy ngày ở lại với ba, Bảo Nam rốt cuộc cũng phải trở về, bởi vì Đại Hùng bắt đầu cảm thấy bất an. Ông lo sợ cả Long Hồ bang và Đại Hùng bang sẽ lung ra mình, rồi bắt Bảo Nam làm con tin. Đại Hùng không ngại bán thân gặp nguy hiểm, nhưng Bảo Nam cần phải được an toàn. Nó chính là người thân duy nhất của ông, là báu vật mà Quỳnh Anh để lại, ông nhất định sẽ liều cả tính mạng này để bảo vệ và gìn giữ...

Đại Hùng mím môi đầy cương quyết, rồi khẽ đặt tay lên vai Bảo Nam, dặn dò thật kĩ:

-Con nhất định phải vững vàng. Ba hiện giờ không còn chỗ dựa nữa, nhưng con thì khác. Con biết mình có thể tin tưởng ai, đúng không?

Để Đại Hùng yên tâm, Bảo Nam chỉ vội vã gạt đầu trấn an, rồi chào từ biệt ông mà trở về kí túc xá. Nực cười nhất là hiện giờ, người mà trong đầu nó nghĩ đến lại là hai đứa con của kẻ thù. Cả Phan Đắc Thành và Phạm Vũ Hoàng, có ai mà nó có thể tin được sao?

Bảo Nam khẽ nhếch môi cười nhạt, cảm thấy bản thân quả thật quá đã thất bại. Nó tấp vội vào một cửa hàng bên đường để mua một con dao gấp rồi giấu gọn vào trong túi quần. Hiện giờ Bảo Nam nhất định phải thật tỉnh táo, bởi nếu chỉ đi sai một ly thôi, nó có thể đẩy cả mình và ba vào biển lửa, mà mãi cũng không cách nào thoát ra được. Bởi vậy, Bảo Nam phải cố gắng trung bộ mặt bình thân ra mặc dù trong lòng vẫn đang rất hoang mang. Mọi việc đột nhiên xảy đến quá bất ngờ, khiến nó chỉ có thể xù lông ra để tự vệ. Bất kể là ai muốn lại gần và làm tổn thương nó, nhất định sẽ phải hối hận...

Bảo Nam lúc này vẫn ghì sát con dao trên cổ Vũ Hoàng, chẳng may quan tâm đến gương mặt đang tái dần vì đau đớn của cậu. Tên nhóc đang ở ngay bên cạnh nó hiện giờ tại sao lại trở nên xa lạ và đáng căm như vậy? Bảo Nam nhíu mày nghĩ, có nên chăng nếu giờ đây nó hủy hoại đứa con trai mà chủ tịch dày công đào tạo, để ông ta nếu trải cảm giác đau đớn cùng cực khi bị mất đi người thân yêu nhất?

-Cái gì không biết sử dụng thì tốt nhất là đừng đụng tới, biết không? Vũ Hoàng khẽ cất giọng yếu ớt, mơ hồ cảm thấy lưỡi dao kia đang cứa vào càng lúc càng sâu.

-Nhưng đến lúc cần thiết thì cũng phải dùng thôi, không phải sao?

Bảo Nam khẽ cười nhạt, đầu óc bắt đầu trống rỗng. Hiện giờ người đứng trước mặt nó ngoài là con trai của kẻ thù ra, không còn một vai trò nào khác. Nó nhất định phải hận cậu ta, hận đến thấu xương...

-Rốt cuộc thì... cậu đã biết được những gì rồi? Vũ Hoàng vẫn tiếp tục hỏi, mặc cho cổ họng đang bắt đầu rướm máu vì cạ vào lưỡi dao trên tay Bảo Nam.

-Vậy là cậu cũng biết hết rồi, đúng không? Hằng ngày đối diện với một đứa ngu ngốc không biết phân thù bạn, cảm thấy rất vui, rất hả dạ đúng không?

Bảo Nam đáp trả bằng giọng đầy châm chọc, cảm thấy cả người nóng như lửa đốt. Hiện giờ con dao trên tay nó bỗng dưng nặng trĩu, gương mặt đối diện cũng bắt đầu nhoe dần đi. Đôi mắt đỏ ngầu vì giận dữ và hoang mang của Bảo Nam cứ thế nhìn chằm chằm vào Vũ Hoàng, khiến cậu phải không màng tính mạng mà giải thích.

-Cậu muốn tôi phải nói ra thế nào đây? Bảo rằng ba tôi là kẻ đã chủ tâm chiếm đoạt cơ nghiệp của ba cậu, đẩy ông ta vào đường cùng rồi ngấm ngầm trở thành kẻ cứu giúp à? Tôi thật sự có thể làm vậy được sao?

-Cậu đương nhiên không cần làm vậy. Việc cậu luôn không ngừng từ chối tôi đã quá đủ rồi! Bảo Nam vừa nói vừa nhanh chóng gấp dao lại, cất gọn vào túi rồi nhìn khẽ nở một nụ cười nhạt đầy mỉa mai. Tôi thật sự rất biết ơn cậu vì đã không để tôi lún sâu vào cái tình yêu mù quáng và ngu ngốc này. Nhưng hiện giờ, tôi và cậu đã là người ở hai đầu chiến tuyến rồi, đừng mãi suy nghĩ để cứu vãn mối quan hệ vô nghĩa này nữa. Nếu lần sau gặp lại, tôi không chắc mình sẽ nương tay đâu!

Bảo Nam nói xong thì bước vội ra cửa, nhưng đã ngay lập tức bị Vũ Hoàng nắm lại, lôi nó trở vào trong. Cậu không một chút e dè mà ôm chặt lấy cô gái bé nhỏ vẫn còn đang run rẩy vào lòng, cảm thấy tim mình cũng đang bị xé thành nhiều mảnh. Vũ Hoàng cất giọng thật gấp gáp, mặc cho cổ họng vẫn còn đau rát vì vết thương khá sâu khi nãy.

-Ở lại đi. Tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu!

Trước hành động bất ngờ này của Vũ Hoàng, Bảo Nam thoáng choáng ngợp, đột nhiên cảm thấy lòng bình yên hẳn. Nhưng nó không được phép do dự nữa, tính mạng của ba hiện giờ đang mong manh đến mức nào? Người con trai này, nó làm sao có thể tin tưởng nữa?

Bảo Nam vừa nghĩ vừa mím chặt môi rồi dốc toàn lực đẩy Vũ Hoàng ra, nhìn cậu bằng cặp mắt sắc đến gai người mà nói gần từng chữ:

-Phạm Vũ Hoàng, tôi không tin cậu! Một chút cũng không!

Vừa nói Bảo Nam vừa chạy vội ra cửa, hướng về phòng kí túc xá của Đắc Thành. Nó đã quyết định đánh cược, bởi hiện giờ, người mà Bảo Nam có thể tin tưởng chỉ còn mỗi cậu ta mà thôi. Chỉ là bỏ mặc Vũ Hoàng mà lựa chọn người con trai khác, quyết định này liệu có khiến nó phải hối hận khôn nguôi?

Chương 49

“Cộc. cộc...”

-Ai đấy!

Đắc Thành chậm chạp mở cửa bước ra, rồi trở mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy Bảo Nam ở ngay trước mặt, hai tay cúi xuống chạm gối, đang thờ thật gấp gáp. Cậu vội vã bước đến đỡ lấy nó, đôi mày ngay lập tức nhíu lại vì lo lắng:

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?

-Đi với tôi một lát được không?

Bảo Nam phớt lờ câu hỏi của Đắc Thành, chỉ bật ra một câu cộc lốc rồi đột ngột nắm lấy tay cậu lôi đi. Đến một chỗ khá vắng người ở đầu kí túc xá, nó mới an tâm dừng lại thở hỗn hển, cũng buông nốt tay Đắc Thành ra. Rồi để mặc cậu vẫn đứng đó ngơ ngác vì những hành động kì quặc của mình, Bảo Nam thản nhiên ra chỗ ghế đá gần đó ngồi, hai tay khẽ đặt lên đùi, lồng vào nhau thật chặt. Nó hiện giờ vẫn đang rất phân vân...

-Tôi có thể tin cậu được không?

Bảo Nam đột nhiên hỏi khiến Đắc Thành chột dạ, khẽ đưa mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đối diện mình, cảm thấy rất bất an. Cậu lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Bảo Nam, cất giọng đầy hoài nghi:

-Tại sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?

Bảo Nam lúc này chẳng mấy quan tâm đến thái độ lo lắng của Đắc Thành, chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt rồi nhìn thẳng vào khoảng không trước mặt, nói giọng nhẹ tênh:

-Hiện tôi đang cần một chỗ trú thân. Không cần phải sạch sẽ thoáng mát, chỉ cần không một ai biết đến, kể cả... ba cậu!

Đắc Thành nghe từng lời của Bảo Nam, cảm thấy tim mình đang loạn nhịp. Cậu có thể phần nào đoán ra được mọi chuyện, cảm giác rối rắm và bất an cũng ngay lập tức ủa đến một cách dồn dập. Đắc Thành thẳng thốt quay sang nhìn Bảo Nam, luống cuống hỏi:

-Cậu... đã... biết hết mọi chuyện rồi sao?

Câu nói của Đắc Thành như một mũi tên ghim thẳng vào tim Bảo Nam, khiến nó cảm thấy vô cùng ngạt thở. "Có vẻ như mình lại tiếp tục mắc sai lầm rồi". Bảo Nam âu sầu nghĩ, rồi chẳng buồn quay sang đáp lại ánh mắt của Đắc Thành, chỉ khẽ siết chặt đôi tay, cổ họng cũng bắt đầu đau rát.

-Vậy là cậu cũng biết cả rồi! Có vẻ như tôi chẳng cần phải dài dòng làm gì nữa nhỉ? Hóa ra chỉ có tôi là đứa ngu ngốc, bị các người mang ra bôn cọt thôi, đúng không? Xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của cậu!

Bảo Nam nói một hơi rồi đứng bật dậy bước đi thật nhanh, để lại Đắc Thành vẫn đang ngồi im như phỗng. Mọi chuyện đột nhiên diễn ra bất ngờ như vậy, bảo cậu phải phản ứng thế nào đây?

Về phần Bảo Nam, sau khi rời khỏi kí túc xá thì chỉ còn biết chạy như bay ra cổng, cố gắng xóa tan những oán hận cứ không ngừng chồng chất, tràn ngập trái tim bé nhỏ đang thoi thóp của nó. Cái cảm giác lạc lõng này, tại sao lại khó chịu và đáng sợ như vậy? Bảo Nam thật sự rất cần một bàn tay ấm áp chìa ra để nắm lấy, nếu không, nó sợ bản thân mình sẽ không thể trụ lại được bao lâu.

“Ba à, có vẻ như con đã làm rồi. Hiện giờ không có ai bên cạnh mà con có thể tin tưởng được nữa đâu”.

-Đợi đã!

Đắc Thành học tốc chạy theo sau, vội vã nắm lấy đôi bàn tay vẫn đang run rẩy của Bảo Nam rồi kéo mạnh nó vào lòng mình. Cậu khẽ siết chặt cô nhóc đang không ngừng giãy dụa trong vòng tay mình, đột nhiên cảm thấy quyết tâm hơn bao giờ hết:

-Tin tôi đi, Bảo Nam à. Tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu!

Sau khi câu nói đó được thốt ra, Bảo Nam bỗng dưng buông thõng hai tay, để mặc cho Đắc Thành ôm chặt mình vào lòng.

“Cũng là câu nói đó, tại sao cảm giác lại khác nhau đến vậy?”.

Bảo Nam tự trách bản thân lại đang nghĩ đến Phạm Vũ Hoàng – đứa con trai của chủ tịch – người hiện đang không ngừng truy sát ba nó. Phải đến bao giờ thì nó mới hết bận tâm vì cậu ta đây?

Còn Đắc Thành nữa, cậu hiện giờ vẫn đang không ngừng suy nghĩ, không ngừng tìm cách bảo vệ nó trước những nanh vuốt bên ngoài, nhất là người cha mà trước giờ Đắc Thành luôn kính sợ. Bảo Nam biết mình rất quá quắt, cũng biết cậu rất thiệt thòi. Nhưng hiện giờ ngoài cậu ra, nó không còn ai để có thể nương tựa nữa. “Đắc Thành à, xin lỗi vì đã ép cậu đến bước này. Nhưng tôi thật sự không thể nghĩ ra cách nào khác”.

Trong lúc Bảo Nam vẫn đang mãi mê suy nghĩ thì Đắc Thành đã chậm chạp buông lỏng nó ra, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai Bảo Nam, nói thật chậm rãi:

-Được rồi! Bây giờ cậu qua phòng tôi ngủ đi. Thằng bạn cùng phòng của tôi cũng khá dễ tính nên không sao đâu. Đợi đến sáng mai, tôi nhất định sẽ tìm ra chỗ an toàn hơn cho cậu!

Trước thái độ dứt khoát này của Đắc Thành, Bảo Nam chỉ còn biết gật đầu rồi lẩm lủi theo cậu về phòng, trong lòng thầm thắc mắc tại sao đôi bàn tay này lại bỗng dưng to lớn và rắn chắc đến vậy. Có phải nó đã quá lo là rồi không, khi đặt trọn niềm tin vào người con trai này?

-Hà Vũ à, cho bạn tớ ngủ tạm đêm nay với nhé!

Đắc Thành vội vã trút bỏ bộ mặt hình sự khi này, nhoen miệng cười thật tươi với cậu nhóc cùng phòng. Nhưng cậu ta chẳng thèm ngược mặt lên đáp lại, vẫn chăm chăm chơi điện tử, hờ hững buông ra một câu:

-Được thôi! Nhưng mà để cậu ta ở giường cậu nhé, tôi không quen ngủ chung với người lạ đâu!

Được cậu nhóc kia đồng ý, Đắc Thành liền nhanh nhẩu nhoen miệng cười rồi vội vã xua Bảo Nam đi tắm, khiến nó khó chịu ra mặt. "Đúng là cả ngày nay mình chưa đụng tới giọt nước nào cả, nhưng cũng đâu cần xua đuổi người ta như thế!".

Bảo Nam giận dữ quay lưng bước vội vào phòng tắm rồi đóng chặt cửa lại, bắt đầu xả nước thật mạnh. Tất cả mọi chuyện đang diễn ra một cách choáng ngợp này, rốt cuộc đều là thật sao? Cả cái cảm giác bất lực và mệt mỏi này nữa, có thể xuôi theo dòng nước đang tuôn xối xả vào mặt nó hiện giờ mà trôi tuột đi ngay lập tức được không? Bảo Nam thật sự không chắc mình có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa. Còn ba, hiện giờ ông có được bình yên không?

-Bảo Nam này, mở cửa ra tí đi!

Đắc Thành ở bên ngoài vừa gõ cửa vừa lớn tiếng gọi khiến Bảo Nam chột dạ, vội vã tắt nước rồi vội luôn cái khăn tắm mắc trên tường che quanh người. Xong nó ghé sát cửa, hỏi vọng ra:

-Có... chuyện gì vậy?

-Cậu hé tí cửa ra cho tớ đưa quần áo vào mà thay!

Bảo Nam vỗ đầu thật mạnh, thầm trách bản thân đã quá vô tư. Lúc ra đi nó chỉ mặc độc một bộ quần áo trên người, còn ngang nhiên vứt sang một bên để xả nước như mọi lần nữa. Nếu không có Đắc Thành nhanh trí thì quả thật Bảo Nam không biết phải làm sao để ra ngoài.

-Được rồi!

Bảo Nam mở hé cửa, nép mình sang một bên chỉ chia cánh tay ra để đỡ lấy bộ đồ của Đắc Thành, rồi lập tức đóng sầm cửa lại. Nó quần vội dải băng quanh ngực, rồi cất con dao gấp vào túi. Xong xuôi Bảo Nam giặt luôn bộ đồ ướt đầm và sặc mùi bụi bặm của mình, mắc móc phơi lên rồi mới ngang nhiên bước ra ngoài. Đắc Thành lúc này đang thong thả ngồi vào bàn, mở điện thoại ra check liên tục khiến nó cảm thấy hơi thắc mắc. Bảo Nam từ từ đi lại chỗ cậu, nhỏ giọng hỏi:

-Cậu... đã tìm ra chỗ chưa?

Câu nói sặc mùi lo lắng của Bảo Nam khiến Đắc Thành ngừng lướt điện thoại, quay ngoắt lại nhìn nó, gương mặt đang nhíu lại cũng khẽ giãn ra để lộ một nụ cười thật ấm. Cậu kéo Bảo Nam vào giường rồi khẽ thì thầm vào tai nó trấn an:

-Cậu cứ an tâm đi ngủ trước đi, đừng suy nghĩ gì cả!

-Nhưng mà... Bảo Nam đột nhiên im ắng, rồi bỗng rồi quay sang nhìn Đắc Thành, hỏi đầy e dè. Tớ và cậu ngủ chung trên cái giường này á?

-Đương nhiên! Chẳng lẽ cậu nữ bắt tớ xuống đất nằm sao? Đắc Thành vừa nói vừa đưa bộ mặt tội nghiệp ra, mở miệng cười gian xảo.

-Không phải! Bảo Nam định nói gì đó nhưng rồi im bặt, ngoan ngoãn nằm xuống giường. Vậy... chúc cậu ngủ ngon!

Thái độ lúng ta lúng túng của Bảo Nam khiến Đắc Thành bật cười, nhưng rồi lại tiếp tục cắm đầu vào cái điện thoại, điên cuồng tìm kiếm. Hiện giờ cậu không thể nhờ cậy người nào ở trong bang, quả thật có hơi vất vả rồi. Nhưng vì sự an toàn của cô gái này, Đắc Thành chỉ còn cách đơn độc hành động mà thôi..

Trời dần về khuya, Đắc Thành với tay tắt đèn rồi vùi mình vào chăn, đôi môi vẫn mím chặt vì mãi mê suy nghĩ. Trước mắt cậu có thể đưa Bảo Nam đi trốn tạm một vài hôm, nhưng về lâu dài thì vẫn chưa có bất kì đối sách nào cả.

Ba cậu là một người khôn ngoan và thâm độc đến dường nào, Đắc Thành còn không hiểu rõ sao? Muốn đối địch với ông, chỉ e với sức của mỗi mình cậu chỉ là châu chấu đá xe mà thôi. Đắc Thành cố nén một tiếng thở dài đầy mệt mỏi, rồi vòng tay sang kéo Bảo Nam bên cạnh vào lòng. Hiện giờ, cậu chỉ còn cách dốc toàn lực để bảo vệ cô nhóc này mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

“Mười hai giờ trưa nay cậu chờ tôi ở quán cà phê đối diện trường học nhé”.

Tin nhắn của Đắc Thành đến khiến Bảo Nam giật mình tỉnh giấc, ngay lập tức ngồi bật dậy vợ với cái điện thoại trên đầu giường. Nó vừa đọc tin vừa sàu sàu, cảm thấy bản thân dường như đã quá đa nghi rồi. Đắc Thành vì đâu mà phải bỏ lỡ buổi học để rong ruổi khắp nơi tìm chỗ ở cho một con nhóc lấm điều như nó? Bảo Nam nghĩ tới đây thì ôm đầu mệt mỏi, nó đúng là đang lợi dụng cậu quá nhiều.

Mười một giờ trưa, Bảo Nam xuất hiện ở quán cà phê, còn mua cả nón và khẩu trang để che kín mặt, lấm lét bước vào. Còn một tiếng nữa Đắc Thành mới đến, nhưng nó thật sự đã quá sốt ruột rồi. Thôi thì tới sớm một chút chờ cậu vậy...

Trong lúc Bảo Nam đang ngồi im mong ngóng thì Đắc Thành lại học tốc chạy về nhà, bỏ qua những lời hỏi han ân cần của đám thù hạ mà lao ngay đến phòng khách, nơi ba cậu vẫn đang thông thả ngồi uống trà. Vừa nhác thấy bóng dáng Đắc Thành thì ông ta liền khẽ nở một nụ cười thật ấm, rồi vội bước lại gần, rặng rỡ nói:

-Con về rồi sao?

-Không cần phải nhiều lời, Thùy Linh đâu? Đắc Thành lạnh lùng gạt tay ông ta ra, hấp tấp hỏi.

-Con làm gì mà lo lắng như vậy? Thùy Linh là con gái của ta, liệu ta có thể làm gì nó chứ?

Ông Hưng thoải mái phui tay trước thái độ hằn học của Đắc Thành, tiếp tục trở về bàn ngồi. Ánh mắt ân cần khi nãy bỗng trở nên lạnh lẽo, một bên môi cũng khẽ nhếch lên đầy giễu cợt.

-Nói đi, Trần Đại Hùng hiện đang ở đâu?

-Tôi không biết! Đắc Thành chậm chạp lắc đầu, nói đầy e dè. Khi trước ông ta ở khách sạn K, nhưng từ khi chuyển chỗ ở đến giờ thì biệt tăm biệt tích, ngay cả Bảo Nam cũng không rõ hành tung. Tôi đã cho ông biết chỗ của Bảo Nam rồi, ông còn không mau thả Thùy Linh ra!

Phan Đắc Hưng đưa cặp mắt bình thản nhìn đứa con trai đang căm hận mình đến thấu xương, cảm thấy đã quá đủ rồi. Nuôi con mười mấy năm, ông còn không hiểu rõ nó sao? Chỉ cần có Thùy Linh trong tay, thằng nhóc này vẫn mãi chịu sự điều khiển của ông. Phan Đắc Hưng vừa nghĩ vừa thoải mái nâng tách trà lên, nói thật chậm rãi:

-Không sao, ba tự có cách lũng ra hấn ta! Được rồi, con lên phòng gặp Thùy Linh đi. Mấy hôm nay nó vẫn chưa chịu ăn gì đâu!

Vừa nói ông vừa với lấy chùm chìa khóa trên bàn, ném qua cho Đắc Thành. Cậu vội vàng đưa tay chụp lấy rồi đưa cặp mắt hằn học nhìn cha, nhưng gương mặt điềm tĩnh kia dường như chẳng hề để tâm gì đến cậu. Đắc Thành hiện giờ cũng không thể suy nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể vội vã chạy lên lầu, cảm thấy bản thân đúng là rất thảm hại.

“Xin lỗi cậu, Bảo Nam à. Xem ra lần này cậu đã tin nhầm người mất rồi!”.

Lúc này ở quán cà phê, Bảo Nam vẫn đang nôn nóng chờ đợi, cảm thấy chiếc đồng hồ treo tường xinh xắn trước mặt cứ như đang bồn cọt mình. Dù sao thì tầm mười phút nữa mới đến giờ, nó quyết định sẽ vào nhà vệ sinh một lát, để rửa mặt và cố trấn tĩnh lại. Những ngày tháng sau này, nhất định sẽ còn rất gian nan.

Trong nhà vệ sinh nam, Bảo Nam đứng xả nước thật mạnh rồi vục mặt luôn vào đó, cho làn nước xối tan đi những căng thẳng và mệt mỏi. Hiện giờ thứ nó cần làm lúc này chính là phải thật kiên cường, để không khiến Đắc Thành phải lao tâm khổ tứ nhiều nữa. Bảo Nam đặt hai tay lên chậu rửa, cố nở một nụ cười thật tươi.

“Không sao đâu, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Khi đó ba nhất định sẽ đến đón mình...”.

Sau một hồi tự trấn an, Bảo Nam vội vã bước ra ngoài gặp Đắc Thành, không hề để ý tới một bóng đen bỗng xuất hiện ở đằng sau.

-Ai!

Bảo Nam đột ngột hét lớn khi bị bóng đen đó chồm tới bịt miệng, nhưng chỉ vùng vẫy được một lúc thì hai mắt bắt đầu mờ dần, cả người cũng không còn chút sức. Chiếc khăn tay thấm đẫm thuốc mê nhanh chóng được người kia đút gọn vào túi, rồi kéo lê Bảo Nam vào một phòng vệ sinh nam bên cạnh, chốt cửa lại. “Không ngờ lại có thể ra tay dễ dàng như vậy, cô nhóc này đúng là đã quá bất cẩn rồi”...

“Rầm”.

Cánh cửa phòng khách sạn đột nhiên bị hất tung, bay thật ngọt vào tường tạo ra một âm thanh chấn động. Ngay sau đó, một toán người mặc đồ đen xuất hiện trước phòng Đại Hùng, khiến ông khẽ nhíu mày rồi ngay lập tức trấn tĩnh lại, tiếp tục bình thản rót trà, mặc kệ việc đám người kia đã tràn vào đầy phòng, đang đứng xếp thành hai hàng đầy kính cẩn. Phan Đắc Hưng lúc này chậm chạp xuất hiện giữa dòng người, thản nhiên bước đến trước mặt Đại Hùng, khẽ nở một nụ cười lạnh tanh đầy giả tạo.

-Đại ca! Lâu quá không gặp rồi!

Đại Hùng vẫn thản nhiên uống trà, thoải mái thưởng thức vị đắng và ngọt thanh đang nằm ngay đầu lưỡi. Ông biết mình không thể lẩn trốn mãi ở cái đất Sài Gòn này, chỉ là Phan Đắc Hưng đánh hơi nhanh thật, chỉ mới vài ngày đã có thể lùng ra ông. Lần này rốt cuộc hắn ta đang muốn làm gì đây?

Đại Hùng ngồi trầm ngâm một lúc lâu, mặc kệ đám người vẫn đang lăm lăm súng ống ngay trước mặt. Ông đã sống hơn nửa đời người trong cái thế giới này rồi, lại còn sợ chết nữa sao? Hơn nữa ông biết rất rõ, thứ Phan Đắc Hưng muốn hiện giờ không phải mạng của ông mà là Long Hồ bang - tâm huyết cả đời của Phạm Vũ Huy. Có nên chăng nếu bây giờ ông tước đoạt nó khỏi tay ông ta, để ông ta nếm trải mùi vị bị phản bội và lừa lọc?

Phan Đắc Hưng quả không hổ danh là đại ca của Đại Hùng bang, cũng là người giỏi tài leo lái khiến nó có thể sánh ngang với Long Hồ bang. Mặc cho việc bản thân đơn đã mờ lờ trước, còn niềm nở đứng đợi nhưng Trần Đại Hùng vẫn thản nhiên phớt lờ, Phan Đắc Hưng vẫn không có chút tức giận nào. Đại Hùng lúc này cũng không thể không nể mặt hắn ta nữa, liền bình thản đặt tách trà xuống rồi nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, lạnh nhạt hỏi:

-Không dám! Hôm nay may đến gặp tao rất cuộc là có chuyện gì, cứ nói rõ ra luôn đi!

Mặc kệ thái độ khó chịu ra mặt của Đại Hùng, Phan Đắc Hưng vẫn bình thản ngồi xuống đối diện ông, tự nhiên đưa tay rót cho mình một tách trà rồi bắt đầu nói thật chậm rãi:

-Chắc anh cũng đoán biết được em đến đây vì mục đích gì, đúng không?

-Tao làm sao biết được! Đại Hùng đột nhiên cười lớn. Nếu biết thì năm xưa tao đã không để mất cái cơ nghiệp này vào tay mày rồi!

Phan Đắc Hưng không có vẻ gì là phật lòng trước câu nói đầy hằn học của Đại Hùng, chỉ khẽ bỏ tách trà xuống rồi ngồi dựa lưng thoải mái vào thành ghế, cười cợt:

-Đại ca đừng đùa như vậy chứ! Người âm thầm ra tay hãm hại anh, còn thâm độc cướp đi Đại Hùng bang ngày xưa là ai, anh biết rõ rồi mà!

-Tao biết! Đại Hùng nhìn thẳng vào cặp mắt giảo hoạt trước mặt, nói thật chậm rãi. Nhưng tao cũng chưa ngu ngốc đến nỗi không nhìn ra được, Tùng “cáo” là do mày gửi đến chỗ tao. Một thằng ngu dốt tham tiền như hắn, sao có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của Phạm Vũ Huy, còn tình cờ xuất hiện trước mặt tao được? Muốn gán tội giết người cho Trần Đại Hùng này, để tao không còn chốn nương thân nữa sao? Mày đúng là càng ngày càng tàn độc rồi đấy!

-Quả không hổ danh là đại ca! Đắc Hưng nghe thấy những lời Đại Hùng nói thì liền đập bàn, cười lớn đầy sảng khoái. Vậy bây giờ anh định thế nào? Lẩn trốn suốt đời này hay trở về với Phạm Vũ Huy – kẻ đã rắp tâm sắp đặt để đưa anh về làm thủ hạ dưới trướng hắn?

-Mày có vẻ rất tự tin nhỉ? Đại Hùng khẽ nhếch môi cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi bất an.

-Đương nhiên, em không dám chắc phần thắng thì sao dám vác mặt đến gặp anh đây?

Phan Đắc Hưng đang thoải mái tựa lưng vào ghế thì đột nhiên ngồi bật dậy, rướn người lại gần Đại Hùng, ánh mắt cực kì gian trá. Có lẽ hắn vẫn phải cần chút động lực mới có thể thu nạp được một người cứng đầu và điềm tĩnh như ông.

-Thế mấy hôm nay anh có liên lạc gì với Bảo Nam không? Phan Đắc Hưng vừa nói vừa nở một nụ cười hiểm độc.

-Không có!

Đại Hùng bật ra một câu cộc lốc, cảm thấy cả người đang chấn động. Bảo Nam có khi nào đã lọt vào tay tên khốn này rồi không? Phan Đắc Hưng là kẻ rất thâm hiểm, nếu còn giữ cả Bảo Nam trong tay, ông liệu phải đối phó với hắn như thế nào đây?

Đại Hùng tuy nghĩ lung là thế, nhưng ông hiện giờ vẫn giữ vẻ mặt cực kì lãnh đạm, cổ nâng tách trà trước mặt lên uống, làm ra vẻ thật bình thản. Rồi mặc kệ cái ánh nhìn chăm chăm như đang muốn nuốt sống mình của Phan Đắc Hưng, ông chỉ khẽ hừ nhạt đồng thời cất giọng đầy nghi hoặc:

-Mày định dùng Bảo Nam để uy hiếp tao sao? Vậy thì cũng phải có cái gì để chứng minh chứ, đúng không?

Phan Đắc Hưng khẽ nhếch môi cười, Trần Đại Hùng đứng là không dễ đối phó như hắn nghĩ. Chỉ là trong trận chiến này, ông ta vẫn chỉ là con chốt thí, khác hay chẳng chính là việc con chốt này đã qua được sông và tiến rất gần đến chỗ tướng địch rồi. Trần Đại Hùng oai dũng và háo thắng năm xưa từ lâu vốn đã không còn nữa, kẻ đang ngồi trước mặt hắn bây giờ bất quá chỉ là một tên giết người vẫn đang phải sống chui sống nhủi ngoài vòng pháp luật mà thôi.

-Anh đúng là rất nhanh nhạy, thảo nào Phạm Vũ Huy lại bất chấp thủ đoạn để chiếm được anh như vậy. Nhưng em tự nghĩ lựa chọn này không tồi cho cả hai ta đâu!

-Tao còn có thể tin mày được sao?

Đại Hùng giương cặp mắt lạnh tanh nhìn gã đàn ông trước mặt, nói giọng đầy hoài nghi. Hắn ta là người thế nào hai mươi năm trước có thể ông vẫn còn chưa thấu đáo hết, nhưng hiện tại Đại Hùng hiểu rất rõ. Phan Đắc Hưng so với Phạm Vũ Huy mà nói còn thâm độc và tàn nhẫn hơn nhiều. Nếu tin hắn ta, ông liệu có thể sống được sao?

Mặc kệ thái độ nghi ngại của Đại Hùng, Phan Đắc Hưng vẫn thoải mái tựa lưng vào thành ghế, một bên môi khẽ nhếch lên đầy tự đắc. Để cho ông ta vũng vẩy thêm một lúc cũng chẳng sao, hắn tự tin bản thân đã nắm rất chặt con người này. Trần Đại Hùng hiện giờ chỉ là một con cá nhỏ thoi thóp quẫy đạp trong cái chậu nước mà Phan Đắc Hưng muốn vớt khi nào cũng được. Nhưng cho ông ta thêm một chút sĩ diện cũng không hề gì.

-Em đã bảo không để anh phải chịu thiệt thòi rồi mà. Nếu lần này thành công, em đảm bảo anh không những thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát mà còn có thể lấy lại Đại Hùng bang!

Đại Hùng nhìn chăm chăm vào con người đang điềm tĩnh uống trà trước mặt, cảm thấy thật khó lường. Dùng cả Đại Hùng bang để mua chuộc ông, rốt cuộc hắn ta thật sự muốn làm gì?

-Phần thưởng lớn như vậy, mày không thấy đã quá nực cười rồi sao? Đại Hùng khẽ hừ nhạt, hai tay vẫn đan chặt vào nhau kêu lên rôm rốp.

-Phần thưởng này so với cái mà em nhận được thì còn lớn hơn nhiều. Nếu anh giúp em thôn tóm được Long Hồ bang, kết hợp với Đại Hùng bang hiện giờ thì sẽ trở thành thế lực lớn nhất thành phố, những bang phái nhỏ còn lại còn không thể thôn tóm hết sao? Đợi đến khi nắm trọn địa bàn này, Đại Hùng bang nhất định sẽ trở về tay anh!

Những lời nói của Phan Đắc Hưng cứ ghim thẳng vào đầu Đại Hùng, khiến ông càng nể phục hắn ta. Nếu ngày xưa không có Tùng “cáo”, người lật đổ ông mà chiếm lấy Đại Hùng bang sớm muộn cũng chính là Phan Đắc Hưng.

"Hóa ra Long Hồ bang hóa ra chỉ là bàn đạp, thứ hắn ta muốn chiếm lĩnh chính là cái thành phố sầm uất này, mảnh đất màu mỡ mà biết bao nhiêu bang phái luôn không ngừng chiếm giết lẫn nhau để tranh đoạt".

Đại Hùng đột nhiên cảm thấy rất nực cười, bao nhiêu nhiệt huyết của ông không biết tự khi nào đã trôi đi hết, chỉ còn lại lòng trung thành với Phạm Vũ Huy và ao ước được bảo vệ chở che cho đứa con gái duy nhất còn lại trên cõi đời này của mình. Bây giờ lún sâu vào vào những chuyện này, ông có thể rút chân ra được nữa hay không?

Đại Hùng sau một hồi suy nghĩ thì khẽ siết chặt tay, đáp lại lời mời gọi hấp dẫn của Phan Đắc Hưng bằng một thái độ khá hồ hững:

-Mày đúng là rất thông minh, Đắc Hưng à! Nhưng mày cần tao để làm gì, muốn hiểu rõ tình hình để ra tay đánh úp Long Hồ bang sao? Nếu thế thì tao cũng không giúp được gì đâu. Phạm Vũ Huy vốn là kẻ rất đa nghi, mọi chuyện trong bang chỉ có mình ông ta nắm rõ nhất...

-Đương nhiên không cần rùm rả như vậy! Phan Đắc Hưng khẽ khoác tay, trong lòng hắn hiện giờ đang có một dự tính khác. Chỉ cần giết chết Phạm Vũ Huy, Long Hồ bang nhất định sẽ chấn động mạnh, lúc đó ta có thể nghiễm nhiên nhảy vào hưởng lợi!

Đại Hùng vẫn nhìn chăm chăm vào kẻ đang thản nhiên ngồi trước mặt, cảm thấy rất phân vân. Con người thâm độc và xảo trá như hắn ta, ông làm sao có thể tin tưởng. Nhưng sự thể hiện giờ, quả thật Đại Hùng đã không còn nhiều sự lựa chọn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Bảo Nam lờ mờ tỉnh dậy trong đồng chấn ẩm áp, rồi ngay lập tức ngồi bật dậy, định rút con dao gấp trong túi ra nhưng tìm mãi không thấy. Nó sợ hãi nhìn quanh, nhưng khắp phòng ngoài bàn ghế giường tủ ra thì chẳng có một người nào cả. Hôm qua rõ ràng nó vẫn còn ở quán cà phê mà, rốt cuộc là đã

xảy ra chuyện gì, và đây là đâu?

“Cạch”.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở, và Vũ Hoàng bất ngờ xuất hiện trước mặt khiến Bảo Nam kinh hoàng đến mức không khép miệng lại được. Nó hộc tốc lao xuống giường, nắm lấy cái ghế trước mặt đưa lên, ánh mắt cực kì cảnh giác. Nhưng Vũ Hoàng vẫn thản nhiên tiến tới, nhìn Bảo Nam bằng ánh mắt thật hiền khiến nó ngẩn người ra, không biết bản thân phải phản ứng thế nào nữa.

-Cậu mau bỏ thứ đó xuống đi! Định bứt dây động rừng à? Vũ Hoàng nhẹ giọng nói, phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm trong phòng.

-Tại sao cậu lại ở đây? Bảo Nam vẫn cảm lăm lăm cái ghế trên tay, cất giọng đầy nghi hoặc.

-Đây là phòng tôi, tại sao tôi lại không thể đến chứ?

-Phòng cậu? Bảo Nam đột nhiên tái mặt rồi lùi về sau mấy bước trước thái độ bình thản của Vũ Hoàng, giọng yếu ớt dần. Nói đi, tại... sao.... lại đưa tôi đến đây?

Vũ Hoàng lúc này vẫn đứng yên tại chỗ để trấn an Bảo Nam, nhưng gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Cậu bỗng ngồi phịch xuống sàn, nhìn nó bằng cặp mắt thật buồn:

-Cậu vẫn không thể tin tôi, đúng không?

-Tôi không tin một ai! Bảo Nam vẫn giữ nguyên tư thế, không ngừng cảnh giác trước một Vũ Hoàng đang ngồi bó gối một cách đầy bất lực.

-Nhưng cậu đã tin Đắc Thành, không phải sao? Vũ Hoàng vẫn nhìn chăm chăm vào nó, bờ môi vẫn tiếp tục mấp máy mặc cho cổ họng vẫn còn đau rát. Vết thương mà Bảo Nam để lại cho cậu đến giờ vẫn chưa kịp khép miệng.

-Rốt cuộc cậu đã làm gì Đắc Thành?

Bảo Nam bỏ cái ghế xuống, lao đến túm lấy cổ áo Vũ Hoàng khiến cậu cảm thấy bị tổn thương cực độ. “Cô nhóc này, thật sự không thể tin tưởng mình một lần được sao?”.

-Đánh đi!

Vũ Hoàng ngoảnh mặt sang một bên để tránh ánh nhìn hằn học từ phía Bảo Nam, hai bàn tay vẫn đang siết thật chặt để ngăn cơn tức giận đang trào dâng trong lòng. Cậu bất chấp nguy hiểm đến cứu cậu ta, rốt cuộc nhận lại được gì? Vì cậu là con trai của chủ tịch nên cô nhóc này ngay cả một lời cảm ơn cũng không cần phải nói ra, cứ thế mà truy hỏi cậu về tung tích của một thằng con trai khác. Bây giờ, cậu còn có thể làm gì đây?

Lúc này dù những oán trách và tức giận đang tràn ngập trong đầu, Vũ Hoàng vẫn mím chặt môi, hai mắt nhắm nghiền để mặc cho Bảo Nam muốn làm gì thì làm. Nhưng nó có thể ra tay với cậu sao? Lần trước cũng vậy mà lần này cũng vậy, Bảo Nam chỉ có thể lớn tiếng la hét để tự nhắc nhở bản thân, cậu chính là kẻ thù, là người mà nó không được tin tưởng.

Nhưng khi đứng trước mặt cậu, nhìn chăm chăm vào vết thương mà chính tay mình đã gây ra cho cậu, Bảo Nam cảm thấy tim mình đang đau thắt. Nó chậm chạp buông Vũ Hoàng ra, rồi vội quay mặt đi để ngăn cậu nhìn thấy đôi mắt đang nhoe dãn của mình. Nơi này vốn không phải là chỗ có thể lưu lại lâu được, nó nhất định phải đi ngay.

-Xin lỗi! Bảo Nam bỏ lại một câu hờ hững, rồi tiến đến gần định mở cửa để ra ngoài.

-Không được!

Vũ Hoàng hấp tấp gọi giật lại, đồng thời kéo Bảo Nam vào lòng, khiến nó chỉ biết mở to mắt bàng hoàng mà nhìn cậu. Bảo Nam còn chưa kịp bình tâm đã thấy Vũ Hoàng cúi xuống thì thâm vào tai nó:

-Đây là Long Hồ bang đấy. Cậu định hiên ngang đi ra thế này sao?

Nghe lời cảnh tỉnh của Vũ Hoàng, Bảo Nam mới sực nhớ ra bản thân đang ở ngay trong hang cọp. Nó khẽ gật đầu tán thành, rồi đưa tay đẩy cậu ra, bước vội về giường. Vũ Hoàng cũng thản nhiên cúi xuống nhặt cái ghế bị Bảo Nam vứt dưới sàn khi nãy lên, rồi thông thả ngồi xuống đối diện, nói thật chậm rãi:

-Hôm qua là Đắc Thành nhắn tin bảo tôi đến cứu cậu!

-Đắc Thành bảo cậu đến? Vậy... cậu ấy thì sao? Bảo Nam hấp tấp hỏi, không màng đến đôi mày đang nhíu lại của Vũ Hoàng.

-Tôi không biết! Vũ Hoàng mím môi thật chặt. Chỉ là chỗ của cậu ta đã không còn an toàn nữa rồi!

-Vậy nơi đây thì an toàn sao?

Bảo Nam khẽ cười nhạt, cảm thấy bản thân đang bắt đầu hi vọng hão huyền. Nhưng cậu nhóc trước mặt hình như không có ý định tranh cãi với nó nữa,

chỉ thân nhiên lời mấy quyển sách trên bàn ra đọc, nói một câu bằng quơ:

-Nếu tôi vẫn còn ở đây, thì xem như cậu vẫn an toàn!

Bảo Nam vội vã nằm xuống, quay lưng vào tường để khỏi phải giáp mặt với tên nhóc đang cố phá tan những suy nghĩ thù hận trong nó, trong lòng không ngừng gào thét. Hiện giờ là do nó đang bị đẩy vào đường cùng nên mới phải xuôi theo cậu ta, hoàn toàn không có một chút tin tưởng nào hết.

Phạm Vũ Hoàng rốt cuộc cũng chỉ là đứa con trai của chủ tịch, là kẻ vốn đã biết mọi chuyện từ lâu mà vẫn âm thầm đem nó ra làm trò tiêu khiển. Cậu ta cũng là người đã nhẫn tâm cười cợt, đùa giỡn với đứa con gái ngu ngốc không hề biết phân biệt bạn thù này. Nó nhất định phải căm ghét, phải hận cậu ta đến tận xương tủy...

Sáng sớm, Vũ Hoàng giật mình thức giấc rồi ưỡn oải vươn mình, cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi vì đã ngủ cả đêm trên sofa. Cậu phóng tầm mắt sang cô nhóc vẫn đang cuộn tròn thoải mái trong chăn, đột nhiên cảm thấy thật bình yên. Suốt đêm qua cậu toàn nghe tiếng Bảo Nam thở dài mệt mỏi, rồi trằn trọc lần qua lần lại đến gần sáng. “Chợp mắt được là tốt rồi, thôi thì cứ để cậu ta ngủ thêm một lát”.

Sau khi nhanh chóng đi làm vệ sinh cá nhân, Vũ Hoàng tiếp tục rón rén bước xuống bếp, lục lọi để đem lên cho Bảo Nam mấy cái bánh mì và một ly sữa. Cậu thầm biết ơn người cha chu đáo đã xây luôn cả phòng tắm và vệ sinh ở bên trong, nếu không Vũ Hoàng rất khó để giấu Bảo Nam mãi ở trong phòng như vậy được.

Nói ra mới nhớ, mấy hôm nay chủ tịch cũng không ở nhà, hình như đã đích thân ra ngoài lùng sục, nhất quyết phải tìm ra tung tích của Trần Đại Hùng – tên thân tín đã bắt đầu có ý định phản nghịch với mình. Vũ Hoàng bất giác thở dài, nếu ba thật sự tìm được chú Hùng, cậu biết sẽ phải phản ứng như thế nào đây? Còn Bảo Nam nữa, cô nhóc này có thật sự an toàn không, khi đang ở ngay trong lòng địch?

“Cạch”.

Vũ Hoàng tra chìa khóa mở cửa, mỗi lần bước ra ngoài cậu đều phải cẩn thận như vậy để ngăn những ánh mắt tò mò lảng vảng tới gần phòng mình. Nhưng vừa bước vào, cậu ngay lập tức trợn mắt hoảng hốt khi phát hiện ra, Bảo Nam hiện không ở trong phòng, cả nhà vệ sinh cũng mở toang hoác. “Cô nhóc đó, không phải đã hóa rồ mà định đào thoát qua cửa sổ chứ trời?”.

Vì quá hoảng loạn nên Vũ Hoàng vội vã bỏ khay thức ăn xuống bàn, gấp gáp chạy đến cửa sổ nhìn xuống nhưng không thấy gì cả. Cậu vẫn còn đang hoang mang chưa biết phải làm sao thì cánh cửa phòng đột ngột khép lại, rồi một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Cậu nghĩ tôi là người nhện à? Nhìn xuống đó làm gì?

Nghe một giọng nói quen thuộc cất lên, Vũ Hoàng giật mình quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào Bảo Nam, cô nhóc lúc này đang thân nhiên ngồi vào bàn ăn sáng. Cậu khó chịu đi lại gần, cất giọng hơi bức dọc:

-Cậu ở đâu chui ra vậy? Định hù chết tôi à?

-Tôi trốn vào kẹt cửa - Bảo Nam vừa nói vừa chỉ trỏ - Chỉ là để đề phòng thôi, biết đâu có ai khác ngoài cậu đột nhiên bước vào thì sao?

-Thật là đến vỡ tim với cậu – Vũ Hoàng vừa nói vừa mệt nhọc nằm vật xuống giường – Được rồi, ăn sáng mau đi!

Bảo Nam tiếp tục ăn nhưng xem ra chẳng hào hứng mấy. Nó ngược sang nhìn Vũ Hoàng vẫn đang nằm sải lai trên giường, tay gác lên trán đầy mệt mỏi thì khẽ e dè hỏi:

-Cậu ở đây mãi như vậy, không đi học cũng được sao?

Vũ Hoàng vẫn im lặng không đáp, hai mắt tiếp tục nhắm hờ cốt để xua tan đi những bất an trong lòng. Hiện giờ vẫn còn quá nhiều thứ khiến cậu phải lo nghĩ, nhất là việc ba mình có thể trở về bất cứ lúc nào. Liệu cậu còn có thể che giấu ông được bao lâu nữa đây?

Không ngờ vừa nhắc Tào Tháo thì y như rằng Tào Tháo đến, còn lịch sự gõ cửa, nói vọng vào trong:

-Vũ Hoàng à! Con có ở trong phòng không?

Nghe giọng chủ tịch vang lên trầm ấm, cả Vũ Hoàng và Bảo Nam đều thất thần mà run lên bần bật. Không ngờ ông lại trở về nhanh như vậy, tình thế hiện giờ quả thật đã quá cấp bách rồi. Vũ Hoàng nhìn quanh phòng rồi quyết định nhét tạm Bảo Nam vào tủ quần áo, để cửa khép hờ cho chút không khí len vào. Xong xuôi cậu cố gắng trung ra vẻ mặt ngáy ngủ, rồi chậm chạp đi mở cửa, gương mặt vẫn còn tái mét. Chủ tịch là người tinh ý và thâm hiểm đến mức nào, lần này cậu liệu có thể qua mặt được ông không đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chủ tịch xuất hiện với dáng vẻ mệt mỏi sau mấy ngày mất ăn mất ngủ, khẽ nở nụ cười nhạt thếch hằng ngày nhìn Vũ Hoàng, khiến cậu vội vã cất tiếng hỏi:

-Ba về khi nào vậy, sao không cho con biết trước?

-Cũng vừa mới về thôi!

Chủ tịch điềm đạm đáp lời Vũ Hoàng rồi thân nhiên ngồi xuống bàn, đảo mắt nhìn quanh phòng khiến cậu cảm thấy toàn thân lạnh toát. Vũ Hoàng liền chậm chạp ngồi vào bàn, cố nói vài câu để lái sự chú ý của ông sang hướng khác:

-Ba... đã tìm được người chưa?

Câu nói này quả nhiên có tác dụng như mong đợi. Chủ tịch đột nhiên ngừng tìm kiếm xung quanh, nhìn chăm chăm vào cậu con trai đang ngồi trước mặt, nói thật chậm rãi:

-Vẫn chưa! Mà tại sao mấy hôm nay con lại không đi học vậy?

-Con đột nhiên cảm thấy không khỏe! Vũ Hoàng khẽ hắng giọng quay mặt đi, cố giấu vết thương vẫn còn chưa mờ trên cổ. Mấy chuyện học hành này nghỉ vài bữa cũng không ảnh hưởng gì đâu!

-Vậy... Chủ tịch đột nhiên nhẹ giọng. Thời gian gần đây con có liên lạc gì với Bảo Nam không?

-Không có!

Vũ Hoàng thân nhiên chối phăng, cố giữ giọng thật bình tĩnh bởi mỗi nhất cử nhất động của cậu hiện giờ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, chắc chắn ông sẽ nhìn ra ngay. Đến lúc đó dù cậu có cố gắng thế nào cũng khó lòng mà bảo vệ cô nhóc đó được nữa.

-Con cũng không hiểu tại sao, từ mấy hôm trước cậu ta đột ngột biến mất như thể đã đánh hơi được chuyện gì vậy!

Chủ tịch nghe từng lời Vũ Hoàng nói, rồi thân nhiên nhìn thẳng vào cái tủ quần áo đang ở ngay trước mặt, khẽ nở một nụ cười nhạt. Là ông đã tính toán sai rồi sao, khi để đứa trẻ do mình tốn công đào tạo ở cạnh con bé ấy. Hiện giờ ông phải làm gì đây?

Chủ tịch khẽ nhíu mày suy nghĩ, rồi đột ngột thở hắt ra. Ông bình thân quay sang dặn dò Vũ Hoàng vài câu, cảm thấy bản thân đang rất mâu thuẫn.

-Nếu ốm thì con nghỉ ngơi nhiều đi! Ba vẫn còn việc phải lo!

-Con biết rồi!

Vũ Hoàng đáp lại một cách hồ hững như vậy, chủ tịch cũng không còn lý do gì để lưu lại nữa, chỉ khẽ hỏi thêm một câu:

-Mà chuyện du học đấy, con thu xếp thế nào rồi?

-À, con vẫn đang suy nghĩ...

Không để Vũ Hoàng lúng túng thêm nữa, chủ tịch chỉ khẽ gật đầu rồi bình thân quay lưng bước ra ngoài. “Vũ Hoàng là đứa trẻ hiểu chuyện, đương nhiên có thể tự quyết định cuộc đời mình. Chỉ là hiện giờ, nó có đang thật sự nghiêm túc hay không?”.

Chủ tịch vừa nghĩ vừa bắt gặp thờ dài một hồi, hiện giờ chuyện ông nên quan tâm bây giờ chính là Đại Hùng, ông quả thật không có đủ thời gian để quan tâm đến những chuyện khác. Chủ tịch chỉ còn cách chậm chạp bước xuống lầu, rồi đột ngột gọi Sơn - quản gia trong nhà ra bỏ nhỏ một câu:

-Từ nay mỗi bữa cậu nấu hai phần cho Vũ Hoàng nhé!

-Tôi biết rồi, thưa chủ tịch!

Sơn cúi đầu giấu cặp mắt vẫn đang lảo liên vì mãi mê suy nghĩ, mặc dù hiện giờ gã cũng không cần phải lo lắng gì nhiều, bởi chủ tịch vốn đang tối mắt tối mũi vì chuyện của Trần Đại Hùng, đâu còn chút tâm trí nào mà nhận ra việc kẻ dưới trướng mình đang bắt đầu có ý định phản nghịch. Hiện giờ gã chỉ cần phải nhẫn nhịn chờ đợi thêm một thời gian nữa. Sẽ rất nhanh thôi, cơ hội để gã vùng lên giành lấy tiền tài và danh vọng đã sắp đến rồi...

Sau khi chủ tịch bước ra ngoài được một lúc lâu, Bảo Nam mới rón rén chui ra, rồi lăn ngay vào giường đầy mệt mỏi. Sự việc ban nãy đúng là khiến tim nó muốn bay ra khỏi lồng ngực, cả người co rúm lại mỗi khi chủ tịch đưa mắt dò xét ra quét khắp phòng. Bảo Nam thật sự rất sợ đôi mắt tinh anh và cảnh giác đó sẽ phát hiện ra mình, đứa con gái ngu ngốc vẫn đang run cầm cập trong tủ áo. Nhưng còn có một chuyện khiến nó cảm thấy sầu não hơn nữa. “Phạm Vũ Hoàng, cái tên nhóc này sắp phải rời đi thật sao?”.

-Cậu sắp đi du học à? Bao giờ vậy? Bảo Nam cố làm ra vẻ thân nhiên, nhìn thẳng vào Vũ Hoàng mà nói thật chậm rãi.

-Cuối tháng này! Nhưng tôi vẫn chưa quyết định xem có nên đi không? Mà cậu hỏi để làm gì?

Vũ Hoàng quay lại nhìn Bảo Nam, cố nói ra một câu trấn an nhưng không tài nào làm được. Tình cảnh hiện giờ của nó như thế này, bảo cậu làm sao có thể yên tâm rồi đi. Nhưng Bảo Nam đã vội lòng đi để tránh ánh mắt quan tâm của cậu, chỉ bật ra một câu cộc lốc:

- Dao của tôi, cậu để đâu rồi?

- Cậu cần nó để làm gì? Vũ Hoàng giật bắn, quay sang nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.

- Để tự vệ thôi, không được sao? Bảo Nam thân nhiên quay mặt vào tường. Cậu cũng đâu thể cứ kè kè ở đây với tôi mãi được! Muốn đi đâu thì cứ đi đi!

- Chuyện đó tôi tự biết, cậu lo cho bản thân mình trước thì hơn!

Vũ Hoàng đột nhiên bực dọc, rồi nói ra một câu mà sẽ khiến cậu phải hối hận không nguôi.

- Trong ngăn tủ dưới bàn tôi có một khẩu súng, cậu muốn thì cứ lấy mà dùng. Đương nhiên, nếu cậu có đủ can đảm!

Bảo Nam im lặng không đáp, hai mắt lúc này vẫn đang nhắm nghiền. Lần đầu tiên nó không trách bản thân đã nói những lời không nên nói, mặc dù trong lòng vẫn đang hối hận khôn nguôi. Nếu không tỏ ra cứng rắn như vậy, nó sợ mình sẽ yếu lòng mà giữ chặt lấy Vũ Hoàng, lôi cậu vào cái vũng bùn mà mình đang dần lún xuống.

Vũ Hoàng có tương lai tươi đẹp trước mắt, còn Bảo Nam hiện giờ chỉ có thể sống lẩn trốn và hi vọng tìm gặp được người cha đang mang trên mình trọng tội giết người. Khoảng cách giữa nó và cậu lúc này, đúng là xa đến không tưởng. Vậy thì nó còn lý do gì mà giữ Vũ Hoàng ở lại bên cạnh nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

“Anh có thể tin tôi không?”.

Tin nhắn của Đại Hùng đột nhiên đến, khiến chủ tịch chau mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Có thể nói từ lúc đặt chân vào cái thế giới tranh giành đẫm máu này, ông chưa từng đặt lòng tin của mình vào bất cứ ai. Liệu có quá muộn rồi không, nếu bây giờ ông thay đổi suy nghĩ và giữ lấy Đại Hùng – người anh em đã gắn bó với mình suốt hai mươi năm qua?

Cùng lúc đó, trong căn phòng vắng lặng của mình, Vũ Hoàng khẽ mở mắt ra rồi nhẹ nhàng quay đầu lại để nhìn vào cô nhóc đang ngủ thật ngoan bên cạnh. Cậu cũng không nhớ nổi mình đã nói những gì mới khiến cô nhóc này chịu ngủ cùng mình, cũng không đếm nổi số lần Bảo Nam choàng thức dậy mà nhìn chằm chằm vào cậu bằng ánh mắt kinh hoàng và sợ hãi. Vũ Hoàng khẽ thở dài rồi đưa tay vuốt nhẹ bờ má bầu bĩnh đang run lên theo từng nhịp thở đó, cảm thấy tim mình đang thất lại. “Mãi mới được ngủ một giấc ngon như vậy, tốt nhất là để cậu ta tiếp tục nướng cho khét luôn đi!”.

Nghĩ vậy nên Vũ Hoàng rón rén bước xuống giường, vào nhà vệ sinh làm qua loa đại khái rồi bước ra ngoài khóa trái cửa lại. Cậu bắt đầu lần xuống bếp, mấy hôm nay không hiểu tại sao cứ sáng ra là bụng lại réo lên cồn cào, chắc là do phải lo nghĩ quá nhiều chăng?

Xuống đến bếp, Vũ Hoàng thoải mái mở tủ lạnh, lôi ra một đồng hồ ăn rồi chất hết lên khay, định bụng sẽ mang vào phòng cho Bảo Nam. Cô nhóc này mấy hôm nay có vẻ ngoan hơn hẳn, không còn động một cái là rút dao phóng ghế vào người cậu nữa. Vũ Hoàng khẽ mỉm cười, cảm thấy cả người nhẹ tênh. “Mấy hôm nay ba cứ ở lì trong nhà khiến đầu óc mình lúc nào cũng căng như dây đàn, thật mệt mỏi hết sức...”

Mãi suy nghĩ nên Vũ Hoàng không mấy may để ý đến cái bóng đen đang ở sát sau lưng, chỉ chờ khi cậu quay qua thì trườn tới đập mạnh vào đầu cậu. Cú đánh quá mạnh khiến Vũ Hoàng cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người đổ sập xuống. Một dòng máu tươi cũng bắt đầu chảy dài xuống, nhuộm đỏ cái áo trắng cậu đang mặc. Bóng đen bên cạnh thân nhiên nở một nụ cười, rồi cúi xuống nhặt lấy chìa khóa rơi ra từ túi Vũ Hoàng, phóng vội về lên lầu.

“Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để đưa con bé ấy đi”.

Lúc này, ở trên phòng, Bảo Nam vẫn chưa hay biết mọi chuyện đã xảy ra. Nó đưa tay cuộn chặt cái chăn vào người, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Mấy ngày nay Bảo Nam vốn đâu thể chợp mắt, nhưng vẫn phải giả vờ ngủ để Vũ Hoàng yên tâm. Chỉ là cái tên ngốc kia hoàn toàn không biết gì, cứ toàn làm những điều khiến Bảo Nam phải rung động. Hiện giờ nó còn rất nhiều thứ phải lo, và cả một tương lai u tối đang ở ngay trước mắt. Tên nhóc này, Bảo Nam nhất định phải buông tay.

Để dập tan những suy nghĩ cứ không ngừng dằn vặt bản thân nên Bảo Nam nhanh chóng bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân, sau đó bình thần ngồi vào bàn đợi Vũ Hoàng lên. Đạo này nó đã bắt đầu hơi lờ lả, dù đang ở ngay trong lòng địch nhưng cảm thấy rất yên tâm. Có lẽ vì người ở bên cạnh là Vũ Hoàng - người mà Bảo Nam nghĩ rằng bản thân hoàn toàn có thể tin tưởng.

“Cách”.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở khiến Bảo Nam theo phản xạ quay lại nhìn, đang định nở một nụ cười đáp lại thì chợt vụt tắt. Nó há hốc mồm kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người đang chậm chạp bước vào phòng, không phải là tên nhóc Vũ Hoàng mà là ông Sơn quản gia. Bảo Nam chưa biết phải phản ứng thế nào thì ông ta đã thần nhiên rút khẩu súng giấu trong túi ra, chĩa thẳng vào mặt nó, nói giọng đanh thép:

-Im lặng, nếu không tao bắn!

Bảo Nam giương cặp mắt bàng hoàng nhìn ông ta, cảm thấy bao nhiêu thắc mắc đột nhiên ập đến, bóp nghẹt khí quản.

“Phạm Vũ Hoàng, rốt cuộc cậu ta đã đi đâu? Liệu có phải mình lại phạm sai lầm thêm một lần nữa rồi không, khi đặt hết niềm tin vào con người này?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Sơn vẫn chĩa thẳng súng vào người Bảo Nam, rồi chậm chạp tiến lại gần, cho tay còn lại vào túi lấy ra một chiếc khăn tay thấm đẫm thuốc mê. Rất nhanh và gọn, Trần Bảo Nam đã ngay lập tức ngã gục xuống, để mặc gã bẻ thốc lên mà chạy vội ra ngoài. Hiện giờ mọi người trong bang đều đã được huy động để truy tìm tung tích của Trần Đại Hùng, đúng thật là thời cơ hiếm có.

Sơn bước đến chiếc ô tô để sẵn, mở vội cửa sau để vớt Bảo Nam nằm đấy, rồi đưa tay mở cửa trước định lái xe phóng đi. Phan Đắc Hưng đã ra lệnh cho gã phải nhanh chóng đưa con bé này về Đại Hùng bang để có thể dễ dàng thao túng Trần Đại Hùng. Sau vụ việc lần này, gã nhất định sẽ được thưởng rất hậu.

Nhưng vừa đặt tay vào tay nắm cửa, gã đã nghe một tiếng lên đạn khô khốc, rồi một khẩu súng lạnh toát đặt hờ lên gáy, khiến gã bất giác đưa hai tay lên, mồ hôi bắt đầu tuôn ra ướt đẫm cả trán.

-Rốt cuộc cậu muốn đi đâu?

Giọng chủ tịch vang lên đanh thép đằng sau khiến Sơn cảm thấy cả đất trời dường như đang sụp đổ. Trước giờ chủ tịch rất ghét những ai phản bội mình, sự việc hôm nay xem như gã đã cầm chắc cái chết trong tay...

-Đại ca! Xin tha mạng!

Sơn bắt đầu kêu gào trong tuyệt vọng, nhưng “đùng”, một tiếng súng đột ngột vang lên, gương mặt của gã cũng nhanh chóng cứng lại, cả người đổ sụp xuống. Cái kết cho kẻ phản bội rốt cuộc vẫn chỉ có một mà thôi...

Sau khi ra tay xong, chủ tịch lạnh lùng bỏ súng xuống rồi mở cửa ô tô bế Bảo Nam ra, mang về phòng Vũ Hoàng. Ông cứ đứng lặng một hồi lâu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt non nớt vẫn còn đang say ngủ đó, cảm giác tội lỗi bỗng dưng xâm chiếm. Ngày trước chính ông đã từng hứa sẽ mang lại cho con bé một cuộc sống hạnh phúc, vậy mà giờ đây... “Đại Hùng, cậu thật sự đã tha thứ cho tôi rồi sao?”...

Trong một căn phòng khách sạn hạng sang, Trần Đại Hùng và Phan Đắc Hưng đang ngồi bất động, đếm từng nhịp thời gian vẫn đang vỗ rất đều từ cái đồng hồ quả lắc treo tường. Bây giờ ngoài làn khói thuốc đang không ngừng tản ra từ cái gạt tàn thủy tinh đặt trên bàn thì tất cả đều im ắng đến đáng sợ. Cả hai người họ vẫn đang nghệt thờ chờ đợi một phản hồi.

“Tít, tít”.

Phan Đắc Hưng vội vàng vơ lấy cái điện thoại trên bàn, đôi mày đang nhíu lại ngay lập tức giãn ra. Hắn ta khẽ nở một nụ cười nhạt, rồi ngồi ngả lưng ra sau nhìn Đại Hùng đầy thỏa mãn:

-Sơn chết rồi! Bị Phạm Vũ Huy bắn một phát vào đầu!

-Mày có vẻ thoải mái nhỉ? Đại Hùng khẽ hừ nhạt, rồi nhìn chăm chăm vào con người trước mặt, cảm thấy hơi buồn nôn. Dù sao cũng là một tai mắt khó khăn lắm mới cài vào được, mày hi sinh hẳn ta như vậy không thấy tiếc sao?

-Chết vốn là dễ thí mà, lần này còn có thể đổi lấy tướng không phải đã quá lợi cho phe ta rồi sao? Phan Đắc Hưng bình thản châm tiếp một điếu thuốc mới rồi rít một hơi sâu, tiếp tục nói thật chậm rãi. Mọi chuyện sau này phải nhờ cả vào anh rồi!

Trước ánh nhìn thân thiện đến gai người của Phan Đắc Hưng, Đại Hùng im lặng không đáp, chỉ phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nơi những đám mây xanh vẫn đang trôi lững lờ một cách thật bình lặng. Cái chết của Sơn chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là để gây dựng lòng tin nơi Phạm Vũ Huy – con người gian xảo vốn chưa từng tin tưởng bất kì ai. Nhưng hiện giờ Đại Hùng vẫn đang rất phân vân, liệu một tính mạng nhỏ bé kia có chút ý nghĩa gì

không? Phạm Vũ Huy có thể vì thế mà nghe lời ông, để rồi tự sa chân vào cái bẫy đang giăng sẵn chờ mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

-Vũ Hoàng, tỉnh dậy đi!

Chủ tịch dùng tay lay lay Vũ Hoàng, vầng trán đang nhú lại cũng từ từ giãn ra khi thấy cậu đã dần mở mắt, nhìn chăm chăm vào ông đầy khó hiểu. Rồi không để ba mình kịp lên tiếng trấn an, cậu đã ngồi bật dậy, hỏi thật gấp gáp:

-Bảo Nam, Bảo Nam sao rồi!

-Ta đã đưa con bé về phòng con ngủ rồi! Không sao đâu!

Vũ Hoàng nghe từng lời ba nói, cảm thấy cả người nóng lên như lửa đốt. Rốt cuộc là ông đã biết Bảo Nam lưu lại ở đây từ khi nào, và liệu... ông có ra tay làm hại đến cô nhóc đó không?

Mặc cho Vũ Hoàng đang không ngừng thắc mắc, chủ tịch chỉ khề khàng nở một nụ cười hiền từ, rồi đưa tay xoa đầu cậu khiến Vũ Hoàng càng cảm thấy bất an. Rốt cuộc là đã xảy ra biến cố lớn gì mà có thể khiến một người vốn lạnh lùng như ông lại để lộ vẻ mặt này?

-Sắp tới ba phải đến một nơi, Bảo Nam tạm thời giao cho con chăm sóc đấy!

-Ba đi đâu vậy? Bao giờ thì về?

Vũ Hoàng vội vàng lên tiếng thắc mắc, mặc dù trước giờ cậu chưa từng hỏi han về hành tung của ba. Từ nhỏ Vũ Hoàng đã được dạy dỗ rất kỹ, những việc không có liên quan gì đến mình thì tuyệt đối không được đá động đến. Nhưng sự thể hiện giờ đã khiến cậu không thể nào bình tâm được nữa. Chẳng hiểu sao Vũ Hoàng lại cảm thấy rất bất an, chuyến đi lần này của ba nhất định là rất nguy hiểm. Có khi nào, ông sẽ không trở về nữa?

-Sớm thôi!

Chủ tịch đáp lại một cách hồ hững, rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, để lại đứa con trai độc nhất ở lại trong phòng. Vẫn còn rất nhiều lời ông muốn nói với cậu, nhưng hãy để khi trở về đã. Không hiểu sao chủ tịch lại nhất mực tin tưởng, chuyến đi lần này ông nhất định có thể trở về. Đến chừng đó, ông nhất định sẽ nói hết những điều cần nói cho Vũ Hoàng biết, để giải phóng đứa trẻ bất hạnh này, cho nó cơ hội được làm những gì mình muốn. Cuộc sống tranh giành và chém giết này, ông thật sự không muốn nó phải đặt chân vào nữa.

Có vẻ như đã nghĩ thông rồi nên chủ tịch khẽ hít một hơi sâu, cảm thấy thanh thản hơn bao giờ hết. Ông đã quyết định tin tưởng Đại Hùng – người anh em đã cùng mình vào sinh ra tử hai mươi năm qua, để đổi lấy cơ hội được làm huynh đệ một lần nữa. “Đại Hùng à, tôi có thể tin tưởng cậu, đúng không?”.

Trong một nhà máy bỏ hoang nằm tít ở ngoại ô, Trần Đại Hùng đang ngồi vắt vẻo trên ghế, dáng vẻ cực kì bình thản. Mặc cho đôi mắt thâm quầng vì đã thức trắng đêm, ông thật sự cảm thấy lòng bình lặng hơn bao giờ hết. Giây phút này rốt cuộc cũng đã đến rồi. Chỉ một lát nữa thôi, mọi đau khổ, dằn vặt và thù hận đều sẽ được giải quyết hết. Ngay tại đây!

“Cạch”.

Chủ tịch mở toang cửa bước vào rồi thản nhiên đi đến trước mặt Đại Hùng, nói thật chậm rãi:

-Tôi đến rồi đây!

Đại Hùng đưa mắt nhìn quanh rồi khề nhú mày, đột nhiên cảm thấy bản thân đang dao động. Ông chậm chạp đứng dậy nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, bất giác hừ nhạt:

-Một thân một mình đi đến tận đây, anh không thấy bản thân đã quá bất cẩn rồi sao?

-Nếu đem theo người đến, tôi sợ ngay cả cơ hội cuối cùng để giữ cậu lại cũng không còn nữa! Chủ tịch mím môi nói rồi bước lại gần Đại Hùng, vỗ nhẹ vào vai ông. Bấy lâu nay cậu đã phải chịu khổ nhiều rồi!

Đại Hùng im lặng không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt hiền lành trước mặt, cảm thấy vô cùng xa lạ. Suốt hai mươi năm ở cùng với chủ tịch, ông cũng chưa từng được nhìn thấy đáng vẻ này. “Rốt cuộc là chân thật hay là giả dối. Tôi còn có giá trị gì mà anh vẫn chưa lợi dụng hết nữa sao?”.

-Đại Hùng à, về nhà thôi!

Chủ tịch bỏ tay xuống, điềm đạm nói rồi chẳng một chút đề phòng mà quay lưng bước ra ngoài. Ông đã quyết định sẽ hết mực tin tưởng người này. Nhưng Đại Hùng vẫn đứng im như phỗng tại đó, không hề bước theo ông.

-Nhà? Tôi còn có nhà sao?

Nghe những lời nói hằn học đó, chủ tịch ngay lập tức quay đầu lại, gương mặt thoáng dao động khi nhìn thấy khẩu súng trên tay Đại Hùng đang chĩa thẳng vào mình.

“Cách, cách”.

Tiếng lên đạn thật ngọt khiến chủ tịch cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng rồi lập tức nở một nụ cười tự đáy lòng:

-Cậu thật sự muốn phản bội tôi sao?

-Phản bội! Anh có lầm lẫn gì không? Tôi rốt cuộc đã trung thành với anh bao giờ. Tất cả đều là màn kịch do anh tự biên tự diễn, nhằm đưa thẳng ngốc này vào vòng không phải sao? Hôm nay kết thúc tất cả tại đây đi!

Thái độ dứt khoát của Đại Hùng quả thật khiến chủ tịch đau lòng như cắt. Rốt cuộc cậu ta vẫn không hề tha thứ cho những lỗi lầm khi xưa của ông. Người ta nói ác giả ác báo, phải chăng hiện giờ ông nên buông xuôi tất cả tại đây, để trả hết món nợ mà ngày xưa? Còn muốn được tha thứ, còn muốn tiếp tục làm huynh đệ, ông đúng là đã quá nực cười rồi.

-Cậu thật sự hận tôi đến vậy sao? Chủ tịch vẫn nhìn chăm chăm vào Đại Hùng, cảm thấy toàn thân nhức nhối. Nếu vậy thì ra tay đi, coi như tôi trả hết món nợ này cho cậu!

Nhìn con người trước mặt vẫn đứng yên tại đó, hai mắt đã nhắm nghiền để mặc ông ra tay chém giết, Đại Hùng quả thật đang đau đến thấu tim. Ông vẫn nắm chặt khẩu súng trên tay, cặp mắt bắt đầu đỏ ngầu lên. Hiện giờ nội tâm Đại Hùng đang không ngừng giằng xé, bởi con người từng tàn tạt lương tâm cướp hết những thứ của ông đã hoàn toàn buông xuôi tất cả. Có thật là chỉ cần một phát súng thôi, tất cả những ân oán hận thù đều sẽ được giải quyết hết không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

“Bộp, bộp, bộp”.

-Màn hợp mặt thật cảm động quá!

Phan Đắc Hưng đột nhiên xuất hiện, đưa cặp mắt cười cợt nhìn hai người. Hắn vốn định nán lại một lát nữa để xem cho hết trò hay, nhưng xem ra Trần Đại Hùng vẫn không đủ can đảm để ra tay. Điều này đúng là khiến hắn ta hơi thất vọng, thôi thì cứ tự mình ra tay để giải quyết mọi chuyện cho xong vậy.

-Mây đến từ khi nào?

Chủ tịch nhìn chăm chăm vào Phan Đắc Hưng, cất giọng đanh thép. Nhưng đáp lại sự hằn học của ông, hắn ta vẫn ngang nhiên cười cợt rồi chậm chạp rút khẩu súng trong người ra, lên đạn:

-Đương nhiên là từ trước khi anh đến đây! Còn ăn uống và trò chuyện với Hùng ca một phen nữa!

-Mây...

Chủ tịch đưa cặp mắt đang long lên sòng sọc nhìn Đắc Hưng, hai nắm tay bất giác nắm chặt lại kêu lên răng rắc. Đại Hùng vẫn giữ im khẩu súng chĩa thẳng vào đầu ông, cảm thấy cả người đang nóng ran lên. Chỉ có Phan Đắc Hưng là vẫn thản nhiên lấy tay áo lau súng, nói thật chậm rãi:

-Sao, cái cảm giác bị chính người mình tin tưởng nhất phản bội xem ra cũng không tồi đúng không? Yên tâm đi, anh không phải chịu cảnh này lâu đâu, vì thằng em này ngay bây giờ sẽ tiễn anh trở về với cát bụi!

Phan Đắc Hưng vừa nói vừa khẽ nhếch môi cười, rồi đưa súng về phía chủ tịch, chậm chạp bóp cò. Không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy, hai người này, đúng là bọn vô dụng...

“Đoàng”.

Một âm thanh thanh khô khốc đột ngột vang lên, phá tan bầu không khí im ắng và ngột thở hiện tại. Ân oán và hận thù, thật sự có thể giải quyết nhờ phát súng này sao?

-Trần Đại Hùng, anh...

Sau phát đạn đó, Phan Đắc Hưng đột nhiên đổ gục xuống, giương cặp mắt kinh hãi nhìn Đại Hùng – người vừa lạnh lùng bắn một viên đạn vào tim gã.

“Rốt cuộc là những tính toán của mình đã sai ở đâu, tại sao hắn ta lại hành động như vậy?”.

Mặc kệ cho Phan Đắc Hưng hiện giờ vẫn đang nằm gục tại chỗ, Đại Hùng nhanh chóng kéo thốc chủ tịch chạy vội ra cửa. Nhưng “đoàng”, một tiếng súng nữa lại vang lên. Chủ tịch bàng hoàng nhận ra, Đại Hùng đang gục vào người ông, ổ bụng bắt đầu chảy máu bê bết.

-Đúng là không thể nào ngờ được anh lại phản bội tôi!

Phan Đắc Hưng nắm chắc khẩu súng trong tay rồi lồm cồm bò dậy, cả người vẫn còn chấn động rất mạnh vì phát súng vừa nãy. Cũng may là trước khi đến đây, hắn ta đã mặc sẵn áo chống đạn. Trần Đại Hùng có thể phản bội hắn, nhưng trận chiến này Phan Đắc Hưng tự tin bản thân đã nắm chắc phần thắng. Bởi không ngu ngốc và đại dốt như Trần Đại Hùng và Phạm Vũ Huy, hắn ta trước giờ chưa từng tin ai...

C.56.1

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Đến Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.